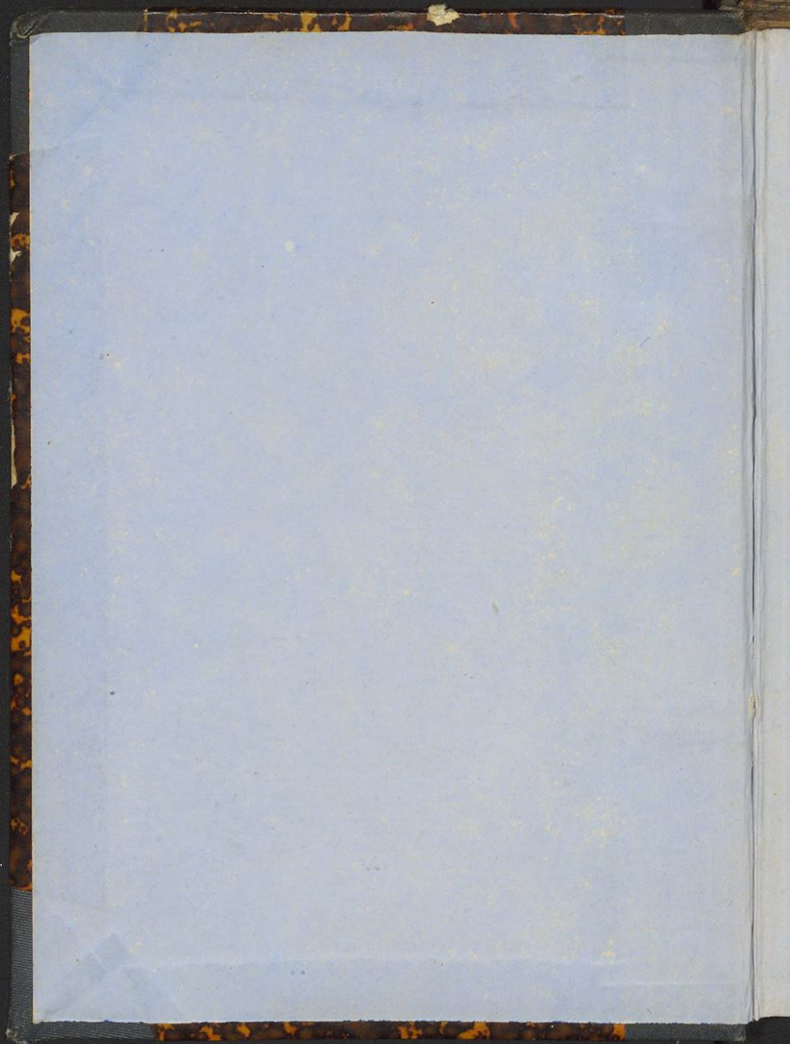

VII

C 34409

8

PSALMI.

PRELOŽIL
IVAN VESEL.

V LJUBLJANI.

ZALOŽIL PRELAGATELJ.

PSALMI.

PRELOŽIL
IVAN VESEL.

Johann
V LJUBLJANI.

Založil prelagatelj. — Tisek „Katoliške Tiskarne“.

1892.

VIII C 34709g

IN=30002419

Tu podajam slovenskemu občinstvu sad več kot desetletnega dela. — Mnogo prijetnih dni mi je napravilo to delo, mnogo britkih ur oslajšalo. Nisem prelagal psalmov po vrsti, nego izbral sem psalem, kateri se je moji duši tačas prilegal; ta psalem mi je bil po godu zaradi lepote, drugi me je mikal zaradi težave. Nekaj psalmov sem raztrgal na dvoje, ker ni bilo v njih dobiti enotne misli, drugod zopet sem po dva zedinil; kdor vé, kako so bili pisani hebrejski rokopisi, razumel bo, da sem tako pogodil.

Želim, da bi tudi čitatelji spoznali psalmov lepoto, ki je toliko mož ob vseh časih premogla, da so jih prevajali na domači jezik.

I.

Življenja dvojna pot.

Blagor móžu, ki ne hodi v svèt brezbožni,
 Na pregrešnem potu ne stojí,
 In v grdilcev družbi ne sedí,
 Komur draga božja je postava,
 Ktero vsigdar premišljava.

On podoben je drevesu kraj potoka,
 Komur list ne vene vedno mlad,
 In rodeva v pravem času sad.

Ga.^x } Srečno njemu delo vspeje vsako; *Veselo pravať :*
 Grešnikom pa ne enako. *Vsako njemu se porreš delo ;*
Grešnikom ni tak veselo!

Prahu so podobni, ki ga piš razveje;
 Grešnik pred sodbó ne bo prestal,
 Na pravičen zbor se ne pozval.
 Pot pravično Bog pozná in vodi;
 Pot krivična v pôraz blodi.

a) Motivacija: „Dělo in veseló in dobra rima: v „dělo je jat v veseló
 pa čiel staroslav. e; jat pa se me rima ti samo z jatom. Pri nas odgovarjamo
 jat storo bator i nekako i, za klesim se čuje tihak e.“

Zastonj je upor svetá zoper mazi- ljenca Gospodovega.

Jr.^{*1} | Kaj narodje snujó upòr?
Kaj v zlobi ničevi razsajajo?
Prostrane zemlje kralji vstajajo,
In knezi zbirajo se v zbor,
Bogú se rogajo neumno,
In njemu, ki ga pòmazilil je:
»Okove, ki nam jih posilil je,
***) Razbijmo,* vpijejo pogumno.

A On, ki vlada jih z nebes,
Gospod mogočni, posmehuje se;
A pride čas, da Bog maščuje se,
Da zagrmé jim do ušes
Njegove jeze grozni dóni:
»Jaz sam pomazal silovitega
Sem kralja Svojega, čestite ga
Na sveti gori, na Sijóni.«

Jr.^{***} | Govôril je, Najvišji sam:
Dejal mi Bog je: »sin moj pravi si,
Rodil se danes v večni slavi si;
Narode v dédino ti dam,
V last zemske naj mejé ti bodo;
*Jr.*¹⁾ { Pokóri z žezlom si železnim jih,
Udari z mečem ostroreznim jih,
Razbij kot ilnato posodo!«

**Jr.*: (samo navatovano. Dobro tudi Tvoja) 2

***Jr.*: obavi se ne žžejo

****Jr.*: Govôril je Najvišji sam — bes je oglašam priviženo akcentovano in
vam in sám rima le za veliko silo

1.)*Jr.* — bes, pomega je kupa v žezlo pomega in pomega karlično izgovorjan a . . .

G. | Vladaři vi, rozum tořej! ... G.: ker se mi zoti, křtoř' 4. vřřki. nauweřkan.
Sodniki zemski, podučite se!
Gospoda s strahom veselite se,
G. | Služite z grozo mu vselej.
Spoštujte sina, da vas brani:
G. { Če s pota pravega udarite, ... G.: začete in vidite ni
Njegovo jezo*) si razžarite! čistarima, v I je vna e
Pač srečni so, katere hrani! ~ II pa i.

*) G.: Njegove jere plam razžarite

Vojvoda jutranja molitev.

Gospod! sovražniki se mnogi
Hudo vzdigujejo namé,
In duši moji govoré:
»Pomoči njemu ni pri Bogi!«

G. | Gospod moj škit je slavnoznani,
| On je, ki dviga me krepkó; ... jez ad rone
In ko zakličem mu glasno,
Uže me s svete gore brani.

Gospod nad mano vselej čuje,
Naj mirno spim ali bedim,
G. { Ni strah me nič in ne drhtim,
Če roj sovragov me obsuje.

Gospod! pomagaj mi v nezgodi!
Sovražnikom razbij obraz!
Pomoč naj Tvoja reši nas,
Tvoj blagoslov nam večen bodi!

Vojvoda večerna molitev.

Kličem v sili te resnični,
Sliši, Bog pravični!
Zdaj v bridkosti me podpiraj,
Smili se me,
Prošnje moje ne preziraj!

Doklej v trdosti surovi,
Smrtni vi sinovi,
Mojo čast še sramotite?
In ništetnost
Ljubite, laži častite?

Znajte, čuda Bog snoval je
Kedar me izbral je
Kralja Svojega; on čuje,
Ko za pomoč
K Njemu srce mi vzdihuje.

Vesalon 1. prevod:
Če že name se jezite, ^{3. Misno srce naj presodi;}
Vendar ne grešite; ^{4. ~~misel~~ na Bogi se;}
3. Srce vaše prav naj sodi, ^{(Vesal je vato popravił,}
4. Naj utihne ^{ketor je tiharo in Jo. je}
5. Vaš upor in mir Vam bodi! ^{zapisal: Dobro!}

Op.: K. IV. v. 3. 4. 5. Hejano; izrazi jameje osobito glasle na zvezo
v prejšnjini in naslednjini vrstami

Mi pa pravni dar darimo,
Up svoj Nanj uprimo,
Zdaj ko slišim mnogo glasov
Nezaupnih:
Kdo bo dal nam boljših časov?

K nam, Gospod, obrni lice!
Luč Tvoje zrenice
Milostno svetèč nad nami
Več dá sreče,
Nego žito, vino v hrami.

Mirno ležem, diham v kratkem
Tiho v snù presladkem:
Ti si, Večni, v duši plahi
Up utrdil,
Da ne gine v silnem strahi.

Kaznuj, Gospod, brezbožne sovražnike.

Gr. O čuj, Gospod, kar srce žalno toži,
Gr. | Poslušaj me, ko britko vzdihem jaz,
Umej, kako se reva moja množi;
Ti Bog si moj in kralj, veselje moje!
Gr. | Pred Tvoj polagam jaz obraz*)
Prošnje svoje.

Za rana zjutraj mili glas usliši,
Za rana zjutraj stal bom pred Teboj,**)
In čakal in se klanjal Tvoji hiši,
Ker Ti si Bog, ki greha ni^{†)} ne more;
Hudobnež je, sovražnik Tvoj,
Brez podpore.

Brezbožnik naj pred Te se ne prikaže,
Ker ves sovražiš hudodejni rod,
In vsakoga pogubljaš, ki se laže!
Na krvopivce in ljudi lokave

Gr. | Ti z mrznjo zré okó, Gospod ali pa: *ker če ti
zre oko*
Večne slave.

*) Gr.: Pred Tvoj polagam obraz
**) Gr.: "Teboj" in "Tvoj" se ne vjema dobro, če mogoče premeniti. |
†) Gr.: K II. v. 4. manjša en slog, jaz sem vložil besedo ni (= niti), morda
najdaš ti kaj boljšega

Jaz pa si upam v Tvojo hišo priti —
Velika milost Tvoja daje up —
In klanjam se, Gospod Ti strahoviti!
Po volji vôdi Tvoja me dobrota,
Ravnaj sovražnikom mi vkljub
Moja pota.

Njihovim ustam ni zaupne vere,
Njih grlo strašno je ko grob odprt,
Poznaš jih na jeziku, licemere;
Gospod! razbij hudobne jim nakane,
Kaznuje naj pravična smrt
Vpore znane.

Veséli se, ki upe v Tebe stavi;
Ti si mu večno varuh ponosit,
Saj mrè po Tvojega imena slavi;
Tvoj blagoslov pravičniku naj lije
In milost Tvoja naj ko škit
Njega krije.

Trpljenik toži, pa tudi je uslišan.

Gospod! v togoti Svoji ne kaznuj,
Nikar me v hudi jezi ne strahuj!

G. | Usmili se, posúšil^{*)} me je greh;
Ozdravi me, trepet mi je v kostéh!

Vsa trudna duša je, kot nikdar prej,
A ti Gospod usmiljeni, doklej?

Povrni se in bodi moj rešník,
Z dobroto véliko mi pomočník!

Ob smrti Te ne bo nihče častil,
V temotnem grobu, kdo Te bo slavil?

Vzdihujem onemogel in medlim,
Ležišče vsako noč s solzó rosím.

Temní od žalosti oči svetlost,
Postarala je mnoga me britkost. —

G. | Umakni tod se hudodejcev rod!
Moj jok in stok zaslišal je Gospod:

Gospod je prošnje mi uslišal glás,
G. | Gospod sprejel molitve je izraz.

Sovražnik je ob tla, osramočèn,
G. | En hip še — v beg sramotno bo spojen!

*) G.: (vencel nima passiva)

Nedolžno preganjani kliče na pomoč.

Gospod, moj Bog in vse pričakovanje!
V Te upam, pridi mi na pomaganje
In reši iz tesnobe me sedanje,
Da vrag ko lev me ne požrè;
Da ne konča mi kratkega življenja
Brez vsega upanja in brez rešenja,
Naj tvoja roka me otmè.

Gospod, če v mojih rokah ni pravice,
Če z zlobo sem povračeval krivice,
Če v srcu črtil sem sovražno lice:
Naj me le goni ljuti vrag,
Vse zbere naj moči velike svoje
In poteptá na tla življenje moje,
Naj dene slavo mojo v prah!

Jehova! v srdu dvigni se in vstani!
Da prav imam, sovražnikom oznani,
Ko bodo krog Tebè narodje zbrani;
Saj ti si narodom sodnik!
Po čistosti me in pravici sodi;
Izgine greh, pravičnika naj vodi
Bog, src pravični preglednik.

Gospod moj škit je, on nad mano čuje,
Pravične in zločince presojuje.

Če se brezbožnik sodbi posmehuje:

Nabrušen mu je oster meč,

Gr. *) { Gospodnje sodbe lok so nategnile,
Nanj ôstre smrtne strele položile,
In njihov bodec je palčč.

Brezbožnik porodi le grešne sade,
Sam v jamo, ktero je izkopal, pade,
In zvrnejo se nanj nesreče rade:

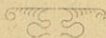
Gr. | Zločinca čin uniči svoj. (*vrah čiste rine*)

Srcé pa moje bo hvaležno znalo

Najvišjemu Gospodu večno hvalo!

Le Njemu duša slavo poj! /: *ker stoji že v dvoch
prejšnjih vstah hva-
lajno, hvalo.)*

* *Gr.*: v „strela“ je jav, v napéle pa ne.

Hvaležna misel o časti, človeku podeljeni.

Gr. *) Kakó slovi Ti, Bog, po zemlji vsi imé!
Nad nebom si Gospod nam veličastni!

Gr. | Dojencev usta te slavé,
Da vrag umolkne strastni.

Ko gledam Tvojih prstov delo, zrem nebó,
In luno, zvezde, govorim hvaležno:

Kaj pa je človek, da takó *(v. r. rime)*
Oziraš nanj se nežno?

Le malo njega si ponižal pod Seboj, **)

Ovenčal s slavo si ga in češčenjem,

Da gospoduje človek Tvoj

Nad Tvojih rok stvarjenjem.

Ovcé, goveda služe mu, in vse zveri,

Vse, kar pod nebom in po morji plava.

Kakó po zemlji vsi doni,

Jehova, Tvoja slava!

**) Gr.: (Bog(h) in otrok slaba rima) ali pa (3. v.): Dojenci, deca Te slave*

****) Gr.: se tudi ne vjama čisto 'Seboj' in 'Tvoj'!*

Popolno pokončaj, Gospod, zatiralce.

Iz vsega srca se Ti zahvaljujem,
Gospod! ker Tvoja čuda Te slavé;
O Tebi veselim se in radujem,
In pesem Tvoje hvali naj imé.

Ga. Sovražnike si hude mi razpodil,
| Razgnàl oči jih Tvojih mig plamtéč;
Pravico moji pravdi si prisodil,
Na vzvišenem prestôlu me sodéč.

Pogubil si narode mi ošabne,
Njihovo si imé na vek zatrl,
I meče si razlomil njim služabne,
Velika mesta jim do tal podrl.

Ga. Na vekov veke pa Gospod ostane,
| S prestola sodi svet iz veka v vek:
Narodom sodbe so Njegove znane,
| Pravica vedno je Njegov izrék.

Ga. Gospod je siromakom utočišče,
| In stiskancem krepak je pomočnik,
Kdor Ga pozna, zaupno Ga poišče,
| Saj On le tolažnik je in rešnik.

Zapojte čast na Sijonu Gospodu,
Kako nedolžno kri je maščeval,
Kako je s čudeži pomagal rodu,
Ko jok je stiskancev usliševal.

Usmili se, Jehova, me v trpljenji,
Saj Ti si vrat pogubnih me otel;
Da pojem Tvojo hvalo o rešenji,
Pred vrata grém Sijonska naj vesel

Jr. Narodi v lastno jamo so propali,
Zaplèl se v lastne zanjke njih korák,
Gospod je sodil ter so ga spoznali:
Zločinec v svoje mreže pade vsak.

Brezbožnik naj v pekèl globoki pade,
Bogápozabnik bodi pogubljen:
Ne bo na vek ubožec brezi nade,
Trpín ne bo na veke zapuščen.

Gospod! glej, da se človek ne veliča,
Ter sodi vse narode pred Seboj;
Strahú jim daj, in Tvoja moč bo priča,
Da slabi vsi ljudjé so pred Teboj.

Zakaj umikaš se, Gospod, v nadlogi?
Zakaj pred mano skrivaš Svoj obraz?
Z napuha grešnikov trpí ubogi,
Ko vjet je v zanjke, v stiske hudi čas.

Gr. | Zločinec s hudobijo se ponaša,
Gospoda zaničuje in smeši.
| Drzan za silni srd Njegov ne vpraša:
»Saj ni Bogá«, prevzetno govori.

Na vseh potéh se sreča vanj ozira,
Zato pa Tvoje sodbe mu ni mar;
Nasprotnike povsod hudo zatira,
In misli: ne umaknem se nikdar.

Gr. | Iz ust mu kletev se, zvijača suje,
Nesreča spod jezika in britkost;
V zasedi ko razbojnik zalezuje,
| Prožěč v nedolžnike puščic ostróst.

Gr. | Preží z zasede, kakor lev s pečine;
Užé leži nesrečnik mu na tleh,
| A on se sključi, nanj ko strela šine,
V njegovih zvija revež se nohtéh.

»Na to je Bog pozabil«, v srcu pravi,
»Ne vidi nič, obraz je Svoj zakril!«
Gospod pokaži v Svoji veličavi,
Da veš za vse, kar revež je prebil.

Zakaj brezbožnik naj Bogú se roga?
In v srcu pravi: »Bog ni osvnetnik?«
Ti vidiš, kaj bolešt je in nadloga,
In tudi si ubožcem pomočnik.

Gr. Potêri grešno roko, da ne bode
Nič več hudobnežem se našel kraj ;
Izženi iz dežele tuje rode:
Saj ti naš kralj si, zdaj in vekomaj.

Gospod! nesrečnikov ti čuješ želje,
Pripravi v njih si srcih zvest spomin;
Siroti daj s pravico i veselje,
Gr. | Da Ti boš slavlj^{en}, ne pa zemski sin.

Zaup v Boga o splošnem prevratu.

Gospod je škit mi in pravica ;
Kaj duši moji govorite
Besede malo plemenite ?
Pobegni v goro, kakor ptica.

Gr. Glej, grešnik lok že nateguje,
Polaga strelo na tetivo,
| Da na pravične porogljivo *)
Iz teme smrtne strele suje

Kar si postavil za podlago,
Brezbožniki so razkopali ;
Kako pravični bodo stali,
Ki ljubijo postavo blago ?

*) Gr. K II v. 3 mi ne vgaja beseda stvarstvo, bi naj pri nas mislil pomen
plato, bojsce, kar menda ne ¹⁵namariva izrači. Nasvetoval bi Ti:
Da na pravične porogljivo ali pa osvadjivo ali bajnabega.

Gospod stoluje na višavi,
Kjer sveti svetla luč nebeška;
Pa vidi v srca vsa človeška;
In grešnim delom mejo stavi.¹²

Gospod pravične preiskuje;
Sovraži pa krivicoljubne,
Pripravlja zanjke jim pogubne,
Nad njimi grozno se maščuje.

Rdeče liti dá plamene
In deževati hitre bliske;
Da pomnoži na zemlji stiske,
Pošilja vihre jim ognjene.

Pravičen je in zvest Jehova;
Resnico ljubi in spoznava
Za Svoje tiste, ki postava
Jim ljuba vedno je Njegova.

Zoper nezvestobo svetá.

Reši nas, Gospod! užé ni več
Mož ljubečih pravo in postavo,*
Vsak slepi že, laž nam govoreč;
Jezik je sladak, srcé lokavo.

Bog! iztrebi vse jezike té,
Kteri govoré: »Komu je mari?
Jezik naš je, naše je srcé;
Kdo nad nami tukaj gospodari?«

»Vidim, da zatira brata brat,
Vstal bom in otel ga«
Večni pravi.
Kot srebró topljeno sedemkrat,
Čist njegov izrek doni v višavi.

Neznabogov je nebrojen rod,
Kjer je, tam človeštvu je sramota!
Kar dejal si, spolniš boš Gospod,
Grozna tega roda je strahota!

*) *J. K. I. v. 2. „z bogoruhno slavo“ mi je nekam temno, nedoločno;
varijanta: kož poševnik in ljubečih pravo . . .
ali: kož ljubečih pravo in postavo . . .*

Klic za rešitev iz dolge stiske.

Doklej, Gospod, Ti bodem iz spomina?
Doklej obraz Tvoj krila bo temína?
Doklej naj dušo trapim noč in dan?
Doklej bo smrtni moj sovražnik
Še neugnan?

Gospod! usliši moje vzdihovanje!
Razjasni mi oči, ko dni nekdanje,
Da smrtno spanje mi ne zagrozi,
In »zmagal sem ga« moj sovražnik
Ne govori.

A jaz zanašam se na milost Tvojo;
Srcé Ti pevalo bo radost svojo,
Ker rešil si iz mnogih me nadlog;
Naj hvala glasna bode Tebi,
Dobrotni Bog!

Brezbožnike sodi Bog.

Brezumnik v srcu govori:
»Boga ni!« Gnjusno vse je in pogubno,
Kar s srcem zlóčestnim stori;
Nikogar ni, da dela bogoljubno.

In z néba se ozrè Gospod
Na zemeljskih sinov ravnanje šumno:
Kdo mara za Njegovo pot,
Imá li njih kedó srcé razumno? *)

Kateri

Zašli so s poti vsi modré,
In spačili srcé so vsi pobožno;
Kje neki dobro še storé?
Zašli so vsi v hudobcev tolpo množno!

Hudobci, ki požirajo
Kot kruh prvake mojega naroda,
In Njega vsi prezirajo,
Ne bodo li spoznali Ga Gospoda?

Pač strah jih bode vse napal,
Ker Vsemogočni nad pravičnim čuje!
Bog reveža bo varoval;
In Njemu se hudobec posmehuje?

*) *Gr. K II. v. 4. Imá li njih kedó kateri srcé razumno?*

Naj skoro pošlje Bog pomoč!
Naj reši sužno ljudstvo si iz ječe!
In Jakopu preide noč
In srce mu veselja zatrepeče!

Kdo smé k hiši Gospodovi?

Kdo, Gospod, prebiva v Tvojem naj šatori?
Kdo počine se na Tvoji sveti gori?

Kdor nedolžen hodi in uči pravico,
In iz srca čisto govori resnico;

Kdor z jezikom ne obrékuje hudobno,
In krivice bližnjiku ne dela zlobno.

Kdor nikoli bližnjikov ne zasramuje,
In hudobce bogokletne zaničuje;

Kdor česti njega, ki k Bogu se zateka,
V škodo si prisega, pa ne oporeka;

Kdor denar posoja brez silnih obresti,
In nedolžnost varuje po svoji vesti.

Kdor tako ravná, na veke se ne gane,
Srečen v svojem Bogu vekomaj ostane.

Bog najviša sreča za čas in večnost.

Tebi se zaupam, brani me,
Moj, Jehova, Ti Gospod moj blagi!
V Tebi moja sreča je samó;
Meni Tvoji so svetniki dragi.
Drugi naj, v gorjé, malike rabijo:
Meni se darovi krvni gabijo,
Še iména njih naj ustna zábijo.

Ti si mojega kozarca del;
Ti prekrasno mi osodo dal si,
Delež moj je pal v premili kraj;
Hvala, da takó zamé izbral si.

Gr. | Tudi v noči s togami pekóčimi,
Stopa večni Tvoj obraz pred óči mi.
4 | Z desne vedno Ti stojiš k pomóci mi.

Srce mi zató se veselí:
V grobu mirnem bo tĕlo počilo;
Duša vedno pred peklom ne bo,
Tvoj svetnik ne stróhnel pod gomilo.
Znana meni živa pot resnice bo,
Izveličanje s Tvojè desníce bo,
Vir veselja dalo Tvoje lice bo.

Gr.:

Pt. XVI. Ako nimai posebnega vzroka, navestujem Ti, da prebalaš prealem
laho, da se boole pinala vsaka 6. in 8. vrsta, kar Ti boole prav lahko:

repi: In navaja Gr.
verzje zagnanovane
dobi 3 oblake

Prošnja za branitev pred posvetnjaki.

Bog! sliši moje vpitje,
Pravice si želi;
Poslušaj glas molitve
Iz usten brez laži!

Gr.

{ Pred Svojim me obrazom
Ti sam mogočno sodi,
Neskáljena pravica
Oči naj Tvoje vodi!

Pregledi moje srce,
Po noči preiskuj!
Kakó sem čistih misli,
Pregrehi vsaki tuj.

Gr.

{ Človeškim bilo djanjem
Časti iz ust ni mojih,
Po ostrih hodil potih
Zarad besed sem Tvojih.

Po Tvoji stezi vedno
Hodeval sem legak,
Na potu ni mi Tvojem
Zagazil kdaj korak.
Ko k Tebi se zatekam,
Poslušaj me, Najviši;
Uho mi nagni Svoje,
In prošnje moje sliši.

Pokaži Svojo milost,
Pobožnim si rešnik;
Ti proti zatiralcem
Krepak si pomočnik!

Gr. { Oj brani me, ko Svojih
Oči ljubé zreníce,
Zakrij me in osenči
Pod Svoje perutnice!

Brezbožnikov me reši,
Ki stiskajo hudó;
Sovražniki so moji
Objeli me trdó!
*) Brezčutno so se meni
Njih srca že zaprla;
Hitele so ošabne
Besede jim iz grla.

Gr. { Povsod so ókrog mene,
Naj daleč se ognèm;
Da treščijo ob tla me,
V očeh njihovih zrèm.
Zverinam ropazečljnim
So slični jim pogledi,
In kakor mladi levi
Prežé namé v zasedi.

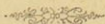
Gospod! priteci urno,
Upogni jih grozeč,
Ohrani naj mi dušo
Od silnika Tvoje meč;

*) *Gr. K.V. Njih srca zaprla*²³
Brezčutno so se meni ...

Njihovi zemski čuti,
Za gručo le so vneti,
Ker jih dobrotno sitiš
Z bogastvom na tem sveti.

Z obilnostjo jih polniš,
S sinovi bogatiš,
Zapuščajo otrokom,
Kar jim blagá deliš.

J. { Jaz pa v pravici lice
{ Bom Tvoje gledal srečno,
Zbujèn nasičen bodem
S svetlobo Tvojo večno.

Zahvalna pesem Davidova za rešitev in zmago.

Prisrčno ljubim Te, Gospod in Bog!
Mojà Ti skala si, trdnjava moja,
Moj varuh, Tebe kličem sred nadlog,
Da v njih me brani skrbna roka Tvoja;
Zató si meni ljubljeni rešník,
V britkostih in težavah pribežišče;
Zaupam v Tebe le, moj pomočnik,
Ti moja si blagost in utočišče!
Zató bom klical, hvalil Te Gospoda,
In rešen bom sovražnega naroda.

V.: bil obješ

Gr.

I Že s smrtnimi vezmi sem zvezan bil,

Že strášili so brezdna me potoki,

5

IV pekléne zanjke že sem se vlovil, *V.: pekléne zanjke so me vjele spet*

In dušo mi tesnili smrtni stoki:

Zaklical pa Gospoda sem nebes;

7

II In slišal je, ko duša ga je zvala,

Prišel je žalni glas Mu do ušes,

In zemlja se je stresla, zazibala,

Gr.

Zmajálo se visokih gor je vzožje

Čuteč neskončno silo jeze božje.

*1) O gnevu se Njegovem dviga dim,
Iz ust srditih šviga žar ognjeni
In živo oglje vsplamení pred njim.
Nagnè nebó in spè v vrvéz megleni:
Pod nogo plava Mu teman oblak,
Spremljá Ga četa kerubov poslušnih,
Odét, zavít je gosto v črni mrak.
Na vétrovih hití perutih vzdušnih
V šator, ki v tminah je razpet oblačnih,
Tam v póлноčnih vodáh, v oblacih zračnih.

S. Gregorij

Pred Njega se obličja svetli kras,
Skoz bliske grozne grozna toča suje;
Gospod grmí z nebá, Gospodov glas
Iz toče se in iz viharja čuje.
In bliske spušča z temnega nebá,

*1) *Gr.: V. bitici: III šibiral sem nadaneje potvbo, ki tudi v originalu ni dovolj dolocna in ujedlinjena. 25*

G. In strašne strele proži Njega roka :
 Opirajo izvori se vodá
 In zemlje temelj stresa se in poka, —
 Ker grožnja z lica Božjega odseva
 O žaru srda silnega in gneva.

G. A mene ni pogubi v žrelo dal,
 Pomoči mi poslal je lastnoročne ;
 Da ne pogoltne me šumeči val
 Predrznosti sovražnikov mogočne
 | In njih zavida, — ^{on} in mi stal je v bran.
 Napadli so me brez moči odpora
 V nadloge moje prenesrečni dan,
 Pa Bog je bil moj varuh in podpora.
 | Otél, speljal me je na varno mesto,
 Ker vé, da v meni bije srce zvesto.

G. { Da sem pravičen, dobro zna Gospod,
 Plačuje me po mojih rok čistoti ;
 Po Njega poti le mi ljub je hod,
 V brezbožnost noga se nikdar ne zmoti.
 Za večne mu pravice ves gorím,
 Njegovi uki ne bežé spred mene,
 In moje srce zvezano je ž njim,
G. | Grešljivosti se čuvam prirojéne :
 Zató pravico mi Gospod vračuje,
 Po mojih rok čistoti mi plačuje.

Ti milostivemu si milostiv,
Zvest njemu, ki oblubi Ti zvestobo;
In svetemu si svet in ljubeznjiv,
Lokavemu povračaš pa hudobo;
Ponujaš roko revežu ljubó,
Oči prevzetne naglo ponižuješ,
Ter vnemaš plameneče mi okó,
Mojò s svetlobo temo razsvetljuješ.
S Teboj se branim tolпам name vročim,
S Teboj i trdni mestni zid preskočim.

Gospodov pot je vekomaj enak,
G. { Beseda jasna dana do naroda;
Vsem upajočim Vanj je škit krepák.
Zakaj, kdo res je Bog razun Gospoda?
Kdo je razun Bogá nam močna bran?
On Bog moj, ki z močjo me napolnuje,
Ki Njemu z zvestim srcem sem udan;

G. { Moj pot ne izgubi se v zmote tuje;
Nogé mi vstvarja ko jeluú skočne,
Lehkó na gore vznaša me mogočne.

Utrdil mišice je mojih rok,
In vadil zgodaj je za strašno bitev,
Učil napenjati železni lok.
Njegova moč mi škit je in rešitev;
Desnica je Njegova mi krepost,

(Na zemlji takovšne ni več nobene);
Takó podpira mojih rok slabost,
Poniža Sebe, da veliča mene.
Korake širi milostno pod mano,
Da noga ne opeša mi prerano.

Gr. { Zdaj za sovražniki se v tek spustim,
Pred sabo je podim plahó bežéče,
Ne vrnem se, doklèr jih ne zdrobím;
Ko vihra drevje k tlom jih kopje meče.
In padajo podrta pred menoj,
Vzdihujejo mi pod nogami strti.
Takó me opasuje On na boj,
Takó ječi sovražnik v težki smrti,
Takó v sovražna pleča se oziram,
Zavidnike krotim in je potiram.

Gr. { In kličejo, ko trè jih smrtni strah —
Zastonj kličó — Božjò pomoč bogato;
Razženem je, kakòr po vetru prah,
Razgazim je, kakor na cesti blato.
Deželam sem prostranim poglavar,
Potrti mi ležé otroci vporni,
Neznanim ljudstvom silen sem vladar,
Sinovi daljnih so rodov pokorni,
V gradovih tujci bleđi drgetajo:
Ostré sodbé Gospodove spoznajo.

Veličan, hvaljen bodi moj Gospod!
Bogú rešitve moje večna slava!
Bogú, ki silnih rešil me nezgod,
Ki daljne mi narode pokorava,
Gr. { Ki čuva skrbno me sovražnih trum,
Ki pred uporniki me zlimi brani.
Zató pa s hvalospevi moj Te um
Na veke bo proslavljjal pred pogani,
Ker Davida si kralja pomazilil,
Njegov pa zarod vekomaj omilil.

Veličastvo Božje na nebu.

Nebó oznanja Božjo slavo,
Obok nebeški Božja dela.
Dan kliče dnevno vest v daljavo,
Poroča noči noč vesela;
Po zemlji vsi se glas razlega,
In do najdaljnih krajev sega.

Gr. Tam solncu šator je postavljen,
Njegova greje vse toplota;
Ko*ženin svatovski opravljen,
Ponosno teče svoja pota;
Na daljnem neba kraju vzhaja
In hodi kot junak do kraja.

Hvala postave Gospodove.

Gr. Gospodov zakon je popoln,
| Množi duhá krepost; *V.: Živi duhá krepost*
Zvestó je Njega pričevanje,
| Delí ljudem modrost. *V.: Tíci . . .*

Gr. Gospodnje so naredbe ravne,
| Veselje za srcé; *V.: Razveselí srcé*
Zapoved je Njegova svetla,
| Bistrí oči temné. *V.: Oči se razsvetlé*

Gospodov strah zlató je čisto,
Ostane vekomaj;
Njegove sodbe so resnica,
Pravične od nekdam;

In draže ko zlató so čisto,
Ko kamen dragocen,
In slajše kakor med v satovji,
Ko samotok meden.

Služabnik Tvoj gojí resnico,
In z njo se bogati.
Kdo skritih naj pozná pregreškov?
Očisti Bog me Ti!

Obrani me pred bogotajci,
Da jim ne bom v posméh!

Gr. } Oprosti me, Gospod, popolno, *V.: Potem opravičen sem popolno.*
Očisti vseh pregreh. *" Biserčan*

Ti srce moje in besede *V.: Pogodu srce, ust besede*
Po volji si vravnaj, *Naj bo do pred Teboj,*

S. Gr. } Gospod trdnjava moja bodi, *Ker ti Gospod si skala moja,*
Rešnik moj vekomaj. *Saj si rešitelj moj.*

Priprošnja za kralja pred vojsko.

V sili sliši te, Jehova,
Jakopov naj Bog ti vstaja!
Naj s Sijóna ti prihaja,
Iz svetišča moč Njegova!

Pomni tvojih naj daritev,
Sprejme tvoj naj dar goreči:
Naj namera se posreči,
Dá, kar prosi Ga molítev.

Da bi dvignili zastave
Zmagonosne nam v veselje:
Spolni Bog naj tvoje želje,
Sliši v svete naj višave!

Kralju močni Bog pomaga,
Moč v desnici je Njegovi.
Up njih — konji in vozovi,
Up naš — pomoč Božja blaga.

Oni padajo pobiti,
Mi ostanemo, stojimo.
Bog usliši nas, recimo!
Kralja z zmage vencem kiti!

Zahvala za dobrote kralju podeljene.*)

V moči se vladar raduje Tvoji,
Tvoje veseli, Gospod, pomóči!
Dal si mu po srca želji vróči,
Nisi mu odbil molitve v boji.

G.

I Bôgat blagoslov mu Tvoj doteka;
Z zlatim vencem glavo mu ovil si,
Prosil je življenja, in daril si
Dolga leta mu do vekov veka.

Tvoja moč njegovo slavo večá,
S slavo in krasoto ga odevaš;
Z blagoslovom večnim ga obsevaš,
Dà, obraz je Tvoj njegova sreča.

*.) Dobrotrice XX 1887

Na Gospoda se vladar zanaša, —
Upajoč, zató ne omahuje.
Tvoja roka zlobnike strahuje,
S kaznijo črtilem ne odlaša.

Gr. { Zlobniki žaré ko peč ognjena
O pogleda Tvojega togôti;
V srdu Svojem, Bog, jih osramôti,
Vniči v moči groznega plamena.

Rod iztrebi z zemeljske planjave,
Izmed ljudstev seme njih hudobno;
Ker namerjali so delo zlobno,
Pa zastonj so njih željé lokave.

V beg pognala bo jih Tvoja strela:
V lice meri jim, z močjó naskoči.
Vstani Bog v prečudni Svoji moči,
Da pojêmo slavna Tvoja dela!

Trpeči pravičnik je srednik za spreobrnjenje narodov. *)

Moj Bog! moj Bog! vsliši moje vpitje!
Zakaj takó sem zapuščen?
Predaleč je pomoč mi Tvoja,
Besed je mojih vek zgubljen.
Po dnevi kličem, pa ne čuješ,
Po noči, ni mirú mi v reví.
A vendar Ti si Najsvetejši,
Veličajo Te slavospeví.

Jr
Zanesli na Te se očetje,
In Ti si hitel jim \times pomoč;
Kričali k Tebi so, rešniku,
Zamán ni bil jim glas vpíjôč.
Jaz zemlje črv sem, več ne človek,
Ljudem v posméh sem in zabavo!
In vsak se roga, kdor me vidi,
Zijá namé, in maje z glavo.

*V Bogá zaupa, naj ga reši;
Otmè naj ga iz teh nadlog!«
Zavetje Ti si mi od rojstva,
Od prsi maternih, moj Bog!
Od matere sem k Tebi padel,
In v Tebi našel sem rešnika!
Res, ne odmikaj se od mene,
Plašé me, pa ni pomočnika.

Krog mene so veliki junci,
Basanski voli mi pretèč;
Odpri v mé so strašna žrela,
Kot gladen lev, rjovèč, morèč.
Razlili so me, kakor vodo,
Razsuli vse kosti so v meni;
Srcé je razpuščeno v prsih,
Tali kot vosek se topljeni.

Suhó je grlo kot črepina,
Življenju venejo moči;
Uže drži se jezik neba,
In smrtni strah me že duši.

Obtekajo me psi premnogi,
Krog mene glej hudobcev roje.
Prebodli so roké, nogé mi.
Prešteli vse kosti so moje.

Delé si moja oblačila,
Za suknjo žreb je izmetan.
Jehova, ne ostavi mene,
Ti moja moč si, stoj mi v bran!
Ne daj, da meč konča življenje,
Da psu zapade duša vboga!
Iztrgaj levu me iz žrela,
Otmì napadu samoroga!

Imé bom Tvoje hvalil bratom,
In v zboru narodnem slavil:
Bogá se bojte, čast mu pojte,
Kot Jakobov ga rod častil!

On ne prezíra milih prošenj
In revežev ne zametuje,
Ne skriva Svojega obraza,
Trpinov vpitje vedno čuje.

Zato bom hvalil Ga pred zborom,
Dajal obilih Mu darov.
Jedó ubožci naj do sita,
Slavi čestilec ga Njegov!
Na vék naj srce poživí se!
Vsem zemskim krogom znano bodi!
Obrnejo naj se k Gospodu,
Naj molijo Ga vsi narodi!

Jehova kralj je vsem državam,
Narodov vseh je gospodar.
Mogotci bodo Ga molili,
Uklanjal v prahu se ratar;
I duša moja Mu se klanja.
Moj zarod služil bo Gospodu,
Veličal bo Njegova dela,
Prihodnjemu Ga znanil rodu.

Dobri pastir. *)

Gospod je dober mi pastir,
Pomanjkanja se ní mi bati;

Past Peljá me po zeleni trati
In vodi na studeni vir.

In vodi me na lehi vir

Pripravlja mi krepčavno slast,
Ko duša moja omedljuje;
Na pot pravično me speljuje
Imenu Svojemu na čast.

Ne trepetám, če tudi spém
Po smrtnega mrakú dolini:
Ti z mano v nočni si temini,
In na Te lahko se oprém.

*Koli bojim se, da spém
mraka*

Gr.

Opirati se na te smem

Z veseljem me lepó gostiš
I pred sovražnikom grozečim,
Maziliš z oljem me dišečim,
S kozarci vinskimi pojiš.

Ves čas v življenji svojem zdaj
Dobroto, srečo, milost vživam,
In upam, v hiši kdaj prebivam
Gospodovi na vekomaj.

Kogá blagoslavlja Bog?

Gospodova je zemlja,
Vse, kar na nji živi;
Na morje jo postavil,
Na rekah jo drži.

G. Kdo smé na Njega goro, *V.:*
| Kdo v Njemu sveti hram? *Na kraj, ki mu je svet?*
Na rokah, v srcu čisti,
| Kdor ni udan ležam. *V.:* *Ki lažnih ni beser.*

G. { Ta rod je, ki ga išče, *V.:* *Gospod bo dal plačilo,*
Smé pred obraz Njegov! *Bogat mu blagoslov.*
Gospod mu dá plačilo *Ta rod je, ki ga išče,*
In bôgat blagoslov. *Zelí obraz, Njegov!*

Gospodov vhod v svetišče.

Povzdignite si, vrata, glave,
Razširite se, večna vrata,
Prišel v svetišče kralj bo slave!
Kdo pa ta slavni je vladar?
Jehova silni je oblastnik,
Mogočni v boji gospodar!

Povzdignite si, vrata, glave,
Razširite se večna vrata,
Prišel v svetišče kralj bo slave!
Kdo pa ta slavni je vladar?
Jehova, vojvod nad vojskami,
Jehova slavni gospodar!

Molitev za odpuščenje grehov in dobro voditev.

K Tebi dvignil bom srcé,
Dan na dan zaupal v Té. K.

Nad menoj ne ukaj vrag, *Naj moj vrag ne uba naš menoj,*
Naj ne vara up me blag! *Naj ne osramoti upo se moj!*

Res zardel ne bo nikdó, *V.:* *Res osramoten ne bo,*
Kdor zaupa v Té zvestó. *Kdor zaupa v Té zvestó.*

A sramota padi nanj, *Tvojih potov uči me, Gospod,*
Ki ljubitelj zlih je djanj. *Kaj mi ho Tvojih ategh hot.*

Mene pa resnice pot *V.:* *Vodi me v resnice kraj*
Uči, vódi Bog povsod! *Uči me, rešilni Bog!*
V Tebe upam, Ti mi daj *Tebe vsigdar upam, Ti mi daj,*
Milost, ki je vekomaj! *Milost, ki deliš jo vekomaj!*

N.
Jr. { Grehov mladih dni ne šteje, *Grehov ml. dni ne gledaj!*
 Milost mi skazuj vselej! *Bo dobroti me inaj!*
Jr. { Ti pravičen, poln dobrot, *Ti pravičen in poln dobrot*
 Vêdeš nas na pravo pot. *Ker ti grozila na pravo pot.*

Jr. { Krotkim v pravdi si vodnik,
 Svojih potov učenik; *K.*
 Milost Svojo daš mu v dar, *ki in rešnica bo mu v dar*
 Komur Tvoj je zakon mar. *ki mu Tvoja je zaveza mar.*

Greh odpusti mi, o Bog!
 Greh, ki velik je in mnog! *K.*
Jr. { Kdor se Tebi v strahu vdá, *ki mu, ki se T.*
 Roka Tvoja ga peljá. *Kajen pot, katero naj čista.*

On uživa sreče plod,
 Svet njegov zavlada rod. *K.*
Jr. { Svojo javiš mu skrivnost *Bog razkrije svojo muhi.*
 In zaveze vso krepost. *In zaveze boje vso krepost.*

Zmer v Bogá okó mi zrè,
 Ki nogo me zanjkm otmè. *K.*
Jr. { Glej, zapúščen sem, ubog *Bog, urotni moj se nadlog,*
 Bog, otmí me iz nadlog. *Glej, ne zapúščen sem in ubog.*

Reši iz duhá grenkot
 In rastočih me tesnot! *K.*
Jr. { Reši zla, ki me teži, *Uidi, kaka beda me teži,*
 Greh zanesi, ki me sklí. *Greh zanesi me, ki me boli.*

Glej, sovražnikov vrste,
Ki strupeno me črté!

Gn.

V.
{ Reši me, zatri njih strup; *Reši dušo me, zetri njih strup;*
{ Naj ne vara v Té me up! *Naj ne vara v Tebe me zaup!*

Bodi čistost moja bran,
Ker sem upal Tebi vdan!

Gn.

V. *Izrajala varuj, sveti Bog!*
{ Izrajela, sveti Bog,
{ Reši Ti ga vseh nadlog! *Reši vseh jezovit ga nadlog!*

Trdna vera dobre vesti.

Bog! daj mi prav, jaz nisem kriv;
Zaup je v Té neomahljiv!
Gospod! preglej željé v središči,
Obisti, srce mi preišči!

Dobrota stopa pred oči,
Resnica Tvoja mi godí.
Ne družim se z možmi lažniki,
Hinavci vsi so in krvniki.

Zločincev vedno zbor črtím,
Pri hudodejcih ne sedim.
Očiščene roké so moje,
Ko stopam pred altarje Tvoje.

Prepevam hvalni slavospev,
Ki Tvojih čudes je odmev;
Kako je hiša ljubeznjiva,
Kjer Tvoja veličast prebiva!

Umreti s krivci mi ne daj,
S krvniki duše ne končaj,
Katerim v rokah je krivica,
In polna mita* jim desnica.

Jaz sam bom hodil pa čistó ;
I Naj čuva Tvoje me okó!
Trdnó stojím na potu ravnem ;
Bog! hvalil bom Te v zboru slavnem!

Jo.

*) *Jo.:* mite ali mita ?

Zaupaj v Bogá, če si zapuščen.

Gospod pomoč je meni in svetilo,
Kogá bi neki trepečoč se bál? *?*
I Življenju mojemu čuvar je vrli, *Kaj njegovih rečeh je moje živ-
Gospod*
In srce bi se treslo in plašilo? *?*
{ Če kdaj zločinci naredé navál, *Ali zločinci*
Ki radi mene v prah bi strli *Da mojega lešna zračja*
Ter hlastno me požrli: *Bi šlo jim v požehanje :*

Jo.

Jo.

Naj vé sovražnik mojega mirú,
Da se spotakne, pade, več ne gane.

Naj tudi vojska vstane,
Srcé bo moje brez strahú;
Naj dvigne divji boj se zoper mene,
A nočem bati sile se nobene.

To v duši željo jaz gojim edino: *Le ena duši prošnja je beseda:*
Po slavni hiši Božji hrepenim, *Po slavni hiši Tvoj hrepenim*
Da v nji srcé mi žive dni prebiva *Da v nji vse žive dni srce prebiva*
Zamaknjeno v Gospodovo milino, *Oko Gospodovo lepoto gleda*
V Njegovem domu da le zanj živim. *Kes v Njega domu slušim in živim*

S. Gr. Če kdaj pa sreča prevrtljiva *Če kdaj tvoje srce me pretriva,*
Na mé svoj srd razliva, *Prošnja se mi oglasa*
Gospod zavetje dá mi v sile dan *Obne, pelje mene v jator svoj,*
On dvignil bo na skalno me trdnjavo, *Potem se skaha gora mi pod-*
On dvignil bo mi glavo, *stava*
Ker roj sovražni bo končan; *Le bo mi dvigne glava*
A jaz pa pel v Gospodnjem bom šatoru *Kdaj rat sovražnikov se raj,*
Slavilno pesem v mnogoglasnem zboru. *Prepevam raj v Gospodovem šatoru*
Slavilne pesmi...

Gospod! čuj iz srcá prošnje izlite,

Jr. { Usliši me, ko k Tebi vpijem jaz! *Usliši mojeza bližnjega glas*
Spominja se povelja srce moje: *V besedo Tvojo opa srce moje*
•Obličja mojega zvestó iščite!•

Zdaj vedno iščem sveti Tvoj obraz;

Naj duša le zahvalo poje,
Da gleda lice Tvoje!

Ti bil si vedno zvest mi pomočnik,
 Nikar me ne zavrzi v jeze dnevi,
 Ne pusti hlapca v revi,
 Ne pusti v sili, moj rešnik!
 Če oče me zapustil je in mati,
 Gospod, Ti hčeš mi vendar zvest ostati.

Gr. { Ti na zapóvedí me stezo pelji, *)
 Na pravi pot moj vedno vodi hod;
 Nad mano naj sovrag se ne raduje,
 Nikar po zlobni naj njegovi želji
 Nad mé ne prihrumí vihar nezdod!
 Saj vsak, kar zoper mene snuje,
 Lažnjivo vse pričuje;
 A njega zlobne naj tepó laži.
 Jaz upam pa v deželi hrepenenja,
 V deželi tam življenja,
 Gospodnjih vživati darí
 Zato, srcé, zaupaj le v Gospoda,
 Gr. { In vedno srečna tvoja bo osoda!

*) V. Bog, na zapóvedí me pdezo pelji,
 In vodi zmerom me na pravi pot;
 Naj sovragi brez zavideževom blubube,
 Ne daj, da po sovražni bovi želji
 Nad mano vila bi prišlo nezdod!

Saj vsak
 Lažnjivo
 se globa sebi zoper govori.
 Pa upam, da v deželi me življenja,
 Na zablji hrepenenja
 Gospodnje čabejs darí.
 Zato srce
 Zaupaj le, in srečna bo osoda!

Bog, povrni hudodejcem!

Ko zovem Te, nikar ne molči,
Moj Bog, Ti moja skala!
Če molčal boš, bo duša moja
V podzemni svet bežala.

Molitev mojih čuj glasove,
Ko žalostno vzdihujem,
Ko zvesto k Tvojemu svetišču
Roké prosèč dvigujem.

Ne pokončaj me s hudodejci,
Ki se z besedo ljubo
Ljudem sladkajo, v srcu zlobnem
Pa snujejo pogubo.

Po hudobiji njih dejanja ..
Odmeri jim plačilo,
Za huda dela rok lokavih
Povrni jim obilo!

Njim niso mar Gospodnja djanja.
I Ki ž njimi se proslavil;
Zatorej bo podrl njih delo
In nikdar več postavil.

Prehvaljen bodi mi Jehova,
Ker prošnje glas poslušal!
Gospod je moja moč in škit moj;
Le vanj zaupaj duša!

Gr.

{ Zató časti srcé veselo
Te s pesmijo izbrano;
Maziljencu si moč podaril
In narodu obrano.

Svoj narod, Svojo dedovino
Odreši, blagoslovi;
Na veke Svojo čedo pasi,
In dvigaj k sreči novi!

Jehova vzvišen v viharji.

Gr.

{ Dajájte, vi Božji sinovi,
Dar ustrežoč!
Častíte Gospoda na veke
Slavo pojóč!

Imenu Njegovemu dajte
Slave svetlost,
Molíte ponižni, molite
Njega svetost!

Gospodov glas grozno bobni čez
Morje in brod,
Mogočno grmí nad vodami
Slave Gospod.

Tje v daljo razlega se glasno
Tresk in pa grom,
Gospodov je glas veličastni
Piš in polom.

I cedre drobi silovite
Vzvišeni don,
Drevesa z gorá Libanonskih
Lomi jih On;

In skačejo kakor teleta
Cedri okrog,
In Libanski Sirijon kakor
Mlad samorog.

Visoko pretresa obnebje
Z glasom gromov,
Iz njih pa se vsipa ognjeni
Plámen Njegov.

Prostrano še zgane puščavo
Gromov ropot,
In plahi napravi košuti
Zgodnji porod.

Oberejo gozdom odejo
Treski z močjó :
V svetišču Njegovem pa vsi Mu
»Slava!« pojó.

Jr.

{ Na pr[^]éstolu je o potopu
Vladal Gospod,
In večno bo vladal in vodil
Zemeljski rod.

Gospod bo dal Švojemu rodu
Zmágalni boj,
Osrečil mu bo z blagoslovom
Blagi pokoj.

Hvalna pesem rešenca.

Gospoda bom veličal,
Ker On me je otel,
Da ljuti moj sovražnik
Nad mene ni se vspel!
Ko jedva, Večni,
Zavpil sem upno k Tebi,
Že čutil moč sem v sebi.

Gospod, iz globočine
Si dušo mi pozval,
Na novo me oživil,
Sicer bi v grobu spal.
Čestilci sveti!
Gospoda vsi hvalite,
Svetó imé slavite.

Njegov je srd trenotje,
A milost Mu na vek;
Kar bilo jok sinoči,
Je zjutraj vriska jek!
Zaupno pravim,
In vedno čem spoznati:
Ne smem omahovati.

Ti milostno utrdil
Na gori moj si grad.
A ko zakril si lice,
Sem trepetal brez nad.
Srcé je reklo:
K Gospodu naj vpijem,
Roké naj k Njemu vijem.

Čemú Ti kri bo moja,
Ko grob me bo objel?
{ Mar prah resnico, slavo,
Bo Tvojo pel vesel?
Jehova, čuj me,
Ti mene se usmili,
Pomôzi Ti mi v sili!

P.

Spremenil si mi žalost
V radósti lepi glas,
I Odvzel mi haljo žalno,
In dal veselja pas.

Zatoraj, Večni,
} Srcé naj Tebi hvalo,
} Na veke bo dajalo!

Zaupna molitev za pomoč.

Ko v Té zaupam, moj Gospod,
Ne pusti sredi me nezgod!
S pravico Svojo me obrani!
Poslušaj, hiti mi v pomoč,
Ti, skalen grad, povsod navzoč,
V rešenje moje mi ostani.

Ti skala si in grad močan!
Ti vódi me v veseli dan
Zaradi Svojega imena.
Zvodili v past so me skrivaj;
Da v nji se pogubím, ne daj,
Saj Ti krepost si, moč jeklena.

Gospod, naj v Tvoj naročaj svet
Moj duh bo milostno sprejet;
Ti rešiš me, Gospod pravični!
Jaz črtim vse in v enomer,
Ki še držé se praznih ver;
Le sam je Bog moj up resnični.

Blagosti té se veselim,
Da vidiš vsaj, kakó trpim,
Kakó srcé topí se zvesto,
Da dušno žalost vso poznaš;
Pa vragu v roke me ne daš, *v.*

Gr. 1 Na varno me izvedeš mesto. *Spusti me na prostorno mesto*

Moj Bog, kakó mi je tesnó;
Medli mi duša in teló.
Sè žalostjo pojim življenje,
Ta leta v vzdihljajih bežé;
Potekajo moči krepké, *v.*
Kosti mi tare to trpljenje. *Kosti' pahní mi to trpljenje*

Zaradi rev premnožih téh,
Celó sosedom sem v posméh;
Strah znancem je mojã osoda, *v.*

Gr. { Kdor vidi me, se vmiče vsák. *... beži' potok*
Pozabljen sem, ko mrtvec kak, *... ko tujece smrt,*
Kakor zavržena posoda.

Jr. { Zasramovanje čujem plah, ^{l.} *J. ... mnogo strah*
Grozán pred mano vidim strah. *J. p. m., čujem plah.*
O meni vrag se posvetuje
Končati mi življenja hod;
Jaz pa zaupam v Té, Gospod;
Jr. | Ti Bog si, ki nad mano čuje. ^{v.} *... vse besediye.*

S. Jr. { Ti mojih si osod gospod,
Ne daj, da strè me vražji rod,
Obraz Tvoj spet mi sini jasno:
Naj milost pred Teboj dobim,
Osramočèn naj ne zardim,
Ko v stiski k Tebi vpijem glasno.

S. Jr. { Brezbožnik bo osramočèn,
V peklà globino pogubljen.
Naj usta onemé lažnjiva,
Ki gôvor navdihuje strast
Jim zoper poštenjakov čast;
Napuh, poroga v njih prebiva.

S. Jr. { Kakò velika je blagost,
Kakò velika je sladkost,
Ki v Té jo upajočim liješ!
Ko nanje vrag zaganja hrup,
Ko zlobni jezik siče strup,
Ti v varni šator Svoj jih skriješ.

G. Naj blagoslovljen je Gospod
| Za čudno množ^ostvo vseh dobrot,
Za v gradu čudežno rešitev.
Obhajal me je tesen strah.
G. *) Da spred oči me pahneš v prah,
Pa slišal mojo si molitev.

Gospoda ljubi rod Njegov,
Zvestobi varuh je gotov;
Prevzetnikom obilno vrača.
Bodite mirnega srcá,
Samó zaupajte v Bogá;
Zaupanje zvestó poplača.

*) G.: *Da pahneš spred oči me v prah*

Odpuščenje grehov po iskrenem spoznanji.

G. Res blagor možu, kteri
| Dobil je oproščenje,
Pokrita hudobija,
Odšteto zadolženje!

Ker molčal sem, perele
Od stoka so kosti mi;
Ležala Tvoja roka
Je noč in dan nad njimi.

V poletni je sopari
Sušil se sok životni;
Tedaj tajil več nisem,
Spoznal sem greh omotni.

9^a.
Dejal sem: izpovem naj
I Gospodu se pregrehe;
Ti pak si greha krivdo
I Odpustil, dal utehe.

Zatoraj vsak pobožnik
Naj prosi Te v nesreči,
Potem ga rek potopi
Ne morejo doseči.

Ti meni si zavetnik,
Ti čuvaš me v tesnobi,
In z radostjo oklepaš
Me v odrešenja dobi.

Podajal bom nauke
In pravo pot bom znanil,
In svetoval vam bodem,
Z očesom svojim branil.

Kot konji ali mezgi
Brezumni ne bodite;
Kori jih uzda, brzda,
A vi se spokorite.

Trpljenja hodi mnogo
Na hudodejcev pota;
Pa kdor v Boga zaupa,
Pospremlja ga dobrota.

Ki ravnega srcá ste,
Pravični, petje snujte,
Veselo vsi ukajte,
Gospoda se radujte!

Jehova, svetá vladar, čuva Svoje služabnike.

Ukajte, pravičniki, Gospodu!
Hvala vaša Njemu je po godu:
Glasi, harpa, don slavilni svoj,
In desetostrunast psalter poj!

Gr.
Pevajte Mu slavospev nepeti,
(Vrisk naj radosten doni po sveti!
Zvest je v spolnovanji vseh obljub,
I Upajočih Vanj ne vara up.

Gr.
Milost ljubi in pravična pota,
Zemljo polni vso Njegà dobrota:
§ On nebó z besedo vstváril je,
§ Z dihom zvezd nebó j razžaril je.

Jr.

{ Morske zbira On brezmejne vode,
Zliva v brez^{nov}den silne jih posode:
Zemlja vsa pred Bogom trepetaj,
Vsak zemljan v bojazni Ga spoznaj.

Kar On reče, nihče ne omaja;
Kar ukaže On, takoj nastaja;
Neznabogom sklepe pa zatrè,
Njih namere siloma ovrè.

Bodi blagor srečnemu narodu,
Ki podvrže se Bogú Gospodu,
Ki udá se Mu v popolno last,
V Njem samó uživa slast in čast.

Jr.

{ Milostno z nebeške On višine
Zrè na zemske hčere, zemske sine;
Upodobil sam jim je srcé,
Vé, kaj njihove počno roké.

Jr.

{ Kralj ne zmaga s silno vojsko vraga,
Lastna moč junaku^{*} ne pomaga,
Zmage ne priklíče čilost konj,
Na vojské zanašaš se zastonj.

Jr.

| Bog pa tistim dá pomoč gotovo,
Ki na milost čakajo Njegovo;
Njim v nadlogi smrti je rešnik,
Njim je o dragini pomočnik.

G. { Naša duša upa le v Gospoda,
Močen škit nam z roda je do roda;
Njega kličemo imé vsak čas,
Da Njegova blagost hrani nas!

Sreča pobožnikov, če je vodi Bog.

Hvalil bom Bogá ob vsakem časi;
V ustih mojih vedna hvala se Mu glási!

Moja duša Njega naj veliča,
Radostni trpín naj bode hvale priča,

Božjo veličast z menoj slavite,
In imé Njegovo združeni čestite!

Ko iskal sem Ga, On je sprejel me,
Iz britkosti mnogih, iz strahov otel me.

G. { Radostno k Gospodu pribežite,
Od sramote potlej nikdar ne zardite!

Revež je zaklical, čul ga Bog je,
In pomagal mu ljubó iz vseh nadlog je.

Vedno hodi Božji sel na strani
Njim, ki se bojé Gospoda, in jih brani.

Skúsite, da milostiv Gospod je!
Blagor mu, ki upa Vanj, ker poln dobrot je!

Bojte Njega se, Vi posvečeni;
Kdor boji se Ga, v potrebi ni nobeni.

Levov mladi zarod lačen strada;
Kdor pa išče Njega, nima nikdar glada.

Vi sinovi, k meni prihajájte;
Strah Gospodov bom učil vas, poslušajte:

Kdo želi življenje rad imeti,
Mnoga leta v srečni blagosti živeti?

Jezik vedno zlobnosti zapiraj,
Z ustmi pa besed zvijačnih ne ubiraj!

Zlega varuj se, pravico ljubi,
Iščí si mirú, in nikdar ga ne zgubi!

Na pravične se Gospod ozira,
In uhó njihovim prošnjam rad odpira.

9. I Z jeznim zrè pa okom zlobe sina,
Vniči mu imé, da ni mu več spomina.

Kličejo pravični, sliši Bog jih,
In otíma milostno iz vseh nadlog jih.

Gr. { Blizo srcem On je togujočim,
In rešitelj dušam se ponižujočim.

Mnogo poštenjak imá trpljenje,
Pa iz sleharnega mu je Bog rešenje.

Gr. | On koščice vse njegove brani;
| Da nobena se ne stre in se ne rani.

Ali grešnika bo greh umoril;
Kdor pravične črti, bode se pokoril.

Bógu je častilcev duša ljuba;
Kdor zaupa vanj, ne stare ga poguba.

Molitev zoper nehvaležne sovražnike.

Bog! vpiraj spornikom se mojim,
Bojuj se zoper zle bojnike;
Poprimi škit, brani velike,
In čuvaj me z zavetjem Svojim!

Nameri ost, potegni meč
Na preganjalcev mi grozenje,
In dušo vteši govoreč:
Jaz tvoje vselej sem rešenje!

Sramota vsa naj pade nanje,
Ki strežejo po duši meni;
Bežijo naj osramočeni,
Ki zlo hoté mi dni sedanje!
Naj bodo v vetru prah legak,
Gospodov sel naj razpodi jih;
Naj pot jim bo teman, polzak,
Gospodov sel naj pomorí jih.

Gr.
| V pogin so mreže mi razpeli,
Kopali mi v pogubo jame;
Pa jame naj zajmó njih same,
> | Naj v svoje mreže bi se vjeli!
Moj duh pa naj se veseli,
7 | Da je došla pomoč Njegova;
Naj kličejo mi vse moči:
Kdo Tebi je enak, Jehova?

Ti rešiš slabega trpina,
Da ne zatre ga roka jaka;
Ti bédnika in siromaka
Otmeš zavratnega pogina.
Lažnjive priče me zeló
Dolže krivice mi neznane,
Za dobro vračajo hudó,
Gr. | Režó v srce mi britke rane.

Jr. { A jaz za njihove nadloge,
Oblekel sem se v haljo žalno,
Za njé sem k Tebi molil stalno
Darával zanje poste mnoge.
Prežaljen bil sem in potr, }
Jr. { Ko za prijateljem in bratom;
Kot da mi nje je vzela smrt,
Sè sklonjenim sem hodil vratom. }

Nezgoda moja jih raduje;
 Namé se zbirajo hudobno;
 Ne vé, zakaj črté me zlobno,
Ves trop me brez prestanka psuje.
 Hinavski, porogljivi rod
Z zobmi zdaj zoper mene škriplje.
 Doklej boš gledal to, Gospod?
 Naj Tvoja milost me obsiplje!

Otmí zločinov dušo mojo,
 Predrago dušo levom silnim!
 Priznaval zborom bom številnim
Sred naroda dobroto Tvojo.
 Naj vrag se moj ne veseli,
Ne migajo z očmi črtníki;
 Ker nimajo zarad laží
Mirú zdaj tihi stanovniki.

Odpirajo k besedam lažnim
 Se usta za slovó srdito:
 Prav, prav, saj vidimo očito!
Z zasmehom rekajo sovražnim.

Gr. { Ne mólči, ki vse veš, Gospod;
Nikar od mene zdaj ne hôdi;
Ti dvigni se nad zlobni rod,
Ti srečno pravdo mojo vôdi!

Po Svoji me pravici sodi.
Da se ne veselé nad mano,
In zabijo besedo znano :
»Požrli smo ga! prav mu bodi!«
Naj vselej se sramuje sam,
Kdor moje reve se raduje;
Odene naj se v stid in sram,
Kdor nad menoj se povzdiguje.

Gr. { Ki sreče pa želé mi vroče,
Njim srečo in radost dodeli,
Naj: »čast Bogú!« bi vedno peli,
Bogú, ki meni dobro hoče. —
Naj hvali jezik moj voljân
Pravico Tvojo, veličavo;
Naj premišljuje slednji dan,
Kako slavil bo Tvojo slavo!

Brezbožnika zapeljuje greh.

Hudobnežu pregreha
V brezbožnem srcu govori :
Čemu je Božji strah ti pred očmi ?
Takó si laže v svojih sam očeh,
Prikriva si storjeni greh.

Lokav njegov je govor ;
Za modro ne skrbi krepost,
Premišlja v postelji zvijačno zlost.
Krivična pota si izbira smél,
Ne straši se hudobnih dél.

Bog izvor življenja.

Do néba Tvoja milost je, Gospod,
Zvestoba Tvoja nad oblak visoka !
Pravica, kakor Božje gore vrh,
In sodba, kakor brezno je globoka.
Ljudí, živali hraniš vsa plemena ;
Kakó je Tvoja milost dragocena !

Človeški mi otroci pribežimo,
Da s senco Svojih nas perot prikrivaš,
Pojiš z radosti Svoje nas potokom

In z blagoslovom vélikim zalivaš.
Saj le pri Tebi je izvor življenja
In v Tvoji luči luč je razsvitljenja.

Naj Tvoja milost na čestilce lije,
Dobrota Tvoja ravnim srcem bodi!
Brezbožnika naj roka me ne pahne,
Ošabneža me noga ne pohodi!
Glej, oni, hudodejci, že so pali,
Dà, pali so, in več ne bodo vstali!

*Ps. 36 **

Usoda pravičnikov in krivičnikov.

Grešnikom ne bodi nevošljiv,
Ne zavidaj hudodejcem sláve,
Skoro jih ne bo ko vele trave,
Rod je njih ko poljska zel minljiv.

Upaj le v Gospoda, prav ravnaj,
Živi se pošteno tu v deželi!
Nad Gospodom večnim se veseli
In imel boš v srci pravi raj.

Večnemu izroči svojo pot,
Vsaka stvar ko dan Mu je razkrita:
In pravica tvoja bo očita,
Kakor svetla solnčna luč, povsod.

** G. : Ps. 36 (nebovi) da op. velja pri o Kavalovem prevodu,
ki ga se G. pozveja nedomešil s svojim*

Z dušo vso Gospodu bodi vdan,
Upno moli Ga in čakaj v miru!
Ne huduj se, če po srečnem tiru
Nepravičnik hodi vradován.

Pusti jezo, zatri v sebi srd,
Pa ne vnamaj se za djanje zlobno!
Delo bo iztrebljeno hudobno,
Kdor v Bogá zaupa, bo podprt

Hip samó! In ni zločinca več!
Išči mesta mu — ni več ga znati!
Krotki pa na zemlji so bogati,
Mir obíl delí jim tisoč sreč.

Na pravične zlobnež je srdít,
Radi njih z zobmi togotno škriplje;
A Gospod z zasmehom ga obsiplje,
Vé, da pride dan mu strahovit.

Grešnik suče meč, napanja lok,
Da pravične reveže zatere;
Meč pa lastno mu srcé predere,
Lok mu pade razdrobljen iz rok!

Več pravičnim majhen kót veljá,
Nego drugim zemlja razprostrta.
Roka hudodejcev bo potrta,
Bogoljubne pa Gospod krepčá.

Stan pravičnikov Bogú je znan;
V hudih dneh veselja up ne gine,
Veselé ob gladu se dobrine,
Del njihóv na veke jim je dan

Grešnikom gorjé, gorjé bo jim!
Božjega sovražniki so líca;
Prešli bodo ko livad cvetica,
Prešli bodo kakor lahek dim.

Zlim ni moč plačati ni dolgóv;
A pravičnik še darove daje:
Kogar blagoslavlja Bog, ta vstaje,
Kogar kolne, — pad mu je gotóv.

Vodi svojcu sam Gospod nogó,
Ker pravično pot njegovo znade,
Dasi omahuje, pa ne pade,
Ker Gospod drži ga za rokó.

Bil sem mladič, zdaj sem starček siv,
A pravičnih nisem čul prositi,
Otročiči so jim kruha síti,
V hiši blagodar je nevsahljív.

Pusti zlo, za dobro bodi živ,
Večni Bog pravico le proslavlja,
In čestilcev Svojih ne ostavlja,
On na vek jim je čuvaj skrbljiv.

Dà, brezbožnik bo se kaznovàl,
Zarod bo njegov iztrebljen z zemlje,
Zemljo si v posest pobožnik jemlje,
Da na nji bo srečno stanoval.

Usta sveto mu učé modróst,
Jezik čisto govori pravico,
V srcu božjo pa gojí resnico;
Nog ne omahuje mu trdnóst.

Na pobožnika preží zlosin,
Rad bi pahnil ga v prepad globoki;
A Gospod ga ne pustí mu v roki,
In na sodbi ga ne dá v pogin.

Le v Gospodovo zaupaj bran,
Pa spolnuj zapovedi Njegove!
Dal ti bode v dar dežele nove,
Videl boš, da grešnik bo končan.

Znal trinoga sem, bil je strašán,
Ko drevo mogočno se je širil;
Šel sem mimo, ni se več šopiril,
Mesta njemu sem iskàl zamán.

Na pravičnika osodo glej:
Mirnemu človeku raste zarod;
A iztrebljen bo brezbožni narod
In sinóv potomstvo za vselej.

A pravičnim Bog branitelj je,
V sili jim utrjeno je mesto;
On podpira, On jih čuva zvesto,
Kdor Vanj upa, mu rešitelj je!

S. Gregorčič.

Ps. 37*

Trpljenik toži in spozná grehe.

Ne kaznuj me v misli razsrjeni,
V jezi me, Gospod, ne bij nikar!
Tvoje še tiče puščice v meni,
Težek Tvoje roke je udar.

Ni teló o gnevu Tvojem zdravo,
Ni miru v tresočih se kostéh;
Rastejo zločinstva mi nad glavo,
Tlači me ko težko brême greh.

Smraden gnoj iz ran bolečih teče,
Iz brezumnosti pregrešne ran;
Reven in potrť sem, vse me peče,
Hodim sam in žalosten ves dan.

Moje ledje prisada je polno,
Iznemogel sem, da vsak pozná;
Vse meso je na životu bolno,
Rjovem radi trganja srcá.

*1 G. : Ps. 37 (2)

Znaš, Gospod, kar v srci je željá mi,
Vzdihljaji so moji pred Teboj;
Gine moč in srce trepetá mi,
Vid mojih očí ni več z menoj.

Béžali prijatelji so ljubi,
Šli so radi mojih bolečin;
Govoré pa vragi o pogubi,
Ter zvijačno mi snujó pogin.

Jaz pa sem ko glušec, ki ne čuje,
Kakor mutec, ki ne govori;
Meni vse je govorjenje tuje,
In ugovora iz ust mi ni.

Prosim Te, besedo Ti izusti,
Odgovôri Ti, Gospod in Bog!
Da se veselé, nikar ne pusti,
Ako pešajo moči mi nog.

Res pripravljen sem trpljenju vedno,
Toga mi je zmerom pred očmi;
Da je moje djanje kazni vredno,
Vem predobro, in me žalosti.

Vragi moji, glej, živé mogotno,
Velikaši so, ki me črté;
Zlo za delo vračajo dobrotno,
Pa le srečo jim želi srce.

Ne zapusti me, Gospod mogočni!
Večni Bog, tu blizo mene stoj!
Hiti, bodi mi rešnik pomočni,
Bog si Ti in Izveličar moj!

Kratkost življenja naj nagne Boga k usmiljenju.

*) Djal sem: čuval bodem, da grešil
Za naprej ne bode jezik moj,
In dokler je grešnik pred menoj,
Usta bom krotil.

Molčal sem, onêmel poln skrbi;
V meni pa britkosti je še več.
Srce v prsih me boli žareč,
V mislih vse gori.

Gr. { In tedaj britkó Gospodu dêm:
Kratkô broj mi mojih dni preštej
Ter življenja konec mi povej,
Naj, kaj pride, — zvé.

Gr. { Peč mi dolg življenja je korák,
Zemskega bivanja kratki tek;
Pred Teboj je kakor nič moj vek,
Dim je človek vsak.

mimogre

Gr.

{ Kakor senca znikne tod zemljan!
Kak^{*} ves pot in trud rodi mu sad?
Sam ne vé, ko zbira drag zaklad,
Kômu bo nabran.

Na kogá, Gospod, naj upam zdaj?
Ti z zavetnim upom me zakrij!
Ti oprôsti vseh me hudobij,
In pomoč mi daj!

Naj ne bom hudobnežu v posmeh!
Molčal sem, ne bodem ust odprl,
Ker si Ti s porogom me prezrl
| V kazen za moj greh.

Gr.

Pa obrni proč od mene bič!
Res je, Tvoj udarec je grozan.
S Tvoje roke težo bom končan,
Kakor prazno nič.

Gr.

{ Ti za grehe s kaznimi gorak
Pokoriš možá: pokore čas,
Kot (suknò) molj ljub razjé obraz:
Dim je človek vsak!

Sliši, Bog, molitve moje klic,
Vzdihujoče moje čuj prošnje;
In poslušaj žalostne solzé,
Tožbe velih lic!

* *Gr. mia 2. vrstico takole: Kaj pač karne ves mu trud in rád?*

Gôst sem Tvoj, popotnik vedno tuj,
Kot očetje moji tu živeč.
Predno grém, in me ne bode več,
S kaznijo miruj!

Pokorščina je Gospodu ljubša ko daritev.

Dolgo čakal sem Gospoda
In nagnil mi je uhó;
Klical sem »moj Bog« v britkosti,
Slišal vpitje je glasno.

On izvlekel je iz jame
*) In iz gleni me krepak;
In postavil me na skalo
In utrdil mi korak.

Novo pesem je učil me,
Hvalo našemu Bogu.
Mnogi vide, in bojé se,
Upajo veseli Mu.

Blagor možu, ki v Gospodu
Mu edini je zaup,
Ki ne gleda na prevzetne,
Ni na zapeljivi hrup.

*) G. k II. 2 globe?

Tvoja čuda so velika,
Ktera storil nam si v znak,
Tvoje misli so velike,
Tebi nihče ni enak!

Nočeš ni darov, ni žrtev,
Le odprtih hočeš uh;
Torej rekel sem: glej, idem
Glej, odprt Ti je moj sluh!

Da naj spolnim Tvojo voljo,
Tvoja knjiga me uči.
Da storim po Tvoji volji,
Iz srcá me veseli.

Tvoje blaženstvo oznanjal
V zboru mnogem sem, Gospod:
Srce hvali Tvojo vernost,
Hvali Tvojih se dobrot.

Svojih ust ustavljal nisem,
Tvojo sem pomoč slávil,
Tvoje milosti, resnice
Nisem pred ljudmi tajil,

In zato ne boš odtegnil
Svoje milosti mi zdaj,
Tvoja milost in resnica
Čuvata me vedno naj!

*)Kaj za greh okrog je kazni,
Še prešteti jih ne smem,
Več jih je, ko las na glavi,
Srce zapuščeno vém.

Reši me voljan, Jehova,
Hiti meni na pomoč!
Zarudé naj vsi nečastni,
Ki želé mi večno noč!

Naj bežé osramočéni,
Ki nesreče mi želé;
Otrpnó naj od sramôte
Ki sedaj me sramoté!

Gr.

Uka pa naj, veseli se,
Tebe, Bog, išćóci rod,
Kličé naj pomoč želeči:
»Velik, slaven je Gospod!«

Gr.

Sicer sem ubog in reven,
Vendar si mi škit in meč;
Ti pomoč mi in rešnik si;
Bog moj, ne odlašaj več!

*) *Gr.* LXI 2

Bolnikova tožba o hinavskih prijateljih.

Gr. { Blagor mu, ki reveža se vsmili,
{ Bog otel ga bo ob časov sili.
Večni Bog mu varuje življenje,
Ne pusti, da zlobnež ga zatira;
V postelji bolniški ga podpira,
V zdravje se obrača mu trpljenje.

Prosim Te, Gospod, usmiljen bodi,
Res grešil sem, ostro me ne sodi!
Moj sovražnik govori hudobno:
»Naj umrè, imé njegovo zgini!«
Pride k meni, laska se in hlina;
Proč idoč pa roga se mi zlobno.

Gr. { Zoper mene zlo izmišljujoči
{ Govoré črtilci šepečoči: ..
»Res gorjé groznó je nanj razlito,
Tu leži, od tod pač več ne vstane!«
Še prijatelj, (štet med najbolj vdane),
Ki moj kruh jé, me izdal je zvito.

Gr. Ti, Gospod, pa k meni se obrni,
Dvigni me, pravično jim povrni!
| Da sem Tebi ljub, spoznam naj srečno;

{ Naj ne uka moj sovrag nad mano,
Ker nekriv sem, Ti mi daj obrano
In pred Sabo vtrdi me na večno!

Koprnenje pregnanca po hiši Božji.

Kot jelen hlepí po vodi studeni,
Tak žeja mi duša po Tebi, Bog!
Res duša medli mi sredi nadlog,
In Ti življenju si vir zaželeni!

Kdaj pridem še tje pred obličje Gospoda?
Solzé so mi hrana dan in noč:
»A kje je Tvoj Bog, ki daje pomoč?«
Vprašuje me tolpa sovražnega roda.

Kakó pretresa mi dušo prežalno,
Ko pota spominam v Gospodov se hram,
Kakó sem s slavnimi pesmami tam
Veličal Gospoda z množico hvalno.

Kaj, duša, vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedljuješ?
V Bogá zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
Obraz prijaznega rešnika!

Spomini, Bog, so mi dušo potrli
Na Hermon, sredi Jordanskih bregov,
Kjer brezdni si kličejo z glasom slapov;
Valovi vodá pa so name pridrli.

Gospodova milost je meni po dnevi;
Po noči pa čuje pesmi se glas:
Gr. | Polnočna molitev k Bogú je — za spas!
Gospodu pravim: Kaj zabiš me v reví?

Sovražnik me stiska, in hodim užaljen;
Gr. | Moči mi ginó vsled stisk in nadlog,
Moj vrag se mi roga: Kje je tvoj Bog?
Takó sem od Tvoje pomoči oddaljen!

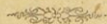
Kaj, duša, vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedljuješ?
V Boga zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
Obraz prijaznega rešnika!

Bog, sodi pravico, bodi pomočen,
Gr. | Odreši trdega me rodú;
| Iz rók me krivičnemu ôtmi možú.
Zakaj me zavračaš? Saj Ti si mogočen!

Sovražnik me stiska, in hodim užaljen,
Ti pošlji Svoje resnice svetlost,
Me pelji, kjer Tvoje goré je svetost,
Da nisem od Tvoje več hiše oddaljen.

G.
Naj spet k altarjem Gospodnjim hodim,
Kjer radost je moja, kjer Bog je moj;
Naj hvali ga pesni in harpa mu poj,
In jaz naj slavilno množico vodim.

Kaj, duša, vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedljuješ?
V Bogá zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
Obraz prijaznega rešnika!

Prošnja stiskanega, pa od Bogá zapuščenega ljudstva.

G.
G.
Bog! slišali na svoje smo uho
Očetov sporočila slavna,
Kar čudes storil si v njihovih dneh,
Kar stôril si stoletja davna.

Z močnó rokó pogane si izgnal,
Posadil dede na njih mesto;
Z desníco njih plemena si zatrl,
Namnožil Svoje ljudstvo zvesto.

Dobili nismo z mečem zemlje v last,
Nam roka ni dobila zmage;
Desnica Tvoja je premogla vse,
Oči sijale so nam blage.

Saj Ti naš Bog si, naš si gospodar;
Naj Tvojo bi pomoč poznali,
S Teboj sovražnike podrli k tlem
In zopernike poteptali!

Ker ne zanašamo na svoj se lok,
In meč nam tudi ne pomaga;
Stiskalcev črnih Ti le braniš nas,
Le Ti osramotiš sovraga.

Veličali se v Bogu svojem smo,
Ves dan stoječ v Njegovi moči;
Obrane upali na veke smo,
Hvalili se v srcá čistoči.

Ti pa zamétaš in sramótiš nas,
Ne hodiš z našimi vojskami,
Umikamo se pred sovražnikom,
Črtilci naši so za nami!

Raztiraš v begu mej pogane nas,
Pustiš, ko mirne ovce^o klati;
Ceníti Svoje ljudstvo daš pod nič,
Za slepo ceno nas prodati.

Sosedom našim daješ nas v posmeh,
Mejašem smo v zasramovanje;
Na Tvoje ljudstvo majejo z glavó,
Pojó zasramne pesmi na-nje.

Ves dan stoji pred nami porog smel,
Sramota lice nam zagrinja,
Ker gledamo sovražniku v obraz,
Ker opravljivec nas preklinja.

Gr.
Gr.
Vse tó nas je zadelo, ki dozdam
| Žalili nismo nič postave;
Nezvesto naše bilo ni srcé,
| Zašla ni noga s póti prave.

Če dvigali k bogovom bi roké
Pa Tvoje zábili visosti,
Bi precej tega li ne bil spoznal,
Ki srca vidiš vse skrivnosti?

Za Tebe pa nas dan na dan moré,
Pobijajo kakor živino;
Ti suvaš nas v nadloge strašni kraj,
Ogrinjaš s smrtno nas temino.

Gospod, prebudi naglo se, kaj spiš?
Ne pusti večno brez rešenja!
Povej, zakaj nam skrivaš Svoj obraz,
Pozabljaš našega trpljenja?

Gr.
Gr.
Uže se naša duša klanja v prah.
| Teló na tla je poteptano!
Gospod mogočni, vstani, nam v pomoč;
| Oj, pridi Ti nam na obrano!

O priliki kraljeve svatbe.

Iz srcá mi pesem vrè visoka;
Blago pesem kralju posvečujem.
Jezik moj naj bo peró pisarja,
Hvali te pred zemskimi sinovi.
S tvojih usten lije ti milina;
Blagodar bo dal ti Bog na veke.
Meč ob ledje si, junak, opaši,
Kaži veličastvo in krasoto!

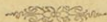
Hodi srečno, ves odet v lepoto,
Ker pravičen si, kroták in veren!
Tvoja naj uči desnica čuda,
Pádajo narodje naj pred tabo!
Ostre, o junak, so tvoje strele,
Prestrelé sovražnikova srca.
Tvojega prestola tla so trdna,
Bog ga je na vek tako postavil.

Tvoje žezlo je pravično žezlo,
Ker pravico ljubiš, zlobo črtiš.
Bog zato mazilil te je z oljem,
Pred drugovi z oljem je veselja.
Diha ti odev alojo, miro;
Dvorci slonokostni veselé te.
Tebi strežejo kraljeve hčere,
Z desne je soproga v zlatem krasu.

* * *

Čuj me hči, uhó obrni k meni;
Dom očetni, narod svoj pozabi!
Kralj po tvoji hrepeni lepoti.
Njemu klanjaj se, on tvoj gospod je!
Tirova ti hči darí prinaša;
Knezi klanjajo se ti z darili.
Hči kraljeva čista je krasota!
Nje obleka z zlatom je pretkana.

V sobe vézene jo vode h kralju,
In sledé device, njej družice.
Vode jih o rajanji veselem,
Stopajo slovesno v dvor kraljevi.
Dedov mesto zavzemó sinovi.
Knezi slavljeni po vsi deželi!
Rod za rodom pak prepeva slavo
Tvojega imena po vsi zemlji.

Bog zavetje v sveta viharjih.*)

Bog je zatočišče nam in moč,
Pomočnik, ki v sili je navzoč.
Brez strahú smo, naj se zemlja maje,
Morju v srce se valé goré,
Vod valovi naj bučé, kipé,
Gibljejo goré se trepetaje.
Z nami je Gospod, svetá vladar,
Jakopov je Bog nam zvest čuvar.

Potok milosti krepčá ves dan
Božje mesto, Božji sveti stan.

*1) { Bog je v njem, zatoraj se ne gane ;
On hití mu v bran, ko pokne zor.
Narodi hrumé, zamán upor.
Bog jim zagrmí, trepet vse zmane.
Z nami je Gospod, svetá vladar,
Jakopov je Bog nam zvest čuvar.

Glejte čuda, ktera je vršil: *Gr*
Vojske je do mej zemljé krotil!

Loke lomi, kopje krši, mane,
Bojna kola žgè, povsod okrog.

»Nehajte, spoznajte, jaz sem Bog,

Gr Bog vseh ródov vrh zemljé prostrane!«
Z nami je Gospod, sveta vladar,
Jakopov je Bog nam zvest čuvar.

*1) *Gr*: Bog je v njem, zato se ne gmajè se,
On hití mu v bran, ko vofajè dan,
Narodi hrumé, toda zamán!
Proz jim zagrmí, in strah jih strèse.

Jehova kralj vsi zemlji.

Narodje, čestíte Ga z roköploskanjem,
Bogá poslavíte z veselím ukánjem!

Gospod je naj viši prestrašen in částen,
Prostrani je zemlji mogotec oblásten.

Poganske narode z močjó pokori nam,
»Pod noge nam!« silno velí kraljevinam.

Izbral nam je lepo zemljó plodovito,
Očakom pobožnim posest ponosito.

Bog ide v svetišče mej ukanjem glasnim,
Mej trombe slavlne donénijem jasnim.

Zapojte! veselo naj pevec spoznava:
Le našemu kralju odmeva naj slava!

Gospod je vladar nad vso zemljo prostrano,
Zapojte Mu pesem, pa pesem izbrano.

Gospod je vladavec nad vsemi narodi,
Na svetem prestolu kraljuje povsodi.

Narodov številnih so združeni knezi,
In Bog Abrahámov v njihovi je zvezi;

Ker Božji so oni, mogotci na zemlji;
Naj Višemu^{*} nihče pa slave ne jemlji!

Čudna rešitev Božjega mesta.

V izvoljenem gradu mogočen je Bog,
In večno proslavljen;
Na gori Sijonski je grad vsem okrog
V veselje postavljen.

*) *Je najvišemu, ali Najvišjemu? enako p. drugi*

Na severni strani vladarja svetóv
Prekrasno je mesto.

Gr. | Tam Bog (je naš) sred posvečenih zidóv
Zavetje nam zvesto.

Glej, tukaj so zbrali se kralji zemljé,
Pa niso obstali:
Zagledali mesto in grad so strmé,
In plašno zbežali.

Gr. | In tukaj jih strah neizmeren je vil,
Ko v dôbi poroda;

Gr. | Iztočni je veter vso moč razdrobil
Tarziškega broda.

Kar slišali kdaj smo, to vidimo zdaj,
V tej dôbi nam znani,
Da mesto Gospodnje, ta slavljeni kraj,
Bog vzvišeni brani.

V svetišču se Tvojem naj Tvoja, Gospod,
Dobrota prepeva;

Gr. Ko Tvoje imé naj še hvala dobrot
| Povsodi odmeva.

Ker sodbe je Tvoje pravičen vsak rek,
Sijón se raduje! *)

O sodbah pa Tvojih Judéje na vek
Naj hči poskakuje.

Obhódite Sijon in tabor njegov,
Stolpóve preštejte,
Opázite jakost njegovih zidov,
Dvoróve oglejte!

Bodóčemu rodu povejte na glas:
Tu Bog je prisoten,

Jr. | Na večne On čase nam trden je spas,
Vladar nam dobroten!

Tolažba pravičnika iz pogube brezbožnega bogatina.

Poslušajte, vsi narodi zbrani,
Na uhó vlecíte, vsi zemljani,
Velikaši vi, in vi prostaki,
Bogatíni, kakor siromaki.

Srce moje naj modrost opeva,
Jezik naj razumnost razodeva:
Pesem vzvišeno uhó posluša,
Jezik jo na harpi petí skuša.

Jr. Kaj, bojim naj se ob hudi dôbi,
| Ko v rokah sovražnikov sem zlôbi?
Jr. Ki z veliko hvalijo močjó se,
| In z bogastvom mnogim se ponóse?

Jr. { Kdo pa more smrti se oteti?
Mar Bog hoče odkupnino vzeti?
Kdo pač zmore toliko iménje,
Da z njim večno kupi tu življenje?

Mar hudobnež zmerom bo na sveti,
Ko pa vidi tudi modre mreti?
Ne, bedak brezumni naglo zgine,
Drugim velike pustí dobrine!

Jr. | Groba dom jim že stoji pripravljen,
Trden dom ^{iz} za zmerom jim postavljen;
In pozaba krila bo vladarje,
Dézelam razsežnim gospodarje.

Človek naj v visoki bode časti,
Vendar mora ko žival propasti.
Taka pot bedakov bo ostala,
Dasi vnukov se glasi jim hvala.

*) Kakor ovce so zapadli „smrti,
V večne sence tamar so zaprti,
In ostanejo na vek v trohnobi,
Ko pravičnik hodi po njih grobi.

Mene Bog pa iz temè globoke
Bo potegnil, rešil smrtne roke;
Ne bojim se zdaj, če kdo bogáti,
In njegove hiše rast je znati.

*) *Jr. K VIII: Ptolóji 1. v. v. 2. d. d. pa v prvó!*

Saj po smrti nič ne vzame s sabo,
Vse bogastvo njemu ni za rabo.
Le v življenji srečo si prisvaja,
Duši svoji z vživanjem ugaja.

Ja.

{ Tudi on k pokojnim pojde dedom,
Luči z mrtvim zrl ne bo pogledom.
Človek tu naj še takó bo v časti,
Vendar mora ko žival propasti.

Poduk o pravi daritvi.

Jehova - sodnik govori,
In kliče oblastno zemlji prostrani;
S Sijonske prelepe goré
Prisije, očitno sodbo oznani.

Hud ogenj se vnema pred Njim,
Krog Njega vihar mogočen razsaja;
Poziva sem doli nebó
In zemljo, ko narod sodit prihaja.

On zbere pobožni Svoj rod,
Ki sklenil je ž njim z daritvami zvezo.
Nebó oznanúje povesod,
Da Bog je sodnik, s pravično pa jezo.

»Ne grajam ne tvojih darov,
Za žrtve, katére žgeš, te ne karam;
Ne maram ni tvojih goved,
Iz tvojih tamárov jarcev ne maram.

Ker moja je gozdna žival,
Na tisoče čede moje po gori;
I ptice pod nebom poznam,
Kar skrivajo zveri poljski ponori.

Kdaj neki začutil sem glad?
Vsa zemlja je moja, z róko jo krijem!
Mar vživam jaz juncev mesó?
Mar tvojih daritev jarčjo kri pijem?

Bogú naj zahvala bo v dar,
Naj Višemu plačaj, kar si obljubil!
Pokličí na stiske me dan!
Otél te bom, ti častil me in ljubil.

Gr. Kaj mojo postavo slaviš?
| Kaj mojo zavezo v gôvor zapletaš?
Gr. Saj moja povelja črtiš,
| Prezirno besede moje zametaš!

Gr. V prijaznosti s tatom živiš,
| Korak se s prešéstnim možem ti druží,
Gr. Iz ust hudobija puhti,
| Zločestim zvijačam jezik ti služi.

Ti svojega brata grdiš,
In matere svoje sina sramótiš.
Mar meniš, da sem ti enak?
S pokoro učil te bom, da se mótiš!

Ti, bogapozabnik, umej!
Sicèr te bom zgrabil; ni ti rešenja.
Le hvalni me dar počasti;
Zahvalna molitev pot je življenja!«

Molitev za odpúščenje grehov in posvečenje.

Bog, milostno se me usmili,
Dobrota Tvoja naj moj dolg zatrè!
Operi hudobijo, ki me žgè,
{ Izbriši grehov dolg obili!
{ Svoj silni greh spoznavam sam,
{ Vseléj ga pred očmi imam.

Gr. Grešil le Tebi sem, Gospodu,
In storil pred očmi Ti, kar mrziš;
{ Zató pravičen si, ko me svariš,*)
In čist, mogočen v Svojem sodu.
{ Saj v grehah pač spočet sem bil
{ In v grehu se na svet rodil.

*) Gr. ima v obliki: (krotiš)

Resnice ljubiš Ti blagoto;
Nauči skrito me dozdej modrost!
S hisopom kropi v čistost in svetost,
Umij me nad snegá beloto!
Veselje čuti naj srcé,
Kosti naj se razveselé!

Zagri ni lice pred dolgovi,
Izbríši milostljivo ves moj greh!
Srcé mi vstvari čisto v prsih téh,
In trdnega duha ponovi!
Ne pahni, Bog, me od srcá,
Ne vzemi Svojega duhá!

Naj radost rajska spet se vrne,
Naj voljni duh me brani grešnih zmot:
Da grešnika učim Gospodnjo pot,
Da k Tebi spet se spreobrne.
Bog! reši me dolgov krvi,
Da hvalim, ker pravičen si!

Gospod, odprì mi usta v hvalo,
Z jezikom Tvojo hvalo naj spoznam!
Darov ne maraš, ki Ti rad jih dam,
Daritev ne želiš ni malo!
Ljub dar je Tebi duh potr,
Bolést srcá ni dar prezrt!

Grožnja hudobnemu sovražniku.

Gr. Silnik, kaj se bahaš z zlobnostjo?
! Moja bramba Bog je moj!
Zlo izmišlja jezik tvoj,
Reže kakor britva, govori krivico;
Voliš zlo za dobro, laž pa za resnico.

Gr. Ljubiš le reči, ki pogubé.
Jezik je lokav in zvit.
Bog zato je pa srdit,
Zgrabil te, in iz šatora bo pognal te,
Iz dežêle živih bode izroval te.

Gr. Zbrali bodo se pravičniki,
Nad teboj smijali se:
Glej, takó zdaj možu je,
Ki Gospoda ni iskal za pomočnika,
! Le v bogastva svoja upal je velika!

Gr. Jaz pa, kakor mlada oljka sem,
V hiši Božji zeleneč!
! V Te le upam, Te hvaleč,
In bom upal večno; Ti si ves dobrota,
In svetnikom Svojim kažeš prava pota.

Zaupna molitev trpinova.

G. { Gospod, v imenú Svojem reši me,
Zamé* se maščujoč!
Besede moje čuj, uteši me
Na prošnjo mojo zroč!

Glej, tujci silni me stiskavajo,
Da dušo pogubé.
Gospoda sebi ne priznavajo,
Zató se ne bojé.

G. { A kdo pač pomočnik naj meni je?
Gospod, Ti moč mi daj,
Udari vrage, in preženi je,
Zlo nanje pade naj!

Daril bom rad potem daritev Ti,
Dobroto bom priznal:
Da bil iz stiske si rešitev Ti,
In vrage si pregnal!

*) *G.* : zamé

Prošnja zoper nezvestega prijatelja.

Poslušaj, Bog, molitev mojo,
Prošnjá srcá ne zametuj!
Nagni se k meni, tožbe sliši,
Obupno vzdihovanje čuj;
Ker neprijatelj name vpije,
Brezbožnik stiska me in bije!

Glej, name zvrčajo krivice,
Nad revežem se togoté,
Da smrtna groza me prepada
In v prsih drgetá srcé;
Trepet in groza me obhaja,
In mrzel mrak povsod obdaja.

Kdo dá golobji mi peruti,
Da bi odletel in počil?
Pobežal tje bi v daljne kraje,
V odljudni se puščavi skril,
Iskal pri Bogu kraj zavetni,
Da vihri me otmè posvetni.

Po noči in po dnevu vidim
Nasilje v mestu in razpor:
Prežé lokavo po zidovih,
V njem reve, toge je izvor!
Poguba skriva se po mesti,
Zvijača pa preži ob cesti.

Prenašal bi, ko bi sovražnik
 Črtežen me zaničeval;
A ti, moj znanec, drug zaupni,
 Ki sem prijatlja te poznal,
Ki sladko sva skrivnost gojila
In skupaj v Božji dom hodila!

Naj smrt ugrabi te zločinca;
 Ti pahni žive jih v prepad!
V staniščih jim prebiva zloba,
/ A v prsih njih kovarstva gad.
Moj duh pa k Bogu se zateka,
Gospod otetve ne odreka.

Gr.

Zvečer, in poludné, in zjutraj
 Vzdihujem, moj usliši glas;
{ Strežó mi mnogi po življenji,
{ Ti pa mi bodi bran in spas.
Bog, ki pred vekí že stoluješ,
Trpinov vpitje uslišuješ!

Gr.

Samó zaupaj v Bogá.

Kdor so brezi vse zvestobe
In Bogá se ne bojé,
Roko stegajo po drugih
In zaveze ne držé.

Usta gladka so ko maslo,
V srcu pa jim boj grozeč!
Slôvo je kot olje voljno,
I Ostro pa ko gôli meč!

G.

I A ne boj se, v Bôga upaj,
On te bo obvaroval!
Bog na vek ne bo pripustil,
Da bi ti omahoval.

G.

V brezdno boš Gospod jih pahnil!
Krvoželjni, zviti rod
Še do srede dni ne pride;
Jaz pa upam v Te, Gospod!

Molitev preganjanega, pa v Boga zaupajočega človeka.

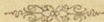
Bog! smili se, ker goné me ljudjé,
Hlastájo dan na dan po meni!
Prevzetniki hudí prežé namé,
Sovražniki mi vedno se množé;
Pa upam v Te, dan strašni z milostjo odeni.

V Bogá zaupajoč sem brez strahú.
Kaj človek more mi storiti?
Sicer grené mi dneve brez mirú,
Želé pogubo mojemu rodú
In zbirajo se v tropih vragi siloviti.

G. | Kakó na slednji mi preže korák,
Kako zavidajo življenje!
G. | Gospod, kaznuj predrznost jim gorak,
| Naj trešči srd Tvoj narode ob tlak.
Solzé si moje štel, in pomniš mi trpljenje.

Užé umika se sovražni rod,
Če k Tebi srce se zateka.
Saj vé m, da vselej brani me Gospod,
Da upati Njegovih smém dobrot.
Zaupam v Njega, več se ne bojím človeka.

Obljube Tebi plačal bom vesel;
Zahvalni bodo Ti darovi,
Ker si v nevarnosti me poprijel,
Ker smrti mojo dušo si otel,
Da hodim pred Teboj v življenja luči novi.

Prošnja in hvala za pomoč.

Smili se, Gospod, usmili!
K Tebi duša se zateka!
S senco me perut zakrili,
Dokler hudi čas pripeka.
K Bogu, svojemu Gospodu kličem:
On za mene se zanima,
S pomočjó z nebes otima,
In protivnika sramóti;
Jaz pa v brambo božjo se umičem.

Tu med levi bivam plašen,
Grozni puh jim plamenč je,
Zob njih, kakor strela strašen,
Jezik njih, ko oster meč je.
Nad nebó, si, Bog, povišaj slavo,
*¹Po vsi zemlji naj ti seže!
Nogam stavili so mreže,
Pred očmi kopali jamo,
Pa sami popadali v tokavo.

Gr.

Tebi, Bog, radósten pel bom!
! Glasnikár^{**} se mi ne vtrúdi!
Hvalil svojcem Te vesel bom,
Pel Ti pred pogani tudi.

Gr.

Do nebes dobrota Tvoja sega,
Sega v leta naj prihodnja!
Pevaj mi, oj harpa zgodnja!
Nad nebó Mu dvigaj slavo,
Po vsi zemlji naj se krog razlega!

Gr.

* Gr.: Sega naj po zemlji krog!
Mreže stavili so nogi ih

** Gr.: Glas nikdar se mi ne vtrudi!

Tožba o krivičnih sodnikih.

Govorite li resnico res,
Sóдите li prav, sodniki?
Ne, srcé gojí zvijače zmes,
Roka v zlobi je veliki.

Gr. { Od rojstvá brezbožnik v zmoti je,
In lažnik na krivi poti je.
Togoté se kakor kača,
Kakor gad uhó zatiskajo,
Da ne slišijo glasú bajača.

Ti, Gospod. se rogaš grešnikom,
Tebi njih močí so znane;
Steri jim zobé, brezbožnikom,

Gr. { Zlômi silnikom čekane!
Kakor voda naj se razgubé,
Póti prave naj ne pogodé!
Kakor trava na ledini,
Kakor gine vosek se topeč,
Kakor splavljenci njih rod izgini!

Gr. | Kakor trnje vniči žar,
Ko se jedva je prižgato,

Gr. { Srda Tvojega jih strí vihar,
Tvojce pa bo vzradovalo,
Da jim maščevanja vstane dan,
Ko sovrag bo strt in poteptan
A pravičnim plača bodi!
Rekajo po svetu naj ljudjé:
Res je Bog še, ki na zemlji sodí!

Molitev zoper sovražna zalezovanja.

Gr. { Otmí, Gospod, me hudih zlohótníkov
 In skrij stiskálceve me gonitvi!
 Otmí iz rok me zlobnih mož-krvnikov,
 Ne daj me v žrtvo njih grozítvi!
 Gr. { Kakó za mojo dušo vrag se peha,
 | Proganja silnikov jo rod!
 A jaz nedolžen sem, brez vsega greha,
 In vendar preganjalec ne preneha.
 Probudi se, poglej, Gospod!

Gr. { O bojnih trum Gospod Ti na zvezdišči,
 Ti Izrajeljev Bog nam mili!
 Prebudi se, vse narode obišči,
 Odpadnik naj se Ti ne smili! —
 (Zvečer se vračajo) ko psi renčeči,
 Se v mestu zbirajo hrumnó;
 Iz ust kletvíné sipljejo besneči,
 Jeziki jim sičó kot óstri meči, —
 »Kdo,« pravijo, »nas sliši, kdo?«

Gr. [A Ti, Jehova, se jim posmehuješ,
 Pred Tabo nič so vsi narodi!
 Gr. [Ti moja moč si, Ti me potrjuješ,
 Ti si trdnjava mi povsodi!
 Gr. [Gospod pošilja Svojo milost meni,
 | Da zrém njih padec silovit.
 | Da ne pozabi v dobi nas nobeni,
 Ne pokončaj ga, vraga, le razženi,
 Poderi ga, Gospod, naš škit!

(.....) Ta cela bitica se nahaja v Gr. rokopisu razen oble-
 njev 3 besed, namreč vst. vs. pube 100

Ker njih je ust beseda pregrešenje,
Oholost jim v zadrگو zberi;
Ker laž in kletev njih je govorjenje,
Zateri v jezi jih, zateri!
Zvečer se vračajo ko psi renčaje,
Se v mestu zbirajo na glas;
Gr. | Pouči vrage, srd jim Svoj javlja je:
Jehova v Jakopu postave daje,
Do tje, kjer neha zemlje pas!

Protivniki naj gledajo za hrano,
Vsi prenočujejo naj gladni.
Gr. | A jaz naj hvalim milost meni dano,
Prepevam že ob zori hladni;
Ker Ti si meni močna bil trdnjava,
Gr. | Ti v stiske dan branitelj mi.
Pel Tebi bom, Ti moja moč in slava;
Ti Bog si moj, ki mene omiljava,
Gr. | Ti milosti daritelj mi!

Sklicevanje na obljubljeni zmago.

Ti, Gospod, razsul si nas, razdjal si,
Ti razsrdil se, pomagaj spet!
Gr. | Ti pretresel svet si srda vnet,
Celi poke, ker ga Ti zmajal si!
Dal si narodu spoznati srd,
Z vinom si bridkosti nas napajal!
Vendar dvignil si zastavo svojim,
Gr. | Ko sovražni lok je sival smrt.

Da boš Svoje ljube razveselil,
Na pomoč z desnico pridi nam!
V templji Svojem si govoril tam:
»Sihem rad in Sokot bom razdelil;

Gr.

! Galaad, Manase — moja last!
Efram bo mi šlem, in Juda žeslo,
Moab lonec, Edom mi podnožje,

Gr.

! Fifiščan pa pel bo moja čast!«

Kdo me k mestu trdnemu bo vodil,
Gr. ! Sprémľjal bo do Edoma ta čas?

Ali Ti, ki si zavrgel nas,
Z našo vojsko več ne bodeš hodil?

Ti pomagaj, da Te bom spoznal!

Ker zaman človeška je obrana.

Ti pomogel boš k junaški zmagi,
Naše boš stiskálce poteptal.

Prošnja za kralja.

Usliši, Bog, srcá prositev,
Ozri na mojo se molitev!
V Té kličem od pokrajin zemlje,
Ko srcu trden up se jemlje;
Bog, Ti me bodeš vodil, Ti proslávil,
Na skalo me visoko boš postavil.

Ker Ti si moje utočišče,
Ko me sovražnik zlobni išče;
Naj v Tvojem šátoru prebivam,
Pod senco Tvojih kril počivam!
Ti čuješ, kaki moji so obeti,
Kaj prosijo čestilci Tvoji vneti.

Dodavaj kralju mnoge dnove,
Podáljšaj leta na rodove;
Pred Táboj večno naj kraljuje,
Nad njim naj Tvoja milost čuje!
Potem Ti pel bom pesmi hvale vnete,
Z veseljem Ti izvrševal obete.

Bog edino zavetje.

Dà, duši je pri Bogu mir!
Vršilec On je blagih nad,
On skala mi je, trdni grad,
Trdnosti moje krepki vir!
Kaj pač osamljencu se vsi postavljate
In kot na prhli zid vsi nanj rohníte?
Da padel bi z višave, pač želíte!
Hinavci, vi ga z ustmi blagoslavljate
A v srcu kletev naj osnavljate.

A duši je pri Bogu mir!
On je darilec blagih nad,
On skala mi je, trdni grad,
Trdnosti moje krepki vir!
Pri Bogu je rešenje le in slava mi,
On trdna skala in zavetje moje.
Zaupaj, narod, Njemu stiske svoje!
Izlij srcé napolnjeno s težavami!
Gospod pomoč je vsikdar prava mi.

gl. pisno 12/3 1891

*¹) Ljudjé pa so ko puh vodén,
Na tehtnici varljiva stvar;
Na njé zaupati nikar,
In ne na krivdo, ne na plén!
Ne mami vas bogastvo, če doteka vam!
Besedo sem Gospodovo poslušal,
In često v dobi svoji sem jo skušal:
»Mogočen sem in milostiv do veka vam;
Poplašam vsem,« — Gospod izreka vam.

*²) K III V prvih 4ih vrstah sreba boš jasno izpariti zmešal in bolje
zvezati. — op. J.

Hrepenenje po Bogu.

O Bog, moj Bog! za rana k Tebi se zbudím,
Po Tebi duša žeja, Tebi srce bije!
Tu v suhi in brezvodni zemlji ves medlim,
Naj Tvoja moč in Tvoja slava mi prisije.

V svetišču tam sem videl Tvojo veličast:
Naj Tvojo milost dražo od življenja slavim,
In pesem Tebi v slavo bodi moja slast,
Rokó naj dvignem, Tvoje naj imé pozdravim.

Gr. | Iz prs bô mojih se radosten glas rodil,
Kot bila duša olja in masti bi sita;
Gr. | Če bo me na ležišči nočni čas zbudíl,
Na Te bom mislil, da mi jutra zor prisvita.

Pod senco veselim naj Tvojih se perut,
Ker Tvoja roka bila mi je pomočnica;
Le Tebe ljubi moje duše vnete čut,
Naj zvesto vodi skrbna Tvoja me desnica.

Kdor streže po življenji mi: strašno bo strt,
Pogíne v temno brezdnó najglobejše zemlje,
Umrè težkó, s koníco mečevo prodrt;
Pri njem lesic naj divjih tropa delež jemlje.

A v Bogu svojem naj se veseli vladar,
In hvali naj se vsak, kdor zvesto mu prisega;
Hudobnih ust umolkne zloba naj vsikdar,
Pravičnih ukanje pa daleč se razlega.

Božji sod lokavim preganjalcem.

Bog! sliši moje tožbe glas,
 Otmi me strašnega sovraga;
 Zločincev četi me zakrij,
 Da hododejec ne premaga.
 Kot meč jezike si ostré,
 Besed zbadljivih lok napenjajo,
 Potajno streljati začenjajo,
 Da poštenjaka umoré.

Hudoben kujejo naklep,
 Zadrge stavijo v zajetje,
 In govore: »Kdo vidi nas?
 In kdo opazi nam početje!«
 Izmišljajo si zlo hudó:
 Na dnu srcá zadrge snujejo,
 Strupene strele tajno kujejo,
 Češ, da ne vé nikdo za tó.

A zdaj se dvigne višnji Bog;
 V nje same strela šine mnoga,
 Nje same tepe jezik zel,
 In kdor jih gleda, se jim roga.
 Gospoda pa bo vsak se bal,
 Njegova vidna dela pričal bo;
 Pravičnik v Bógu se veličal bo,
 Pravednik hvalo Mu dajal.

Zahvala za bogato žetev.

Zaupanje in hvala Tebi gré,
Gospod, v Sijónski hiši;
Obete bomo izvršili mi,
Ti prošnje nam usliši!

Zateči k Tebi mora vse mesó;
Če greh nas je pretresel,
Če tlačijo krivice hude nas,
Ti bodeš nam zanesel.

Blagóst izvoljencu, ki Tvojim smé
Se bližati predvorom!
Napajaš v svetem Svojem templji sam
Z veselja ga izvorom.

Jr. Pravičen Bog si, Izveličar naš,
In poln si čud razsežnih;
Ti up si vsem pokrajinam zemljé,
Ti up bregov odležnih!

Opasan vseoblastno si z močjo:
Gradiš goré kipeče,^{*)}
Krotiš šumòt razburjenih valov,
In narode hrupeče.

Drhtijo stanovalci kraj zemljé
O čudes veličavi;
Danico jutra in večera mrak
Budiš Ti k Svoji slavi.

Osehle zemlje obiskuješ tla —
Bogato jih napajaš,
S pritoka Tvojega obilnostjo
Plod žitni nam podajaš.

Takó uredil si poljsko ravan:
Napóvil brazde žejne,
Razdróbil grude, rose si poslal
Obilne, blagodejne.

Ti venčaš polja z rodovitnostjo,
Z obilnostjo dobrove;
Maščobe Ti stopinje se cedé,
Da zelené puščave.

G. { Odevajo se griči v plašč vesel.
Po njih glej — ovčje roje;
V dolinah se razgrinja žitni plod . . .
Vse uka, hvalo poje.

* *G. zabeležil k temu vers. : Orig. kak ?*

Hvalna pesem za rešitev.

Ukajte Gospodu po zemlji prostrani,
Zapojte imenu Njegovemu čast,
Bogú veličastvo vi dajte, zemljani!

Kak strašen si, Tvoja Te čuda spoznajo,
Poznajo mogočnost in Tvojo oblast,
Sovražniki Tvoji se Tebi laskajo.

Ves narod naj Tebi ponižno se klanja,
Zapoje imenu naj Tvojemu spev;
Hitite, poglejte si Božja dejanja.

Prestrašen je v delih Gospod, nadčloveški;
Pretvoril je morje nam v zemljo kopno,
Prek vélike reke dospeli smo peški.

Na veke mogočen vladavec Gospod je,
Njegove oči na nevernike zró;
Ne dvignejo v zlobi se vporni narodje.

Narodje, hvalite Bogá v počeščenje,
Slavíte iména Njegovega čast:
On dušam je našim povrnil življenje!

Da skušala, hotel si, nas je nesreča,
Zapletel si v zanjke pogubne ta čas,
Breména položil na vpognjena pleča.

Človeku dopustil si v jarem nas vpreči,
Prepeljal skoz ogenj in vodo si nas,
Zdaj vendar privodil k pokoju in sreči.

Zahvala uslišanega trpina.

Šel v Tvojo hišo, nesel bom daritve,
Obljube tam opravil,
Kar govorile mojih ust molitve,
Kar jezik je zastavil. *Ja. je zastavil ?*

Daritve oinov tolstih bodem žgal Ti,
Kadilo žgal Gospodu;
Darilo jarcev in telet bom dal Ti,
Naj bode Ti po godu.

Poslušajte, kar bodem vam govoril,
Gospodovim čestilcem,
Veliko On je moji duši storil,
Ko me otél morilcem!

Gr.
Gr.
Ko z glasnim vzdihovanjem ^{ga} sem vzzival
I Dni tiste britke, žalne,
Veselje v moje srce On je zlival,
I Na jezik speve hvalne.

Ko videl v srcu bi krivična gnanja,
Ne bil bi me uslišal;
Ozrl se Bog na glas je vzdihovanja;
In ljubo me povišal.

Gospodu hvala, ki mojè odvrnil
Od sebe ni molitve ;
Zahvala Mu, Gospodu, ki zagrnil
Ni pred menoj rešitve!

Vsem narodom blagoslov.

Bodi milostiv, Gospod,
Blagoslov naj Tvoj nam lije ;
Tvoj obraz naj se razkrije,
Da spoznamo Tvojo pot,
In naródom sreča sije!

Naj rodovi Te časté,
Naj slavé te vsi narodi ;
Vsem plemenom radost bodi :
Vodiš ljudstva vse zemljé,
Vsi so ravni Tvoji sodi.

Hvalo narod vsak Ti poj,
Naj slavé Te vsi rodovi !
Zemlji se množé plodovi.
Svet vesoljni se Te boj ;
Bog naš, Ti nas blagoslovi !

g. p. 112

**Jehova slovesno hodi v svetišče,
ko je podvrgel svet.**

1 izjira razprohitev
Vstani, Bog, Tvoj vrug naj razkropi se,
Naj črtilci pred Teboj beže!
Bog razpôdi jih, kot dim skadi se,
Kot pred ognjem vosek raztali se,
Naj zločinci pred Teboj skopné.

2 Teboj beže
A pred licem Božjim vsi ukajte,
Vi pravičniki, vi zvesti rod!
Pojte, pesem s strunami spremljajte,
Skoz puščavo pot mu raztirajte,
Ker imé Njegovo je — Gospod!

3
Vdovam je sodnik, sirotam ôče,
Bog je v bivališču Svojem svet,
On obljudi zopet dom samôče,
Sužnje vodi iz temné tesnôče,
Vrug pa v suhi zemlji je zajet.

4
Bog, ko šel pred Svojim si naródom,
Ko si prek puščave ga poslâl,
Tresla se je zemlja tem povodom.
Tajalo nebó se pred Gospodom,
Sinaj je pred Bogom trepetâl.

Jo.: AB ba bo pesem celota brez xbohov morala bi se 10. in 11. bitica vrsti-
ti med 5. in 6. in pokam zvečati, tako:
Zmage! Zmage ved' led' pred nami!

— LXVII. —

5
Blagodejen dež si tam izlival,
Zvésto krépčal onemôgli ljud';
Delež Tvoj v puščavi je prebival,
Pa do sita hrane v nji dobival,
Ni ga trapil glad, ne silen trud.

živival

10
Hvala Bogu vedno mora rasti,
On naš Bog gotov je pomočnik,
Smrti vrata v Njega so oblasti, —
A sovragov glava mora pasti,
Tème vporno vpogne jim rešnik.

11
*) Bog je djal: »od jutra jih prikličem.
In od morskih vrnem jih bregov,
Pokončám, pridružim jih mrličem,
Da v sovragov kri nogó ti vtičem,
Da z njih krvjo sitiš tropo psov!«

* x Basan

*) Opornja Jo.: V 11. bitici
Bog povzema, da bo izrajelo
izročil premagane sovragov.
bojste se popivnje ampak
kar nacabnat zmage in
zmagoslavje! — Napoved
zmage torej tice vselako
pred popis zmage in zma-
govarja!
*) Z Basana jih djal je Bog
v preblichen.

6
Zmage vest pošilja Bog pred nami,
Svetih pevek slavospev ognjén. —
Silni vojvodi bežé z vojskami;
**) Ko sred déležev mi spimo^v hrami,
Hišna mati razdeljuje plen.

z psova:

Ho mi mirno spimo v hišani
krami

7
Vse krog nas se ko golob leskeče, ^{v znan} Jator nas se bo golob l...
Ki rep zlat, srebrna mu perut:
Ko je vrage Bog razstlal besneče,
Plen predragi svetle žarke meče, ^{v kra} (Ka dalja plana se lestica)
Ko da Selmon s snegom je posut.

*) Jo.: Ho pred plana spimo v hišani krami
li pa: Ko sred deljev mi spimo v krami...
K. 17905 je krasaj gotovo = Bani karntförl = dalaj plana bi ga je sladnji dobil tro
rebu = K. 17905

Pobovarje ebronje zavese na Sijon

8 *) *di Božjega*
Basan gora, ti mogočna gora,
Gora polna silnih si vrhov;
Prednost Sijon pa imeti mora.
Sijon vrh je Božjega izbora,
Tam na veke prèstol je Njegov.

9
Bog, ki spremlja tisoč Ga bojnikov,
** S Sinaja k^v svetišču je odšel,
Na višavo Svojih^{rel} gré svetnikov,
In pripelje^{al} zmagovit jetnikov,
Zmagancev darove bo^{ve} privèl.

12 *Sprevod*
Zmagoslava! Ljudstvo, glej, rastoče
Sprèmlja sprèvod, kralj moj, v sveti kraj;
Sprej glej pevce, strunarje pojóče,
Vmes device bobniče bijoče,
Zad pa svèt, plešoč sijajen raj.

13 *Templji*
» Vsak v zbirališčih Gospoda hvali,
Vsakdo, ki je Jakópu rojak!«
Ondi Benjamin slavi te mali,
Knezi Judovi so tu se zbrali,
Tam pa severja je rod krepák:

14 *Prošnja, pesem v templji*
» Tvoja moč naj, o Gospod, nas krije,
Vtrdi to, kar storil si za nas!
S Tvojega nam templja luč naj sije,
Na Jeruzalem blaženstvo lije,
Kralji dar dajèjo svoj naj čas!

**) *Ps.: Sinaja je k Sijonu odšel!*

15

V trstji zver — Egiptski rod — ukróti,
Národe živinske strí, Gospod!
Bojaželjne trume osramóti!
(Knez z) Kralj z Egipta k Tebi se napóti,
Moli naj Te Etijopski rod.

16

molil (bo)
Kraljevine zemske, svete glase
Povzdigníte Njemu v slavospév!
Pot naj skoz puščavo naravná se,
Nad nebes nebesi On peljá se,
Silen grom Mu je glasú odmev.

17

Dajte čast Bogú in veličavo,
On je Bog v oblacih vladajoč!
Povzdigávajte Boga v višavo;
Čudovit je šel v svetišča slavo,
Narodu krepost in moč dajóč.«

S. Gregorij.

Prošnja za rešitev.

Gospod, pomagaj iz valovja,
Do sape voda mi prihaja;
V brezdanji glib se pogrezujem,
Kjer trdega ne najdem kraja.
Vodá je brezdnó me požrlo,
Valovi v me povsod zadevajo.
Od vpitja omolkuje grlo,
Od čakanja oči medlevajo.

Zabádava črté me mnogi;
Sovragov je kot las na glavi!
Kar nisem še jemal, naj vračam,
Lažniki hočejo lokavi
Gospod, brezumje pred Te hodi,
Krivica, greh, ne skriva Tebi se.
Jehova! milost ta nam bodi,
Da Tvojci sramotili ne bi se!

Poròg prenašam radi Tebe,
Sramota krije moje lice;
Neznanec sem in tujec bratom,
Sinovom svoje porodnice.
Gorím za sveto hišo Tvojo,
Zato poròg mori še huje me.
Krotím ob postu dušo svojo,
Da to v posmeh je, v srce kljuje me.

Z obleko žalno se odevam;
A kažejo namé z rokami.
Pojó pred vrati mi ogrde
Že vsi, ki vina moč jih mami.
Jaz pa Te molim, Bog mogočni,
Oziraj name v času milem se,
Usliši me, rešnik pomočni,
Da v glibu ne vtopím obilem se!

Otmì iz vode globočin me,
Da me povodenj ne zagrne,
Da temno ne požrè me brezdno,
Nad mano jama se ne strne!

Čuj, Bog, me: konca mojim bedam,
Blagosti Svoje ne odlagaj mi!

Obraz dobrotni Tvoj naj gledam;
Pohiti, sila je, pomagaj mi!

Otmì, odreši dušo mojo,
Zarad sovragov ji pristopi!

Poroga moja Ti je znana,
Črtilce torej vse razkropi.

Sramota mi srcé razganja,
Moré že dušo bolečine mi;
Zaman iskal sem milovanja,
Utehe čakam, ne zasine mi.

Za jed dajali so mi žolča,
In žejo s kisom mi gasili;
Zdaj miza v past se jim spremèni
In v zanjko vse, kar bodo vžili.

Očí in dneva luč jim vzemi,
Na vek naj bedra jim omahnejo!
S srdito roko jih objemi,
V plamenu jeze naj izdahnejo.

Razdrto bodi bivališče
In njih šatóri naj so prazni,
Ker njega tró, ki si ga tepel,
Množec bolesti Tvoje kazni!

Na greh jim še navrzi greha,
Da ne dobódo opravíčanja;
Da noč jim večna ne preneha,
Ne piši v knjigo izvelíčanja!

Jaz pa trpèč, bolán sem revež;
Bog, moč naj Tvoja me poviša.

Slavíl imé bom Tvoje v pesmi,
Slavila bo Te moja hiša.

Milejša Tebi bo ta hvala,
Kot žrtev vola najtolstejšega.

Trpinov množ Ti bo ukála,
Od njih ne bo srcá zvestejšega.

Ker reveža si Ti uslišal,
In nisi sramotil jetnika:

Naj hvali Te nebo in zemlja,
In vse, kar v morju se premika!

Ti rešil boš Sijonsko mesto,
Da narodu pribežališče bo;

Potomcem bo v dedino zvesto,
Vsem, ki Te ljubijo, stanišče bo.

Molitev za vedno pomoč Božjo.

Moj Bog! iz grešne roke reši me,
Nasilnika otmí krutosti!

Gospod! Ti up si moj, Ti teši me,
Zavetje moje od mladosti;

Saj Ti si od utrobe moj čuvar,
Od rojstva sem od Té odvisna stvar.

Premnogim čudo res življenja sem,
Ti bil si moja trdna skala.
Le Tebi vedno poln slavljenja sem,
In v ustih mojih Tvoja hvala,
Da poveličam Tvojo veličast,
Na veke Tvojo poslavim oblast.

Nikar me ne zavrzi v starosti,
Ko moč me pušča, ne ostavi!
Sovražniki se moji v jarosti
Že dogovarjajo lokavi:
Za njim drvite, pustil ga je Bog,
Zdaj nihče ne otmè ga iz nadlog!

Oči mi Tvoje naj zasinejo,
Gospod moj, na pomoč pohiti!
Sramote vragi naj poginejo
Življenja mojega srditi;
Pokrije naj poroga jih in stid,
V njihovih srcih srd je in zavid!

G. Na Tvojo čakal jaz pravičnost bom,
Čast usta v vek Ti bodo pela;
Iz srca Ti slavil resničnost bom,
Dan slednji Tvoja dobra dela;
G. } Gospod, proslavljal Tvojo bom pomoč,
Pravično vlado Tvojo dan in noč!

Bog, Ti učil si od mladosti me,
Še danes hvalim Tvoja čuda.
Ko sivih let straše slabosti me,

Gr. } Ne daj, da me zagrne gruda,
Dokler del Tvojih vseh ne proslavim
Potomstvu Tvojih čud ne razglasim!

Gr. } Ker do nebes so Tvoje milosti,
Pravičnost Tvoja do vrhova.
Ti delal čuda si v obilosti,
Kdo Tebi je enak, Jehova?
Pahnil^{*)} si često me v trpljenja svet,
Pomirjen pa si me poživil spet.

Podpri spet dušo mi poraženo,
Izvleci iz globine skrite!
Potem slavim zvestobo blaženo,
Na harpi pesem naj slavi Te;
Prepevam Ti na citrah, moj rešnik,
Ti Izrajeljev véliki svetnik.

Gr. } Naj moja usta, se radujejo,
Oteta duša veseli se;
Naj misli nove pesmi snujejo,
Pravica Tvoja naj slavi se.
Osramočèn črtilec bodi vsak,
Umolkne naj zloželjni mogočnjak!

*) Gr.: Ostró večkrat si bil me v rola vrad,

Mesijansko kraljestvo.

Kralju, Gospod, vso pravico izrôči,
Sin mu raduje naj v sodnji se môči;
Sójeni bodo po pravdi narodi,
Vse naj trpíne v pravičnosti sodi!

Gore naj mirne prinašajo čase,
Griči odmevajo blažene glase!
Pravdo prisodi naj revnim rodovom,
Pomoč deleva ubožca sinovom!

Kralj naj brezbožnika s silo podere,
Sin mu nasilnika grozno zatre!
Gr. / Strah in pa groza naj ude jim maja,
Dokler po nebu se solnce sprehaja.

Dol naj spusti se ko rosa na trato,
V kaplji deževni na polje bogato!
Gr. / V dneh naj Njegovih pravica bo v cveti,
Sreča in mir, dokler mesec še sveti!

Reveže reši naj hude nadloge,
Brez pomočnika trpíne uboge;
Rad olajšuje siroti trpljenje,
Reši potrebnemu možu življenje.

On jim rešnik od krivic in pregréh je,
Kri dragocena v njegovih očeh je.
V eno mer bodo za njega molili,
Cele pa dneve ga bodo čistili.

Naj gospoduje od morja do morja,
Vlada do zadnjega zemlji pogorja!
Predenj divjak naj kolena uklanja,
V prah neprijatelj se brez godrnjanja.

Zlate darove prinašajo kralji,
Klanjajo verni otoki se v dalji,
Njemu mogočni se klanjajo knezi,
Národí vsi mu pa služijo v zvezi!

S žitom napolnjeno vse bo v deželi,
Vrhi so vsi blagoslóva veséli!
Množno iz mesta se narod razcveta,
Raste ko trava na polji nešteta.

Jr. { Hvaljeno Njega imé naj bo glásno,
{ Dòkler ne vgasne nam solnčece jasno!
Povelíčujejo vsi Ga narodi;
V Njem blagodar izveličanja bodi!

Brezbožniki so časno srečni, Pobožniki pa večno srečni.

Dà, Bog je vendar vsem dobroten,
Ki čistost jim srcé prešinja;
Ne malo, spólznila bi noga,
Omáhnila bi mi stopinja.

Brezbožnike sem že zavidal,
Ker vedno se godi jim bolje;
Imajo dneve brez trpljenja,
Živijo srečni, dobre volje.

Zemljanov ne trpé trpljenja,
Ni znana jim človeštva reva, —
Zato napuh jim kiti grlo,
Telo zločestvo jim odeva.

Brezčutno srce kaže zlobo,
Na dan prihajajo njih misli:
Hudobno govoré in prazno,
Oholost sama jim je v čisli.

Kot iz nebes se zdi njih gôvor,
Na zemlji jezik njih prodira,
Zató hiti za njimi ljudstvo,
Pohlepno nauk njih požira.

In govore potem: •Kaj vé Bog;
Kaj more Večni vse to znati?
Brezbožnike le-té poglejte,
Kako so srečni in bogati!

Zaman srcé naj svoje čistim,
V nedolžnosti roké umivam?
Vsak dan težave nove nosim,
Na jutro novih naj dobivam?*

Gr.
Pa nisem res tako govoril,
I Sicer ne bil bi ôtrok véren;
Zato razumnosti iskal sem,
I Za-mé pa trud je to brez-méren.

Gr. I Ko v Tvoje pa prispém svetišče,
Zrl konec njih sem veličine!
Na polzko mesto si jih stavil,
Okoli brezdna so temíne.

Kakó popádajo z višine,
Kakó jih pokončá strahôta!
Njih sreča je prikazen sanjska,
Zbujene čaka le sramôta.

Ko je grenkost mi trla srce,
In dušo trgali so žali:
Brezumen bil sem in neveden,
Pred Táboj bil enak živali.

Saj neprestano sem pri Tebi,
Ti me držiš za desno roko,
Ti me po Svoji volji vodiš,
Privodiš v slavo me visoko.

Kogá imam sicer v nebésih?
Kogá naj iščem tu na zemlji!
Teló, srcé medli po Tebi,
V zavetje Ti, moj Bog, me jemlji!

Kdor Tebe zapusti, pogine,
Iztrebljen bode, kdor odpade.
Bližina Božja mi je sreča,
V Gospoda stavim svoje náde.

Tožba, ker je svetišče razdejano. *)

Kaj si, Bog, zavrgel nas,
Svoji čedi, kaj groziš s' pogubo?
Nisi nekđaj nas odbral,
V dedovino nas odkupil ljubo?

Spomni se šatóra vsaj,
Kteri v bivališče Ti izbran je!
Dvigni stopnjo, glej razdòr,
Svojega Sijóna razdejanje.

V Tvojem hramu rjove vrag,
Znamenja postavlja verolomna.
Vidi se, kot v šumi les
Sekala sekira bi ogromna.

Pod sekiro se drobi
In teptá vsa rezba dragocena;
Skruni in požiga se
Bivališče Tvojega imena

Nas zatreti vse hoté,
Naših znamenj ni in ni proroka;
Božji šator je požgan;
Kdo pové, kdaj bode konec joka?

Bog, doklej naj psuje vrag,
Tvoje naj imé preklinja v zlôbi?
Kaj ustavljaš še rokó?
Dvigni jo, sovražnike vgonôbi!

Od praveka Ti moj kralj
Dal pomoč si zemlji, naši vlasti;
Ti razdelil si morje,
Stolkel glave morskih si pošasti.

Zmaju glavo Ti si zmel,
V jed ga zveri dal puščave sive;
Vir iz skale si odprl,
In posušil reke nevsahljive.

Tvoj je dan in Tvoja noč,
Luč in solnce svetlo si ustvaril ;
Vtrdil zemlji si mejé,
Zimo, mladoletje nam podaril.

Pomni, da se roga vrag,
In brezumne blebetá besede!
Grlice ne daj zverém ;
Spomni Svoje se trpeče črede!

Na zavezo Svojo glej!
Naj trpin Te hvali brez sramôte!
Revežu pravico dej,
In ne zabi krivnikov besnôte!

Povračník je Bog.

Bog, hvalimo, hvalimo Tebe zares!
Da Tvoje imé je pri nas,
Oznanjajo čudesa mnoga nebes.
Ti praviš: »Zdaj vidim, da čas
Sodíti je pravo, ker zemske sinove
In zemljo omamlja zmotnjava.
Jaz zemlji postavljam negibne stebrove;
Polamljam brezbožnikom rog;
Jaz sam sem pravičnikom Bog!«

Zatoraj bahačem trdo govorim:
Ne hvalite več se z močjo!
Brezbožne krivičnike resno svarim:
Ne dvigajte se prezelo!
Preširno moči do nebes ne dvigujte,
Beseda ne bodi vam vporna!
Nikakor povišanja ne pričakujte;
Ni jutro, ni večerni kraj
Ne pride pomagat vam kdaj.

Ker Bog je soditelj, ki prav govori;
Zdaj niža, zdaj viša pa spet.
Gospod je, ki v roki kozarec drži,
V penečem je vinu zajet;
Razdaja okoli kozarec naliti,
A gošča izpraznjena ni še.
Na zemlji vsem grešnikom bode jo piti.
Zatoraj Gospoda častil,
Na veke Ga bodem slavil!

G.

Jeruzalem je Gospod ovaroval napada.

Bog v zemlji Judovi je slavnoznan,
Čast Njega so imenu zemlje pele.
Presveti šator v Sálemu Njegov je,
Na gori mu Sijónski ljubi stan;
Ondukaj je polomil lokom strele,
In škit in meč in vojno vse vozovje.

Presvetli Bog, mogočni, z večnih gor
Junake krepke dal si v plen moritvi;
Zaspali korenjaki so naj jači,
Njihovim rokam zibnil je napor;
Bog Jakobov, o Tvoji so grozitvi
Vsi zadremali konji in jahači.

Jehova, Ti si vsem nam Bog strašán!
Kdo vstavlja naj se, ko Tvoj srd se vžíga,
Ko sodba Tvoja z néba se razglaša?
V trepêtu onemí vse zemlje plan,
Ko Vsemogočni se na sodbo dviga,
Ko On zatirancem pomoč prinaša.

S. Gregorčič

Še vragov srd Bogú le čast množí,
Ker strl do mala jih je v silni jezi.
Zató Bogú obljube izvršite,
Čestilci vsi, nesíte Mu darí,
Ker Njemu so pokorni zemlje knezi,
On z grozo straši kralje ponosite!

Tolažna misel o delih Božjih v praveku.

Gr.
K Bogu vpije moj obupni glas,
O naj bil bi Mu po godu!
V stiski klical sem k Gospodu,
Brez tolažbe bilo je srcé.
Mislim v Njega in vzdihujem,
V duhu svojem omagujem.

Gr.
Vzdramljene oči so mi vso noč,
Zbegan jezik mi odreka.
Gr. { Premišljudem dni praveka,
Let nekdanjih premišljudem tek;
V duhu žitje vse prevdarjam,
S srcem sam se razgovarjam.

Gr.
Bo mar večno me zavrgel Bog,
{ Ne odvrne več pogube?
{ Mar pozabil bo obljube,
In besede Svoje od nekda?j?
Zabil milost bo prvotno,
In zaprl srcé blagotno?

Djal sem v srcu: v srečo pokori
Me Njegova roka sodnja;
Pomnil dela bom Gospodnja
In pravična čuda Mu slavil,
Vse prevdarjal, kar je storil,
In razmišljjal, kar govoril!

G. Veličastni Bog! Tvoj pot je svet!
} Kdo je Bog, ko Tí brezmejen?
} Velik Tí si, čudodejen,
Skazal narodom si Svojo moč,
Peljal kot ovcé Svoj narod,
Jakopov veliki zarod.

Prikazen Božja.

Jehova! vodé Te spoznale so,
Zaglédale in trepetale so,
Globíne morjá drgetale so.

Vodé iz oblakov hruméle so,
Nebeške temine bobnéle so
In švigale Tvoje nam strele so.

Po nebu grmeli gromóvi so,
Po zemlji svetili bliskóvi so,
Majáli se zemlji stebróvi so.

G. } Po morju prikazal Gospod se je,
} Sprehajal vrh vélikih vod se je,
} Izgúbil pa trag Mu povsod se je.

Nepokorščina očetov svarilen je vzgleđ.

Nagni uhó, moj narod, k meni,
Poslušaj mojih ust besede!
Odpri bom usta in vam pravil
Podobe, starih let izglede,
O dobi davno že minuli,
Kar smo iz ust očetnih čuli.

Ne bomo skrivali sinovom;
Prihodnje naj učé rodove
Gospodnjo slavo in mogočnost
In čudesa roké Njegove,
Kako se Jakobu je spričal,
Postavo Svojo poveličal;

G.

{ Naj otcí izročé jo deci,
Sè Svojim velel je izrekom,
Ti svoje naj učé otrôke;
Ti sporočé pa poznim vékom.
Do naj poznéjšega jo roda,
Da vsi zaupajo v Gospoda.

Moči naj pomnijo Njegove,
Zapóvedim naj so pokorni;
Naj ne živé ko njih očetje,

Hudobni, razbrzdani, vporni,
Nenraven rod, nesamostalen,
Bogu nezvest, nasprotovalen.

Efremovi so lokostrelci
Z bojišča v bojni dan bežali.
Hodili niso po naukih,
Zaveze Božje ne držali:
Pozábili velicih milost,
Njegovih čudes so obilost.

V Egiptu, na Zoanskem polji,
Očetom čuda razodene.

G. } Skoz morje grejo razdeljeno,
Vodé se stene zdé kamnène,
} Za dné jih vodi slop oblačni
} Ognjeni žar po noči mračni.

Razkolje v pušči trde skale,
Obilna voda jim priteka,
Studence iz pečin odpira,
Tekó valovi kakor reka.
Pa oni, grešniki črtežni,
Še v pušči niso Mu hvaležni.

Bogá skušaje v srcu zlobnem
Hoté jedi po svoji volji:
Udari kamen, voda teče,
Razliva se po skalnem polji;
Pa more li nam kruha dati,
Mesá li národu poslati?

Raztogoti se zoper narod,
Ko sliši jih takó Jehova.
Na Jakoba se vname ogenj,
Razvname jeza se Njegova:
Da v rek ne véruje mogočni,
Ne upa roki mu pomočni.

Tedaj pa zapové oblakom
Nebeška vrata odpiraje,
Pustí, da mana jim dežuje.
Kruh angeljski Jehova daje;
Dà, človek je nebeško hrano;
Povoljno sitijo se z mano.

Izhodni veter Bog prikliče,
Z močjó v nižávo jug pripelje,
Ko s prahom jih zasuje z mesom,
Ko morski pesek ptice stelje.
Letijo v tábora središče,
Zasedejo vse šatorišče.

Do sitega so se napasli,
Nasitili želje vsakdanje.
Ni glad jim bil še utolažen,
Že vzdigne srd se Božji nanje,
Mladeniče pobije jake
In pomori jim vse junake.

Jr. { A le grešili so ter niso
Verjeli v čuda razodeta.
Prešlo ko dim jim je življenje,

Nanágloma prešla jim leta.
Ko strahovàl je, pribežali,
Prosili so, in Ga iskali.

Zdaj znali so, da On je skala,
Rešnika zdaj Bogá so zvali.
A hlinili se Njemu z usti,
Z jezikom zlobnim so legali.
Njim v srcih bilo je neverstvo,
V obetih bilo licemerstvo.

Jr. A večni je Gospod usmiljen,
I Ne pogubi jih za zločine.
Zató^{*} pa vstavi Svojo jezo,
Da nad zločinci srd premine,
Saj vé, da so mesó le, vsikdar,
Ko dih, ki se ne vrača nikdar.

Jr. Pogosto so se Njemu vprli,
V pustinji goli ga žalili,
Na novo skúšali so vedno
In Najsvetejšega dražili,
Pomoči ne pomněč rešilne.
In ne otetve osrečilne.

V Egiptu znamenja je delal,
V Zoanu čuda imenitna.
Spremenil v kri njihove reke,
Vsa voda bila je nepitna.
Poslal je muh, ki so jih klale,
In žab, ki vse so obrazdale.

^{*} *Jr.*: Dobrota nekavi Jr.

Njihovo letino je črvom,
Konjičem dal njih trud zarani;
Vinógrade predal je toči,
In smokvina drevesa slani;
Živino z zrnjem strl ledènim,
Njih čede z bliskom je ognjenim.

Poslal je nanje srd ognjeni
V togoti, gnjevu, stiske pezi,
Poslal jim angelje nesreče,
Napravil tir je Svoji jezi;
Predano smrti njih življenje,
Život pomoru izročèn je

Pobil v Egiptu je prvino,
V šatórih Kamovih rojeno;
Izpeljal narod kakor ovce
In kakor čedo pridobljeno. —
V puščavo varno jih obrne.
Sovražnika morjé zagrne.

Pripelje jih do svete gore
Z desnico močno prisvojene;
Poganov razdelí ozemlje,
Pred Sáboj ljudstva vsa požene,
Naseli v njihove domove
Pa Izrajeljeve rodove.

Še zdaj se vpirajo Gospodu,
Prezirajo ukaze svete,
Ko lok ohlapen potajé se,

Nezveste gledajo očete. —
Jezé Ga, stavljaJoč na gore
Malikom praznim svitle dvore.

Bog čul je vse in se razsrdil;
Rod Jakobov zaničeval je.
Ostavlil bivališče v Silu,
Kjer prej v šatoru stanoval je.
Dal moč je sužnosti v sramoto,
V roké sovražniku lepoto.

Jezíl na rod se je nezvesti,
Poslal v dedíno meče tuje;
Mladé ljudi požira ogenj,
Duhovne bojni meč končuje.
Ne čuješ mladih žen jokati,
Ni vdov za moži žalovati.

g. Jehova kot iz spanja vstane,
Kakor junak, ki bil v omóti.
Sovražnike nazaj požene,
Na večni čas jih osramóti;
g. A šator Jožefov prezira,
Efrémovcev si ne izbira.

Izbere zvesti Judov rod si,
Sijonsko goro, ljubo, srečno;
Sezida milo si svetišče,
Ko zemlja, vtrjeno na večno;
Svetišču Davida pridruži,
Da zvesto mu in sveto služi.

Od ovčje ga povabi staje,
Odpelje in nameni zase,
Da vlada Jakoba sinove,
Dedino Izrajelsko pase,
Da v srčni jo zvestobi vodi,
S pravično roko vsikdar sodi.

Molitev proti razdiralcem Jeruzalemskim.

Pagani prišli v Tvojo so lastnino,
Bog, skrunili presveti tempelj Tvoj,
Jeruzalem podrl v razvalino.

Dà, trupla zvestih Tvojih bojevnikov
Izpod nebá so pticam dali v jed,
Zverinam pa kosti Tvojih svetnikov.

Kot vodo kri so našo preliváli
Okrog Jeruzalemskega zidu,
A mrtvih bratov niso pokopali.

Sovražnik roga se nadlogi naši,
Sosedje posmehujejo se nam
In sramoté nas narodi — mejaši.

Gospod, doklej se hočeš še jeziti?
Doklej kot ogenj gorel bo Tvoj srd?
Kedaj boš nehal narodu groziti?

Izlij Svoj srd na kraje, na rodove,
Ki v Tvoje ne verújejo imé,
Ki so razdéli narodu domove.

Ne pomni vedno stare nam krivice,
Pokaži skoro se usmiljen nam!
Slabí smo, kar ne sije Tvoje lice.

Pomagaj nam, Ti pomočnik si rešni,
Imenu Svojemu na mnogo čast,
Naj odpuščeni so dolgoví grešni!

G. | »Kje njih je Bog zdaj?« zlobno se očita.
Spoznajo ljudstva nam naj pred očmi,
Da se maščuje Tvojcev kri prelita!

Pred Tvoje lice vzdihljaji zatrti,
Naj vjetnikov se stoki zaženó!
Z močjo otmi prisojene že smrti!

Povrni jim, sosedom, dni sedanje,
Povrni jim sramoto sedemkrat,
Saj na -Te meri pôrog in smejanjel!

Mi, Tvoje ljudstvo, ovce Tvoje črede,^{*)}
Zató slavili bomo Te na vek,
Potomstvu hvalne pevali besede.

*) op. fr.: črede ne čede

Gospod! spomni se stiskanega naroda!

Pastir si Izraeljev, sliši nas!
Kot ovce vodiš narod pravi čas.
Na kerubih sediš, naj Tvoja sveti
Rahelinim sinovom veličast!
Prebudi moč, pokaži nam oblast,
In s Tvojo bomo milostjo oteti!
Ozri^{*)} se v nas, svetá Gospod,
Ti sijaj, in otét bo rod!

Svetá Gospod, doklej se boš jezil,
Saj narod Tvoj je vedno Te častil;
Nasičena mu s solznim kruhom jed je,
S solzami v polni meri ga pojiš.
Sovražnikom v posmeh nas prepustiš,
Za zemljo se prepirajo sosedge.
Ozri se v nas, svetá Gospod,
Ti sijaj, in otét bo rod!

*) op. fr.: K I. in II. v. 7 prebrugavi besede: Ozri nas! naroda:
140
Ozri se v nas ?

Gr. { Ti iz Egipta trs si preložil,
 { Pregnal narôde, in ga tu vsadil;
 Pripravil prostor si za korenike,
 Gr. { Vso zemljo on napolnil je rodé.
 { Njegova senca krila je goré,
 In veje krile cedre so velike;
 Mladike gnale do morjá,
 In rozge so do rek mejá.

Svetá Gospod, ozri se k nam z nebes,
 Obišči trto, če jo ljubiš res.

Ohrani trs, ki si do zdaj podpiral!

Gr. { Vzgojil si trto, mar naj strta bo?
 { Mar nje ograja naj podrta bo?
 Da vsak, ki pride, trto bo obiral,
 Gr. { Jo poljska grizla bo žival,
 Mrjasec divji razroval?

Popaljen trs je ljubi, razrovan!

Naj pokončá jih Tvoj pogled strašan!

Pomagaj pak možú desnice Svoje,

Gr. { Človeku, ki ga sam si izgojil!
 { Otmi naš rod, in v vek "Te bo častil;
 Oživi nas, da hvala se Ti poje!
 Ozri se v nas, svetá Gospod,*
 Ti sijaj, in otet bo rod!

*) Gr.: Oživi nas, svetá Gospod,

O praznikih spomni se Božjega svarjenja.

Ukajte Gospodu, naši moči;
Jakopov je Bog, spoznajte!
Sladko s psálterjem in harpo vbrano
Svete pesmi popevajte.

V glasne trombe tróbite o mlaji,
Da se praznik povišava;
Taka je zapoved v Izrajelu,
Taka v Jakopu postava.

V pričevanje praznik je postavljen:
Spomni, rod, se tistih časov,
Ko te Bog izpeljal iz Egipta,
*Gr. *)* | Iz dežele tujih glásov:

»Ramam tvojim sem odvzel bremena,
Ni težila več te tlaka;
V sili sem pomagal, ko si klical;
Slišal sem te iz oblaka.

Slíši narod pričevanje moje!
Ne odtegni se nikoli!
Ne uklanjaj tujim se bogóvom,
Druzega bogá ne móli!

**) Gr. je naredil ob tej vrstici ... (?)*

Jaz Gospod sem, ki te iz Egipta
Sem izpeljal in povišal
Skušal sem te ob »prepira vodi« ;
Tvoje prošnje sem uslišal!

A moj narod ni poslušal glasa,
Izrael ni maral zame;
Pustil sem zato ga svoji volji,
Da v naklep se lastni vjame.

Ko bi narod moj poslušal mene
In po mojih potih hodil,
Precej bi pokoril mu sovrage
In iz stiske ga izvodil.

Bili bi črtilci mu pokorni,
Srečne ure bi mu vstale;
Živil bi z najboljšo ga pšenico,
Sital z medom ga iz skale.«

Bog sodi zemske bogove.

Stoji Bog v zboru božjem
In sodi sred bogov ostró:
»Kaj sóдите krivično,
Kaj zrete grešniku v okó?

Go. [Sodite prav sirotam,
Naj gane reveža vas jok,
Nekrivca oprostíte,
Otmíte grešniku iz rok!

Go. | Brezumni, brez spoznanja,
V temoti ste, in brez srcá;
Krivica vaša straši,
In temelj zemlje drgetá.

*Ob tej bitici je
naravnil Go.:*
?
Bogovi ste! dejal sem,
A Višega otrok je vsak;
Pa bodete umrli,
In padli, kakor vsak veljak!

Jehova, močni, vstani,
Na zemlji sodi vsako stvar!
Nad vsemi si narodi
Ti sam le dedni poglavar!

Molitev zoper zvezne sosede.

Bog, ne počivaj, ne molči!
Zglasi se nam z nebeške višave!
Tvoji sovragi divjajo,
Tvoji črtilci dvigajo glave.

Delajo hude naklepe
Zoper Tvoj narod, ktereга sodi:
»Pridite, vse pokončajmo,
Njemu ime pozábljeno bodi!«

9. 1 Složen naklep je v zavezi
Tebi nasproti inoplemencev:
Edom, in kočé Arabov,
Moab, in tudi rod Agarencev.

9. 1 Amalek, Amon in Gebal
Zbrani so, tudi Tirski meščani;
Asur prišel je na pomoč,
Lotovim sinom hodi na strani.

Stori, ko nekđaj Madjanom,
Kakor na Kison-reki Jabinu,
Ktere pri Endoru strl si,
Tla so gnojili v strašnem poginu!

Bodo kot Oreb in Zeb naj,
Stri ko Salmáno v hudi jih jezi;
Pleniti Tvojo deželo
Drznili so se roparski knezi.

Goni, Bog, kakor koló jih,
Kakor vrtinec pleve povzdiga!
Žgi jih, ko ogenj gozdove,
Kakor pogorje plamen požiga!

Goni jih, kakor nevihta,
Vse jih razpodi s silo viharja!
Lice pokrij jim s sramoto,
Znajo naj Tebe, Bog, gospodarja!

Osramočeni naj bodo,
Strah in poguba naj jih napade;
Sam Ti edini Gospod si,
Sam Ti naj Viši, človek naj znade!

Hrepenenje po templji.*)

Preljubo je Tvoje stanišče,
Vsesilni moj Gospod!
Ah duša mi gine v svetišče,
Srcé želí od tod,
Ker Tvojih preddvorov le išče.
Vrabič ima tam tihi stan,*
Golobček pa gnezdece svoje,
Kjer mladi rod goji skrbán
Jaz imam altarje naj Tvoje,
Moj večni Kralj, Ti moja bran!

G.

G.

Pač srečen, ki v templji prebiva,
Na veke Te slavi;
Vsa stalnost mu v Tebi počiva;
A v srcu veseli
Le Tvoja ga pot ljubeznjiva.

*)/G.: Tam vrabec ima tihi stan

*) Drobničica XX. 1887

Ko hodi skozi solzni dol,
Studencev se polni dolina
In blagoslova na okol;
In ž njim brezštevila množina
Hiti na Sijonski vrhol.

Moj Bog si, molitev usliši!
Moj škit si, name glej!
En dan je v teh dvorih mi viši,
Ko tisoč kje drugej;
V Gospoda se svojega hiši
Na pragu raji se mudim,
Ko v grešni radujem dvorani.
Jaz svit in škít s Teboj dobím.
Ti srečo mi, slavo oznani!
Le Tebi, Večni, naj živim!

Prošnja za odpusčenje skesanemu Izraelu.

Ljubil deželo, Bog, Svojo si kdaj,
Vrnil jetnike v omiljeni kraj;
Národu često zanesel dolgé si,
Jezo ustavil pogosto do zdaj.

Bog Izveličar, v Te up je podprt!
Prosimo, neha naj vendar Tvoj srd!
Bodeš do veka na nas li jezil se,
Ali nikoli Tvoj gnev ne bo strt?

Gr. | Ali ne prideš nas več oživet,
Radosti prejšnjih naklonit nam let?
Milost pokaži mogočno, Gospod, nam,
Naj izveličanje gleda ves svet!

Gr. | Zdaj naj poslušam, kaj pravi Gospod:
Blaženstva srečo obeta povsod
Svojemu narodu, Svojim svetnikom,
Če se ne zaide v pregrehe jim hod.

Gr. | Rad On čestilcem priteče (v) pomoč,
Gr. | Srečo On trosi po zemlji gredoč,
Srečata milost se tam in resnica,
Ljubi pravica in mir oberoč.*)

Nika zvestoba iz zemlje srcá,
In izveličanje gleda z nebá.
Velik, dobroten se skaže Gospod nam,
In rodovitnost v deželi se zna.

**) Gr.: Mir tam pravici poljubet da vroč.*

Molitev za pomoč.

Nagni uhó, usliši me, Gospod,

Trpim težave, reve mnoge!

Gr. 1 Otmí me, saj pred Taboj moj je hod;
Pomozi hlapcu iz nadloge!

Gospod, spremeni v radost moj prerevni stan,
Usmili se, saj k Tebi kličem po ves dan.

Razvedri mojo dušo ljubeznjiv,

Služabnik Tvoj jo k Tebi nosi;

Saj Ti, Gospod, si dober, milostiv,

Če človek verno Te poprosi.

Op. 1 Molitve tudi moje vroče čuj izraz,
In mojega poslušaj vzdihovanja glas!

Ko v stiski sem, zakličem osamél:

Enak ni Tebi mej bogovi,

Ni sličnosti lepotam Tvojih del;

Vsi, ktere vstvaril si, rodovi,

Vsi pridejo, da klanjajo se pred Teboj, *)

In da imé slavé Ti, Bog vsesilni moj.

Ti velik, čudodelen si Gospod,

Ti Bog edini, Bog spoznanja;

Gr. 1 Ti ūči me, kak bo naj nog mi hod,
Kakó srcé naj se Ti klanja!

Za tó Te bom, Gospod moj Bog, vsigdar častil,

In Tvoje bom imé iz dna srcá slavil.

**) Gr.: Vsi pridejo, da volano se Ti klanjajo.
149
Da Tvojega imena čast oznanjajo.*

Rešila me iz brezdna globočin
Velika Tvoja je dobrota,
Ko mi naménila je smrt, pogin
Rohné brezbožnikov zarota.
A Ti, Gospod, usmiljen si in pa vstrpljiv,
Blagosti in zvestobe poln, prizanesljiv.

Gr. 1 Usmili se, pomagaj mi zvestó,
S krepostjo Svojo me odeni,
" 1 Na dekcle Svoje sina glej ljubó,
Učini čudo v srečo meni!
Da zrè sovražnikov osramljena druhal,
Kakó si mi tolažbo in pomoč dajal.

Vsi narodi imajo pravico na Sijonu.

Gr. z . . . Na svetih teh gorah trdne zidove,
Ta vrata Sijonska ljubi Gospod,
Vse bolj, ko na zemlji druge stanove.
Gr. 1 In hvalo jim poje slehárni rod:
Ti božje si mesto!

Poznajo vsa ljudstva sveto pogorje:
Egipet in Babilonska dežel,
In Tir, Filistejci, daljno zamorje;
On šteje in piše ljudstva vesel:
Rojeni ste tukaj.

In goro Sijonsko svet bo nazival *)
Si mater odležnih mnogih rodov;
Jehova na gori sam bo prebival.
Raduje se vsak, pomoči gotov,
Kdor v tebi prebiva.

*) *Pr.: In goro Sijonsko svet bo spočitaval
Jehova na gori sam bo kraljaval*

Obupajočega klic.

Po dnevi vpijem k Tebi, Bog-rešnik,
Po noči Tebe vzdihovaje kličem,
Naj pride prošnje klic pred Tvoj obraz,
Nagni uhó, ko v stiski k Tebi vičem.

Ker síta moja duša je nadlog,
Življenje moje že se bliža smrti.
Brezmočnim smrtnim sencam sem enak,
Katerim temni grobi so odprti.

Pošiljaš med mrličé me gluhé,
Katere v grobe devajo glôboke,
Katerih ne spominjaš se na vek,
Ker so odločeni od Tvoje roke.

Postavil si me v smrtne sence kraj,
Zagnal me v globočino temne jame;
Tvoj srd trdó me stiska in teži,
Zaganjajo se vsi valovi vame.

Odvrnil si od mene znanca vse,
Omrázili so me ko reč gnusobno;
Izdan sem, vsak je meni pot zaprt,
Od reve sahne mi okó tugobno.

Gr. } Dan slednji klical k Tebi sem, Gospod,
Razpenjal k Tebi sem roké v višavo.
Mar delal čuda nad mrličí boš,
Pojó naj smrtne sence Tvojo slavo?

Kdo v grobu Tvojo milost bo slavil,
Resnico Tvojo čul na kraj trohnenja?
Kdo v temi Tvoja čuda bo spoznal,
Pravico pa v deželi pozabljenja?

Gr. } V molitvi vpil sem k Tebi, o Gospod,
Saj jutro vsako k Tebi duša kliče.
Zakaj zamétuješ mojè prošnjé,*
Kaj Tvoj obraz od mene se odmiče?

Gr. | Umiram od mladosti siromak,
Prenašam ostrih Tvojih šib strahóte;
Tvoj srd razliva se nad mene hud,
Gr. | Tepó me Tvoje groze do sramote.

Obdajajo ko voda z vseh strani,
Napadajo me grozne Tvoje kazni.
Prijatelje in znanca si odgnal;
Noč, tema, grob so znanci mi prijazni.

*Gr.: Zakaj zametaš moje prošnje?

Prošnja za hišo Davidovo.

Gospod, slavil bom Tvojo milost,
Na veke Tvojo bom blagóst;
Dobrota Tvoja traja večno,
V nebesih vtrdil si zvestost;
Dejal si: »Sklep storjen je,
S prisego slugi Davidu sem dal,
Da dom njegov na veke bode stal,
Naj prestol na ves čas mu utrjen je.«

Zató slavi Te, Bog, Tvoj narod,
Ker si izvôlil si ga v last;
Nebó veliča Tvoja čuda,
9. | In svetcev zbor Ti daje čast.
Gospod si Ti moči nebeških,
V oblacih, kdo je kakor Ti?
• | Strašnejⁱ, večⁱ si, ko drugi vsi,
In grozen v zborovanjih si človeških.

Jehova, Bog si nad vojskami,
In kdo je v moči Ti enak?
Zató slavé dobroto Tvojo,
Zvestobo Tvojo hvali vsak.
Morjá oholost ponižuješ,
Krotiš njegovih šum valov,
Brzdaš napuh Egiptovskih sinov,
Z močno rokó sovražnike kaznuješ.

g. | Nebó je Tvoje, zemlja Tvoja,
| In kar objemlje zemlje pas;
| Jug, sever rok sta Tvojih delo,
| In Hermon uka Ti na glas.
| V desnici Tvoji — veličastvo,
| V mogočni roki je krepost.
Tvoj prestol je pravica in blagost.
Pred Taboj milosti stoji bogastvo.

Naródu blagor, kateri uka,
Ker njemu sveti Tvoj obraz!
Vzvišuje se s pravico Tvojo,
Raduje Tebe se ves čas.
Njegove Ti si zmage slava,
In Tvoja milost mu je dar.
Jehova, Ti si slavni gospodar,
Bog Izrajeljev nam za boj oprava.

Govoril nekdam si v prikazni
In Svojim vernikom dejal:
»Pomoči krepke dam junaku,
Dam Davidu, ki sem izbral,
Izbral iz naroda ljubó ga,
In sveto olje nanj izlil;
Z rokó bom zvesto se pri njem mudil,
Branila roka vedno bo krepkó ga.

g. | Ne bode stiskal ga sovražnik,
| Brezbožni sin ne bo podrl,
| Nasprotnike mu bom razpodil,
| Črtilce silne mu zatrl.

Z njim Moja bo ljubav, resnica,
Njegova moč poviša Me;
Do morja roko svojo naj razpnè,
Do rek velicih segni mu desnica.

On bode klical mene: »oče,
Moj Bog, rešilni moj čuvar!«
On bode ljubi moj prvenec,
Pozemskim kraljem poglavar!
Ohranil Svojo milost srečno
In Svojo mu zavezo bom;
Zato njegov bo vedno trajal dom,
In prestol, ko nebeški dnevi večno.

Če bodo pa nezvesti sini
Moj sveti srámili ukaz, z J.
Oskrúnjali zapoved mojo,
Zaničeváli moj obraz:
Pokoril njih dolgé bom z biči,
Za grehe s šibo strahoval;
A njemu bom pa vedno zvest ostal,
Naj Moja milost ga na veke diči.

Ne bom oskrunjal zveže Svoje,
Ne bom izreka premenil!
Svetó prisegel Svoje dni sem;
Mar bodem Davida slepil?
Njegov se zarod naj veliča,
Prestól trdnó ko mesec moj,

g. { Na večne čase mu ko solnce stoj, —
Na nébu temu jaz sem zvesta pričá. «

Zdaj zaničuješ in zametaš,
Maziljenca na stran pehaš;
Zavezo lomiš s Svojim hlapcem,
Njegov pa venec v prah teptaš.
Podiraš mestne mu ograje,
Gradove ruši srd ognjen,
Da vsak, kdor mimo hodi, grabi plen, —
V zasméh se vsem sosedom svojim daje.

Stiskálčevo desnico dvigaš,
Vesel sovražnikov je roj.
Obrnil meča si ostrino,
Brez zmage zdaj njegov je boj.
Ugasil svetlo si lepoto,
Svetál mu prestol je na tleh,
Prikrajšal mu življenje v mladih dneh,
Pokril si ga z zasmehom in sramoto.

Doklej zakrivaš Svoje lice,
Doklej naj plamení Tvoj srd,
Doklej bo zapuščen Tvoj narod
In Tvoj maziljenec potrt?
Oj^{*)} pomni kratkega življenja,
Kakó so nični vsi ljudje!
Odšli ne bodo smrti, ki živé:
Od smrtne sence duši ni rešenja.

Gr. } Kje zdaj so milosti dobrotne,
} Ki rad si jih delíl mi pred,
} Katere Davidu prisegel
Gr. | Z resnico Svojih si besed?

**) Gr.: Spomni se kratkega ..*

Glej, hlapec Tvoj se zasramuje,
On v prsih nosi smeh rodov;
I Tebi, Bog, veljá poròg njihov,
Ker Tvoj maziljenec se zasmehuje.

Bog večen, človek minljiv.

Ti, Gospod, si vselej nam zavetje,
Ti od veka si do veka Bog,
Bil si, predno bilo gor početje, 2 gr.
Predno vstvarjen bil vesoljni svet je!

Svet človeški Tvoja roka močna
Stare spet v Adamov prvi prah;
Pred Teboj je vrsta let tisočna,
Kakor ena sama straža nočna.

Kakor trava, ki o zgodnjem dnevi
S tal pricvete, zvene pa "zvečer:
Vidno ginemo o Tvojem gnevi,
Vsi omóčeni v veliki revii.

Pred Tebój je naših grehov peza,
Pred očmi Ti naša vsa skrivnost.
Dneve naše Tvoja krči jeza,
Let število več se ne razteza.*)

*) Gr.: Da njihovo se broj več ne razteza

Sedemdeset traja nam življenje,
Če je mnogo, osemdeset let.
Naš »ponos« je toga in trpljenje;
Dan beži nam, kakor da spojen je.

Kdo zna jeze Tvoje moč umeti,
Da se Tè, ker si strašán, boji?
Ti nas uči naša leta šteti
In modrosti pot v srcá odpreti!

Gledaj milostno na hlapce Svoje!
Kaj boš dolgo se jezil, Gospod?
Spet nam sini solnce sreče Tvoje,
Da se Tebi slava vsak dan poje.

Jr. | Daj za temne dní nam dneve jasne,
Srečo za nesrečna leta nam!
Jr. { Gledamo naj čine Tvoje krasne,^{*)}
Vsi Ti pesmi peli bomo glasne!

Tvoja nas, Jehova, milost brani,
Ti osreči delo naših rok!
Naš Gospod si, milost nam oznani!
Delo naših rok ljubó ohrani!

**) Jr.: Gl. x. č. V. sparne (brate)*

Sreča človeku, ki v Bogá zaupa.

V naj Višega zavetji kdor prebivaš
In v senci Vsemogočnika počivaš,
Gospodu deš: Ti si moj sprejemnik,
Moj Bog, ki v Tebe upam, moj rešnik.

On bode kuge te otel moreče,
Iz zanjke rešil tičarja preteče;
Osenčen s perjem boš, s peruto krit,
Resnica je Njegova varen škit.

Ne boj se groze, ki je v noč odeta,
Niti puščice, ki po dnevi leta;
Naj kuga v mraku lazi in preti,
Al naj pomòr o poludné mori.

9. { Naj tisoč pade jih ob strani tvôji,
Ne bliža smrt se ti v krvavem bôji.
Le gledal bodeš sredi teñ nezgod,
Kakó plačuje grešnikom Gospod.

On, večni Bog, je Tvoje pribežišče,
Naj više upanje in utočišče;
Ne bode zlo se zneslo nad teboj,
Nì sila zbirala na dom se tvoj.

Krilatcu Svojemu je zapovedal,
Da bo na Tvoja pota zvesto gledal,
Na rokah te zavetnih nosil bo,
Ob kamen ne zadeneš se z nogó.

Po baziliskih stopal boš in gadih,
Teptál po zmajih in po levih mladih.
»Zaupal v Mé je, tóraj ga otmèm,
Spoznal me je, rokó nad njim razpnèm.

Zakličé me, uslišim ga, postavim
Na pómoč se, otmèm ga in proslavim,
Življenje dolgo podarim mu zdaj,
In izveličanje pokažem kdaj.«

Hvala pravičnosti Božje.

Jr. 1 Bog, lepó je z dnem nastalim
Slavo Tvojo peti vneto;
Zjutraj Tvojo milost hvalim,
Zvéčer pa resnico jasno,
2 Ko na harpo pesem sveto
Brenkam Ti desetoglasno.

Ljubim dela Tvoje roke,
Veselé me Tvoja djanja.
Misli Tvoje so globoke,

Tvoja dela so velika!
Gr. { Zlobnež pa je brez spoznanja,
Delo Tvoje ga ne mika.

Če brezbožnike ko travo
V cvetne rasti daš vršine:
Gr. { Streš potem jih Sebi v slavo;
Le Ti sam, Ti sam si večni!
Slednji Tvoj sovrag izgine:
Vsak zlodejec je nesrečen!

Dvigaš čelo ko jelenu,
Z oljem novim me pomlajaš;
Da stiskalcev se plemenu
Duša zaničljivo smeje.
Rast mi kakor palmi vzgajaš,
Kakor cedri močne veje.

Kdor stoji v Gospodnji hiši,
V našega Bogóva dvori:
Cvete v starosti naj viši
Roden, čvrst in se ne stara.
Priča moji so napori,
Ljubi Njemu, ki ne vara.

Jehova vzvišen nad svet.

Gr. / Gospod kraljuje; v večni kras
In v veličastvo je odet,
In moč brezkončna mu je pás:
Neomahljiv je stvarjen svet!

Tvoj prestol je neomaján,
Trdno stoji že od tedaj;
Ti sam Gospod pa si priznan,
Da si in vladaš vekomaj!

Vzdigujejo se reke s tal,
Vzdigujejo preglasen šum,
Vzdiguje reka kvišku val,
Hrmi po vodah strašen hrum.

Res, čudovit je rek šumot;
Pa čudneji kot slapov moč
In kot vršenje morskih vód
Je Bog na nebu stanujoč.

In to spričuje mi zvestost
Tvojih utrjenih besed;
Pa doma Tvojega svetost,
Gospod, naj bo do konca let!

Bog, sodi drzne zatiralce Svojega
naroda! *)

g. 1 Maščevanja grozni Bog,
Pridi, lica ne odvrcaj!
Ti, ki sodiš zemlje krog,
Vsem prevzetnikom poplačaj!
In doklej naj bom, Gospod,
Grešnikove hvale priča?
Roga se brezbožni rod,
Hudodejec se veliča.

Ljudstvu Tvojemu gorjé!
Tvoja last se Ti zatira,
Vdove, tujci se moré
In sirota revna hira.
Čuje pa se grešni hrum:
Saj Gospod za to ne vpraša!
Kje, ljudjé, je vaš razum?
Kaka je beseda vaša?

g. Blažen, ki mirú učí
Ga postava Tvoja sama,
Da z zločincem potrpi,
Dočim se mu koplje jama.
Saj ne zapustiš, moj Bog,
Nikdar Svojega naroda,
Rešiš hudih ga nadlog:
Vsem pravična bo osoda.

izpisičine 3. k. k. k. k.
ix. "Zora"

*) Zora 1872 št. 292

Kdo pomaga mi, ko roj
Zlobni proti meni rase?
Bil bi, da ni Bog z menoj,
Kjer molči se večne čase.
V noge stopa že slabost,
Pa drži me milost Tvoja;
Ko množi se mi britkost,
Si le Ti uteha moja.

Sedež grešnikov in zbor,
Ali v Tvojo sme bližavo?
Da na njem se snuje vpor
Zoper Tebe in postavo?
Da brezbožni vniči sod
Dušo Tebi prijaznivo,*
Da krivični sklepa rod
Hudo zlo nad kri nekrivo.

Meni pa je trden grad
Bog, preslavno pribežišče,
On je mnogih mojih nad
Vedno zvesto utočišče.
Vrnil vragom bo naš stok,
Pokončal za hudobije,
In za delo^a zlobnih rok
Pahnil jih, kjer luč ne sije.

*) Gr. ima to besedo v obliki:
Dušo Tebi dopadljivo (prijaznivo)

Hvalite Gospoda, Ne bodite nepokorni!

Gr. 1
Prídite, pojmo Gospodu rodov,
Bógu, vzvelíčavni skali, ukajmo,
S hvalo hitimo pred óbráz Njegov,
S petjem slavilnim čestímo vsikdar!
Velik mogotec náš Bog je, spoznajmo,
Velik nad vsemi bogovi vladar.

Svojega ljudstva ne daje v pogín,
Dviga ljubó pa z mogočno ga roko;
On gospodar je pozemskih globín,
On gospodar je pogorskih vrhov;
On je ustvaril vse morje globoko,
Kópna je zemlja učinek Njegov.

Prídite, padimo vsi na obraz,
Stvarnika svojega verno molimo,
On je náš Bog, ki vstvaril je nas,
Národ Njegov smo, Njegove ovcé.
Torej po Njega ukazih živimo,
Ne zapuščajmo Njegove stezé.

Danes vsaj, ko govori vam z nebá,
Resno poslušajte glas, ki vam pravi:
Ne zatrdite v pogubo srcá,
Kakor na znane skušnjave so dan
Vaši očetje storili v puščavi;
Videli delo so Moje zaman.

(janeje!) op. J.

Gnusil ta rod se Mi štirideset let;
V srcu zatorej takó sem govoril:
Potov Gospódnjih zapúščajo sled,
Spačeno srce je tega rodú;
V jezi prisegel sem, kar jim bom storil:
Vnišli ne bodo v deželo mirú!

Vsi narodi naj slavé Gospoda! *

Novo zapojte pesem Gospodu!
Zemlja vesoljna Njega veličaj,
Slavo imena Božjega pričaj!

Pričajte vedno brambo Njegovo!
Slavo Njegovo vsem oznanujte:
Čuda velika, národi čujte!

Velik Gospod je, slavi dostojen,
Strašen nad vse bogove zemljanov;
Nič so pred njim maliki poganov.

Večni Gospod vstvaril nebó je,
Ž njim veličastvo, ž njim je lepota,
V Njega svetišči moč in krasota.

Dajte Gospodu slavo, češčenje;
Zemskih naródom množna plemèna,
Dvigajte slavo Njega imena.

Dare nosite v dvore Njegove,
Klanjajte se v krasoti Mu sveti!
Zemlja se vsa Mu klanjaj v trepeti!

Svet je vesoljni trdno postavljen;
Bog je vladar nam, čujte naródi,
On je sodnik, pravično vas sodi.

Naj veselé se sveta nebesa,
Ukajo naj Mu zemlje prostrane,
Morje do dnà bučeč naj se zgane!

Polje in sadje naj se raduje,
Šuma in log veselja naj raja,
Božjemu licu! — On nam prihaja!

On nam prihaja sodit vso zemljo;
Zemeljski krog presodi resnično,
Sleherni narod z roko pravično!

Kako Jehova sodi pogane.

Gospod kraljuje; veselé se
Otoki in ves zemski krog;
Teman oblak o Njem se trese,
Pravica Mu je stalo nog;
Pred Njim pa jezen ogenj šviga,
Sovražnike okrog požiga.

Njegovi bliski svet krotijo;
Ko zemlja vidi, trepetá.
Ko vosek se goré topijo
O Tebi, močni kralj svetá.
Nebo pové, kako on sodi.
In slavo gledajo naródi.

Pač sram jih, ki so prazne vere,
Ker stavijo v malike up.
Sijónske veselé se hčere,
Rek Božjih sodeb jim je ljub!
Ti Bog si vzvišen nad svetove,
Ti velik si nad vse bogove.

Čestilci! zlega ne ljubite!
Bog svojce reši iz nezgod,
Iz grešne roke silovite,
Na ravni pot Svoj vodi rod;
Zato v Gospodu se radujte,
Imé mu sveto preslavljujte!

G.

Zahvala za rešitev.

Pesem Gospodu naj poje se nova,
Čuda velika je storil za nas;
Pribojevala desnica Njegova
Zmago in slavni je čas.

G. | Bog razodél se je narodom skrajnjim,
Ko je nevernike silno potrl,
In v Izrajeljevo hišo z nekdanjim
Ljubim se okom ozrl.

G. | Gledali brambo desnice so Božje
Kraji prostranega takrat svetá:

G. | Ukaj, raduj se vse zemsko okrožje,
Pevaj veselje srcá!

Pojte na harpáh kè časti Njegovi!
Citre donite in psalterja glas,
Tróbite trombe in pojte rogovi
Kralju,^{*} da rešil je nas.

**) G.: Kralju, bi bil nam je v spas.*

Ploskaj Mu morje z viharnim bučánjem,
Pevajte vsi stanovalci zemljé,
Reke šumite pa rokoploskanjem,
Ukajte v stavo goré.

Kralju-Gospodu! — Prišel bo oblastno
Sodit pravično ves zemeljski krog,
Sodit svetove vesoljne brezstrastno
Narodom veliki Bog!

Hvala svetega vladarja Izraeljevega.

Gospod kraljuje, in drhté narodje;
Sedi na kerubih, trepeče zemlja;
Mogočen Sijonski Gospod je.
Ves svet veliča slavo naj Mu vnet,
Imé veliko in strašno, ker On je svet!

Ti Gospodar si močen in pravičen,
Pravico, sodbo si in sod iskreni
Utrdil v Jakobu resničen.

Gr. | Pravico Božjo vsak naj poje vnet;
Pokléknite pred nóge Mu, ker On je svet!

On Mojzesove je sprejel daritve,
In Samujela, zvestega prošnika,
Uslišal mile rad molitve.

Gr. | Govóril iz oblaka je Gospod,
Ker spoštoval zapóvedi Njegóv je rod.

Jehova, Ti ljubó nas uslišuješ,
Ti Bog si, milostno dolgé zanašaš,
Če tudi dostikrat kaznuješ.

Gr. | Slavi ves rod naj milost Božjo vnet,
Pokléknite pred noge Mu, ker On je svet!

Slavite Bogá!

Raduj se Gospoda ves svet!
Služite Mu vsi in ukajte,
Z veseljem hodite mu pét,
Jehova da Bog je, spoznajte!

Njegovi smo, stvarnik On nam,
Mi paš smo Njegovih ovčice.
V Gospodnji pristópimo hram,
Pét Njega imenu slavice. —

Njegovi dobroti ni mej,
In večna je milost Gospoda.
Zvestoba Njegova naprej
Ostane od roda do roda.

Obljuba králjeva.

Milost in pravico pojem,
Tebe, Bog, slavim;
Pot pravičnikov razmišljam,
Pred-se jo želim

V hiši svoji bivam zmerom
Čistega srcá,
In krivičnega ne jemljem
Pred oči blagá.

Dela nepostavna črtim,
Njim se ne udám;
Naj beži srcé lokavo,
Naj ga ne poznám.

Opravljivca svojih bratov
Vselej onemím;^{*)}
In napuha v srcu, oku,
V hiši ne trpím.

{ Zvesti mož le v družbi moji
Sedež íma svoj;
Le pravičen človek bode
Naj služabnik moj.

Mož zvijačoljubni v hiši
Z mano ne živi;
Ne stoji pred mojim licem,
Kdor gojí laží.

V mestu Božjem hudodejcev
Nikdar ne trpim,
Vsako jutro vse brezbožce
Z zemlje izpodim.

^{*)} *G. onemím (transitivno, — ali se sme ?)*

Molitev človeka, ki žaluje nad raz- dejanjem Jeruzalema.

Čuj, Gospod, molitev vročo,
Tožbo slušaj trepečočo;
Lica ne zakrivaj tisti dan,
Ko britkosti v srcu nosim!
Nágni prošnjam mi uhó voljan;
Híti me uslišat, prosim!

Dan za dném, ko dim beží mi,
Pregorele so kostí mi,
Kakor trava vsehlo je srcé;
Skoro sem pozabil jesti;
Kože moje se kostí držé
Od ječanja in bolesti.

Ko trstnica sem v pustíni,
Kakor sova v razvalini;
Ko na strehi brez družine ptič
Tožim in sedim samotén.
Devljejo sovražniki me v nič,
Zgled prekletve sem šramotén.

Ker pepel za kruh dobivam,
Pitje pa s solzami uživam:
To je srda Tvojega gorjé!
Ti z višav si k tlom me páhnil.
Kakor senca dnevi mi bežé;
Kakor travna zél sem vsáhnil.

Gr. 1

Ti, Gospod, na vek stoluješ
In spomin si ohranjuješ!
Vstani, vsmili se Sijona zdaj,
Ker prišel nam časov up je.
Drag je hlapcem Tvojim groblje kraj,
Tudi prah njegov nam ljub je.

Bali bodo se pogani,
Te čestili kralji zbrani,
Če pokažeš Svojo visokost,
Zvesto nam Sijón podpiraš,
In ogrinjaš revežev nagost,
Njih molitev ne preziraš.

Rodu naj se to zapiše,
Da o tem potomci slišo:
| Dol z nebes na zemlje gleda plan
S svete sam Gospod višine:
| Da jetnikov čuje stok glašan,
Da odreši smrtne sine.

Pred Teboj na svetem mesti
Bode stal Tvoj narod zvesti:
| Na Sijónu peval Ti vesel,
Peli bodo rodi družni,
| Ko z vladarji pridejo v dežel
Klanjati se Tebi služni.

Ohrani me, Bog!

G. | Gospod me je prijél
In vklonil kaznujoč,
Okrajšal kratko pot,
Življenj^a dni štejoč.
G. | *) *Mižitja dni štajoc*
V življenja sredi, Bog,
Ne vzemi me nikar!
Na veke Ti živiš,
Ni časov Tebi mar.

G. | Ti ustanóvil prej
Si naše zemlje plan;
Nebesa tudi je
Vstvarila Tvoja dlan.

Postára se nebó,
In zemlja bo prešla;
Ko haljo menjaš ja,
Menita se samà.

A Ti, moj večni Bog,
Pa tisti boš ostál;
In venec Tvojih let
Ne bo nikdar končál.

Hvalna pesem o prizanašanji Božjem.*)

Veličaj moja duša Gospoda,
Njegovo ime veličaj vsikdar!

Veličaj moja duša Gospoda,
[Ne zabi dobrot, ki jih daje ti v dar !

Gr.

Gr.

1 On reši te grehov obilnih teže
Boleznim tvojim dobroten zdravnik,
Z ljubeznijo venča, z dobroto veže
Življenju tvojemu te rešnik.

Gr.

1 *Je tvoja žitja svati rešnik.*

Z blagostjo polni srčne ti želje,
Kot orlu ponavlja se tvoja mladost ;
Pravica Gospodu je vedno veselje
Vsem, ki trpé krivično britkost.

Pokazal je Mojzesu Svoja pota,
In bil Izrajelu je s čudeži znan ;
Pri samem Gospodu je milost, dobrota,
On jezo na pozni odlašá dan.

Ne sodi nas neprenéhoma v jezi,
Ne huduje nad nami se vekomaj,
Ne dela po grehov veliki pezi,
Ne vrača po hudobijah nam zdaj.

Kakòr se nebó na zemljo ozira,
Takó na častilce Njegov obraz ;
Kot daleč se vzhod od večera sprostira,
Takó oddaljéva dolgove od nas.

Gr.

{

dolgé On ostí nas.

Kot oče svojih otrók ne pozabi,
Takó je Gospod nas usmiljen sprejel;
Poznade, kakó smo vstvarjeni slabi,
Vé, da smo prah in minljiv pepel.

Človekovi dnevi so kakor trava;
On cvete, kakor na polji cvet;
Naj^{*}šapica dihne, vže smrt se zaznava,
In mesta njegovega več ne vé svet.

G. 1 *) Naj šapica dihne, smrt k njemu pristane
(22 stihovskih listic)

Na vek pa se božja dobrota razteza,
Na vnukov sinove, če se bojé,
Če jim je ljuba Njegova zaveza,
Če se Njegove postave držé.

V nebesih Gospodov prestol stoluje;

G. 1 | Tam vlada mogočni naš Gospodar,
Kjer truma Ga angeljev poveljuje,

G. 1 | In sluša Njegova povelja vsikdár.

Slavíte mogočne vojske Gospoda,
Služabni Mu svet voljó izpolnuj,
Slavíte Ga dela od roda do roda!
Vesela Ga duša poveljuj!

Hvala Božja iz del stvarjenja.

Vélik si, Gospod, prelép Tvoj svet,
V veličast ogrnjén in krasoto!
Kakor s plaščem z lučjo si odet,
Kakor šator pneš nebés lepoto.
Tvoji dvori, lepo ločeni,
S sinjo vódo so obóčeni,
Hitri Tvoj so voz — oblaki vzdušni,
Na perutih vetrovih hitiš,
Kakor slu — viharju govoriš,
Plamen, ogenj — sluge so poslušni.

Dal ozemlju trdnih si stebróv,
Nepremični so na vekov veke.
Brezdna si pokríl z grozó valóv,
Po goráh podíl si vodne reke;
Ti pretíl, vodé se gnale so,
Glas gromovni Tvoj poznale so;
Gor visocih beli vrh prisije;
Dolom kraj si krasen razprostrl,
V trdne meje vodo si zaprl,
Nikdar več naj zemlje ne zalije.

Vrelcem daš, potokom pravo mér,
Mej gorami tečejo hladilno;
Pije slednja tam žival in zvér,
Divji osel žejo vgaša silno.
Dreva Božja se zasajajo,
Cedri Libanski napajajo.

Tam po vejah gnezdo ptica spleta,
Štrk po drevji zida svoj si hram,
Ptice bivajo nebesne tam,
Sladko pevajoč ob dôbi cveta.

Zemljo s plodom bujnim bogatiš,
Hrib in dol napajajoč z višave,
Za človeka — žitu rast množiš,
Za goveda daješ rasti trave.

Žito iz zemljé rodí se naj, *)
S kruhom človek poživí se naj;
Da obraz vesel bleščí ko v ôlji, *izprava: Da obraz leskeče se ko v ôlji*
Vino naj razveseli srcé . . .
Vstvaril za jelene gor vrhé,
Zajcem dal zavetje si med škôlji.

Vstvaril luno si, da meri čas,
Solnce znade, kam zvečer zahaja;
Pošlješ temo, noč zagrne nas,
Gozdna zvér iz jázbine prilaja.
Mladi levi lačni rjôvejo,
Da jim hrane dáš, Te zôvejo;
Vse bežé, ko solnce jim pripeka,
Na ležiščih svojih ves dan ždé;
Človek pa na svoje delo gré,
Do večera po opravkih teka.

Dela Tvoja, o Gospod, so — vzor!
Vse kako premodro si ustváril!
Vse na nebu rok je Tvojih stvor,
Zemljo čudovito si obdáril. *izprava: Čudovito zemljo si obdáril*

*) Mat 5. in 6. versico stojita krajstano, vers 9.

Ž vrisom srca razvesalí se naj
Kruh človeka naj srca bepeča.

Tu je morje, — kak globoko je,
Veličastno in široko je!
V njem živadi giblje brez števenja,
Sleharne golazni broj neznan;
izp. Brod je vozi čez na maho st. Ladje ^{ček}prek plujó na vsako stran,
Zmaj po njem igra se sred hrumenja.

V Tebe upa vsaka živa stvar,
Da v potrebe čas podaš ji hrane;
Daješ jim, sprejmó veseli dar,
Site so dovolj jedi poslane.
Ko pa lice Ti zagrnjeno,
Vse je v žalost preobrnjeno.
Če jim sladki dih življenja vničiš,
V prejšnji prah in nič jih spremeniš;
Duh Tvoj dihne, spet jih oživiš,
Zemlji lice prenoviš, odičiš.

Slava večna kralju vseh rodóv!
Svojih Bog stvari naj veselí se!
Zemljo stresne sam pogled Njegóv,
Gor dotakne se — in kar stemní se.
Vse življenje Bogu peval bom,
Hvalo vedno razodeval bom.
Naj mu pesem moja bo po godí!
Rádostno v Gospodu je srcé . . .
Vsi bežé naj grešniki z zemljé,
Minejo brezbožniki povsodi!

S. Gregorčič.

Hvaležen spomin, da so se božje obljube spolnile.

Hvalíte Gospoda Njegova dela, *Gr.: H. G., čine Njegove*
Imena Njegovega dvigajte čast! *Im. Nj. dvigajte čast,*
Zapojte, glasi naj se struna vesela, *In karmen naj vašim se*
Prepéva Njegovih naj čud veličast! *struna obzave,*
Z Njegovim se svetim imenom hvalíte, *Prepéva Nj. n. č. vel. čast.*
Veséli srcé se vam, ki ga častíte.

Iščíte Gospoda, on vas zaslanja,
Njegovega lica iščíte svetlost!
Njegova pomnite čuda nekdanja,
In znamenja, sodeb Njegovih modrost;
Abrámov zaròd ste, hlapci Njegovi,
Izvoljenci ste, Izrajela sinovi!

Njegove so znane sodbe po sveti,
Saj večni je Bog naš mogočni Gospod;
Na veke stojé Njegovi obeti,
Katere je dal na tisočni rod,
Zaveza, z Abrámom užé „dovršena,
Prisega, Izaku večno storjena.

In Jakopa sam je postavil v pravico,
Na veke mu lepo zemljo odbral;
Dejal mu je: »Tvoja bo, z močno desnico
Ti bom Kanajansko deželo dal.«
Pa bilo je malo njih na števili,
Res malo še, pa še tujci so bili.

Premnogi so bili popotni trudi,
Od roda do roda držala je pot;
Ni pustil nikomur, da jim nahudi,
In kralje zató kaznoval povesod:
»Maziljencev mojih nikár dotakniti,
Prerokom žalega nič ne storiti.«

In vzel jim kruha je, ki je za hrano,
Priklical na tisto deželo glad;
Poslal je pred njimi možá v obrano,
Prodan je bil Jožef v robstvo še mlad;
Nogé so v jeklene mu deli okove,
Železo je stiskalo ude njegove.

Beseda Gospodova z njim se proslavi,
Ko pokne obljuje rešilni žar:
Sam kralj mu sužnje spona odpravi,
Otmè ga mogočnih rodov poglavar,
Postavi ga hiši svoji oskrbníka,
Postavi nad vsa ga posestva velíka.

Ko vladal po svoji je volji s prvaki,
Razumnost učil, od Boga poslan:
Prišel Izrajél in sinovi mu jaki
V deželo je Kamovo tujec neznan;
In Bog je namnožil izvoljeni narod
Bolj kakor njegovih sovražnikov zarod.

A narod je božji njih srce črtežno
Dušilo s težkim delom robov;
Poslal pa je Mojzesa z móčjo razsežno

In Arona, ki je bil hlapec njegov;
Storila čudesne tam sta prikazni,
Tam znamenja strašna in grozne kazni.

Poklical je mrak; in noč se razgrne,
Pokoren je tudi nébes obok.
V krvavo se reko voda sprevrne,
Vse reke vniči krvavi tok;
Iz zemlje zgomazijo žabe neznane,
Kraljeve se polnijo z njimi dvorane.

In prišle so muhe na zemljo cvetočo,
Razplodil se tam je komarji mrčes;
Za topel dež poslal jim je točo
Kot ogenj požigajóč iz nebes;
Po polji pobil jim je smokve in trte,
Potrl jim drevesa in sadne vrte.

Prišlè so kobilice v poljsko planjavo
In hrošči in vsa nagnusna živad,
Po travnicih so požrli vso travo,
Požrli po polji ves poljski so sad;
Pomoril je prvorojene jim sine,
Mej narodom zlobnim vse njih prvine.

Izpeljal do zadnjega svojega roda
Je s srebrom in zlatom mogočni Bog;
Egipet je njih veselil se odhoda,
On bal se je radi mnogih nadlog.
Oblak je razgrnil za dné, da jih brani,
In ogenj po noči na poti neznani.

Prepelice na prošnjo ponižno poslal je
In sitil je narod z nebeško jedjó;
Odpri je skalo, studenec nastal je
In reka je tekla s silno močjó,
Ker pomnil je vedno obljube storjêne,
Abrámu s prisego že potrjêne.

gr. } Tako je v radósti prst silni Gospodov
Izvel iz Egipta izvoljeni ljud,
Odkazal mu lepo zemljo narodov,
Da vživa njihovega dela trud,
gr. } Da zvesto spolnuje, kar Bog zapoveda,
In da mu je sveta Njegova beseda.

Grehi sprednikov od izhoda iz Egipta do časa sodnikov.

Kdo bode izrekel Gospódovo moč,
Kdo vso dopovédal Njegovo bo slavo?
Pač blagor možú, ki spolnuje postavo,
V pravičnosti hvalo Gospodnjo pojoč.

gr. } Grešili takó smo, ko (sprednikov rod,
Krivico in dela smo delali huda,
Ker smo pozabili Gospodova čuda,
Spominjali nismo se mnogih dobrot.

Pokaže očetom vsesilno oblast:
On morju zapréti, in precej usahne;
Da pot posuši jim, še sapico dahne;
S tem dal pa imenu je Svojemu čast!

Tako je sovraga oteti jih znal,
Takó jim iz roke črtilne pomaga;
Globoko je morje pokrilo sovraga,
Ne jeden vojakov od njih ni ostal.

Verjeli Njegovi besedi so zdaj,
In slava iz ust se njihovih je pela;
A zábili kmalu Njegova so dela,
Zmeníli za voljo Njegovo ko kdaj.

V puščavi imeli so željo hotnó,
Skušáli Bogá so v brezvodni samóti;
On dal jim je, kar so želeli v pohóti,
A ginilo jim je življenje zato.

Na Mojzesa vpornost zavid je koval
In Arona brata, továriša sveta;
A z ognjem je bila uničena četa,
Upornike zlobne je plamen požgal.

Na Horebu tele so vlili za greh
In klanjali nizko se vlitemu kipu;
Zamenjali slavo Gospodnjo v tem hipu
S podobo so junca, ki pase po tléh.

Pozábili vsi so rešnika Bogá,
Ki vélika dela v Egipta deželi,
Mogotna pa čuda na Kamovem sêli,
In strašna ob morju rdečem pozná.

Iztrébiti hotel je Bog že ta rod,
Da Mojzes, izbranec Njegov, ne postavi
Pred Njega se, s prošnjo ponižno Ga spravi;
In jezo pravično pozabi Gospod.

A niso hotéli v deželo mirú,
Poslušali niso besédi Njegovih
Še zoper Bogá so mrmrali v stanovih,
Gospodnjega niso poznali glasú.

Zdaj dvignil je roko Gospod zoper njé:
V puščavi naj smrt vam določena bode,
Razvel bom vaš zarod mej tuje narode,
V nevérnikov pahnil vas bom deželé.

Njih malik nečisti je bil Balpegòr,
Od mrtvih malíkov so jedli daritev;
In vstala je Božja nad njé razsrdítev,
Prišel strahovit je za kazen pomòr.

Ko Finejes zvršil pravičen je sod,
Prenehal pomòr je méj množico drugo;
In to mu je bilo prišteto v zaslugó
Na veke premnoge od roda na rod.

Dražili na vodi prepíra so Ga ;
A Mojzes spoznàl strahoválnó je roko,
Ker Božje srcé je užalil globoko :
Brezumno govoril je zoper Bogá.

Z neverniki družil je vporni se ljud,
Naučil njih del se in šege sprejel je,
Služiti podobam malikov začel je ;
To bil za odpad je spotikljaj mu hud.

Hudíčem - malíkom so klali strašnó,
Sinove so svoje in svoje so hčere,
Prelivali kri so nedolžno brez mere ;
Ognjúšena bila je zemlja s krvjo.

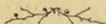
Njih život je bil ves nečist in surov,
Ni bila jim mari Njegova zaveza :
Zato jih zadéla Gospodova jeza,
Zato se je delež Mu gnusil Njegov.

In padli nevernim paganom so v past ;
Sovražniki bili nad njimi "gospodje,
In stiskali močni črtílci — narodje,
Pokóрили so jih pod svojo oblast.

Pogosto je res iz pogube otel,
In vendar so spet se brezumno uprli ;
A ko so jih grehi popolno potrli,
Njih žalosti prošnje je zopet sprejel.

Zaveze je Svoje se spomnil Gospod,
In žal Mu je bilo, kar narod prestane;
Z usmiljenjem trde napolni pogane,
Ki v spone vkovali uporni so rod.

Gr. | Pomagaj, Gospod, nam, otmi nas iz tog,
In zberi nas skupaj poganom iz srede!
Naj hvalimo Te za otetev iz bede,
Naj slávimo Tvoje imé na okrog!

Hvalna pesem otetega naroda.

Zahvalo pevajte Gospodu,
Do nas tako je ljubeznjiv!
On, Večni, Svojemu narodu
Na veke bode milostiv!

Gr. } Tako zapojte trumě vnete,
Ki iz nadloge ste otete,
Ki zbrane ste od vseh vetrov,
Od tam, kjer jutro se sprostira,
Od mrzlih severja bregov,
Od tam, kjer morje skale spira

Gr. | Neznana je ljudém puščava,
Zgrešili so u mesto pot;
Že glad in žeja jih zmagava.
| Gospod otmě jih stisk in zmot,
Pokaže iz puščave cesto,
Pripelje v mnogoljudno mesto.

Potem dobrote božje sad,
Potem slavé veliko čudo :
Da utolážil silni glad,
Da je ugásil žejo hudo.

In v smrtni senci ljud zdihuje,
V vezéh železnih ukovan ;
Zastonj pomoči pričakuje.
Gospod pa reši ga voljan,
Izpelje iz dosmrtne zone,
Vezi raztrga, zruši spone.
Potem narodu v enomer
To čudo hvalijo ljubezni:
Da je razbil medeno dver,
Okovi strti so železni.

Če grešniki za hudobije
Trpé, in gabi se jim jed,
In smrt užé na dveri bije :
Gospod otmè jih spet iz bed,
Da jih ne pogubi tesnoba,
Da temnega jih reši groba.
Potem slavi naj vsaka stvar
Bogá s človeškimi sinovi,
Daruje naj v zahvalo dar,
Naj čuda v pesmi poje novi.

Po morji v ladijah brodniki
Gredó za blagom bog vé kam,
V globini gledajo veliki
Gospodnjih del prečudni hram.

Velí pa Bog, in vihra vstane,
Podí valove razbrzdane;
Omotni ljud premeta val;
Zdaj pahne v brezdna globočine,
V nebo zdaj dvigne z groznih tal;
Modrost in srčnost vsa jim gine.

In ljud k Gospodu v stiski zdihne,
In reši ga ukaz Njegov:
Morjá grozán vihar potihne,
Umolkne morskih šum valov,
Hité veselo lahki čolni
Mirnó po vodi čudopolni.
Potem v te milosti spomin
Gospoda hvale vsemu rodu,
Slavé naj v seji starašin,
Slavé naj v narodnem Ga shodu.

Jr. { On menja v pušče zemlje rodne,
Da tepe narod grehom vdan,
A v pušče vodi vire vodne,
Prestvarja v njive suho plan.
Tam zemljo z reveži naseli,
In mesta zidajo veseli;
Rodi jim sad do poznih let
Polje, vinograd zasajêni,
In z njimi trope tolstih čred
Množe po trati se zelêni.

Če tlaka in skrbi moreče
Zatirajo ubogi rod,

Sramôto Bog na kneze meče,
Na^hkrivi je zapelje pot;
Ubožce pa otmè iz reve,
Množi rodove jim in dneve.

G. | To zrè pravičnik vzradovan,
Krivičnik pa umolkne jezen;

G. | In modro iz teh del zemlján
Ume Gospodovo ljubezen.

x) G. : Na krivi hod jim vadi hod,
28

Prošnja za kazen nehvaležnim preganjalcem.

Ne molči, Bog, Ti moja slava,
Če usta se odpró lokava,
Z jezikom lažnim opravlja je,
S črtežnim slovom me stiskaje!

Brez vzroka streže zlod po meni,
Preganja mož me razsrjeni;
Dobroto vrača mi s hudobo,
S sovraštvom ljubav in zvestobo.

Brezbožnik zlobni naj ga sodi!
Tožnik njegov protivnik bodi!
V pogubo bodi mu soditev,
Naj greh njegova bo molitev!

Naj malo dni na svetu biva,
Njegovo čast pa drug naj vživa!
Njegova žena bodi vdova,
Sirote deca pa njegova.

Pobegne z domov naj zavetnih,
Prosjači po širinah svetnih!
Naj upnik ga za vse odere
In tujec truda plod pobere!

Gr. { Ljubezni naj ne najde tuje,
Sirot naj nihče ne miluje;
Zatró naj se njegovi sini,
Za kratka mu imé izgini!

Gospod! krivic v očetni hiši
In majke grehov ne izbriši!
Njih vedno pred očmi imevaj,
Na zemlji mu spomin razdevaj.

Gr. | Imé v pozabo mu pogrezní,
Ker v srcu ni imel ljubezni,
Ker stiskal reveža do smrti,
Ker bili čuti so zatrti.

Gr. | In ker ni hotel blagoslova,
Ogiblji se ga moč njegova;
Zato, ker ljubil je prekletje,
Zdaj ves od njega naj prevzet je!

Ko voda naj se v njega zlije,
Kot olje po kostéh zarije,
Ko halja, s katero se odeva,
Ko pas, ki z njim se opaséva.

Takó poplačaj preganjalcem,
Življenja trdim zatiralcem!
Ti mēni bodi pa tešitelj,
Ti s Svojo milostjo rešitelj.

Prenašam stisko in nadlogo,
Pobíto srce je ubogo;
Ko senca, ko se nagne, ginem,
In kot otresen konjič minem.

Od posta drgetá koléno,
Telo je moje vse medleno.
Takó v zasméh sem, oni sami
Porožno majejo z glavami.

Gospod, moj večni Bog, pomagaj,
Blagosti Svoje ne odlāgaj!
Spoznajo dela naj visoka,
Da to storila Tvoja roka!

Roté se — meni spolni želje;
Njim porog — meni daj veselje.
Odene vruga naj sramôta,
Kot plašč ovij se mu živôta.

Jr. }

Glasnó veličal bom Gospoda
I sredi množega naroda:
Ker revežu stoji na strani,
Da smrtne sodbe ga obrani!

Kralj-duhovnik na veke.

Gospod je rekel mojemu gospodu:
Tu ob desnici moji sédi,
Da pokorim sovražnike ti tvoje!
V podnožje nog si jih narédi!

On, večni Bog s Sijóna, ti izročá
Vsesilno žeslo veličastva:
»Obetam: s taboj bom, in vsa podajem
Ti nad sovražniki oblastva.«

Voljnó prihaja mlado tvoje moštvo.
V lepoti sveti s svete gore
Na slavni dan junaške tvoje bitve,
Ko rosa iz naročja zore.

Gospod ne bo kesal se, ko ti reče:
Na veke svečenik si, v slavi,
Katero kdaj imel Melkizedek je,
Ti kralj-duhovnik si mi pravi!

On, Vsemogočnik, stal ti bo z desnice,
In bojeval z močjó se zate,
V dan jeze pokončal mogočne kralje,
In sodil narode bahate.

In vsa dežela polna bo mrličev,
Raztréščenih bo glav planjava.
Ker iz potoka boš pil na potu,
Zato ponosna ti bo glava.

Hvala Bogu, dobrotniku narodovemu.

Iz vsega srca hvalim Te, Gospod,
I v skupščini pravičnikov i v zboru.

Velika Tvoja dela so, Gospod,
In s Tvojimi nameni niso v sporu.

Krasota Tvoja dela so, Gospod,
Pravica Ti na vek je, brez odloga.

Usmiljen si in milostiv, Gospod,
V spomin učinil čudesa si mnoga

Čestilcem daješ Svojim jed, Gospod,
Na vek spominjaš Svoje se lastnine.

Moč Svojih del pokazal si, Gospod,
Dal narodu paganov si svojine.

Modrost, pravica Tvoji sta, Gospod,
Zapoved Tvoja v polni je resnici.

Na vek je trdno delo to, Gospod
Utrjeno v zvestobi in pravici.

Zavezo ustanovil si, Gospod,
In národu rešitev dal v prostosti.

Imé je Tvoje vzvišeno, Gospod;
Gospodov strah začetek je modrosti.

Na veke Tvoja slava bo, Gospod;
Razumen, kdor po Tvoji mrè blagosti.

Pravičnikova sreča.

Blagor móžu, ki bojí Bogá se,
Veseli Gospodnja ga postava;
Zarod mu na zemlji silno rase,
Blagoslov ga, sreča osipava.
On bogastva íma na ostajanje,
Ker mu pot pravični neomajan je
Svitlo luč prižgè v temoti poštenjakom
Milostivi in pravični Bog.
Blagor móžu, ker daruje siromakom!
Vedno bo na sodbi zmagovál;
On nikdàr ne bo omahovál!

Slov njegov od roda gre do roda ;
Brez strahú nesrečno vest posluša,
Srce polno upa je v Gospoda,
Nikdar ne trepeče mirna duša.
Ljubo delo njemu je razdájanje,
Ker mu pot pravični neomájan je.
Vidi, da njegov stiskalec se pogreza,
Dviga pa s častjó njegov se rog.
In v brezbožniku se vzbuja huda jeza,
In z zobmi zaškriplje razsrjèn,
Ker naklep mu je osramočèn.

Hvala vzvišenega zavetnika.

Hvalíte služabniki sveti Gospoda,
Njegovo imé do poslednjega kraja!
Naj hvala Njegova do zadnjega roda,
Iména Njegovega vekomaj traja!
Razlega se čast Mu od solnčnega vzhoda,
Do tje, kjer na večer mogóčno zahaja.

G. 1 Med narodi slava Njegova prednjači,
Presega visoko nebeške višave.
Kdo neki se našemu Bogu enači?
V nebesih, na zemlji enake je slave?
Bog, kateri stoluje v nebeški palači,
Pregleda globíne pozemske nižave.

G } Iz praha ubožčeka dvigne ljubeče,
} In reveže milostno reši iz mlake,
Postavi mej kneze na stolu sedeče,
Izvoli za Svojega ljudstva prvake;
On nerodovitni dá materi sreče,
Naseli ji v hišo sinove junake!

Izhod Izrajeljev iz Egipta.

Ko iz Egipta, izmed tujega naroda,
Sel Izrajel je, hiša Jakobova:
Postala je Judeja sveti hram Gospoda,
Hči Izrajeljeva pa last Njegova.

Bežalo je, ko videlo izhod je morje,
Tačas se vrne Jordan in kopiči;
Kot ovnov tropa začne skakati pogorje,
Kot jagnjeta se veseliti griči.

Zakaj bežiš pred národom, ponosno morje?
Kaj vračaš, Jordan, vode valovite?
Zakaj ko ovnov trop poskákuješ pogorje?
Kaj griči se ko janci veselite?

Dà, zemlja pred močjó Gospodovo trepeče,
Pred Bogom Jakobovim naj se zmaje!
On je, ki skale spremeni v vode stoječe,
Gs. 1 In iz kreména studenčine daje!

(kas se povrač. je Gs.)

Blagoslov Izraeljev v imenu edino pravega Boga.

Ne nam, ne nam, Jehova,
Imenu Svojemu daj čast!
Usmili se naroda
V zvestobi, ki je Tvoja last!
Káj, naj pagani govoré:
Kje dom je Božjega vladarja?
In vendar je v nebesih Bog,
Karkoli hoče, ondi vstvarja.

Človeških rok so delo
Maliki, le zlató, srebró:
Saj njih okó ne vidi,
Glasú ne sliši jim uhó;
Ne vonjajo duhá darov,
In z usti nihče njih ne sópe;
Ne tipljejo z rokami nič,
Z nogami ne storijo stôpe.

In tak bo njih podobar,
In on, ki vanje stavi up.
Zató v Bogá zaupaj,
On vedno pomočnik je ljub!
Dom Aronov, le upaj vanj,
Pomoč je Tvoja, On tvoj škit je.
Zaupajte, čestilci vsi,
On vam zavetnik vekovít je.

Jr.

9. } Povsod se nas spominja
In blagoslavlja nas Gospod;
Čestilce blagoslavlja.
Vse, malih in velikih rod.
Gospod naj bi pomnožil nas
Otrokom srečo naj podaril!
Naj blagoslovi nas Gospod,
On zemljo in nebó je vstvaril!

Bogú nebó ostane,
Človekom dal je zemljo v dar,
Ohrani nam življenje,
Da mu hvaležna poje stvar!
Gospoda mrtvi ne slavé,
Ker tam molcé na večne čase;
Mi pa hvalímo Ga od zdaj,
Naj hvala mu na veke rase!

Prošnja in zahvala.

Ljub meni večni je Gospod,
Ko prosimo, usliši nas;
Do mene bil je poln dobrot,
Zató Ga vsak bom klical čas.
Ko vez mi smrtna je pretila,
Ko grobni davil me je strah,
Nad me se stiska vsa razlila,
Zatekel k Bógu sem se plah:

»Pomagaj duši iz nadlog!« . .
Usmiljen, dober je naš Bog:
Nad mano On slabotnem čuje,
In milostno pomoč skazuje.

Zdaj, duša, mirno si spočij!
Gospod je nate se ozrl,
In rešil smrtnih te vezi
In radosti okó odprl.
Zato v deželi tu življenja
Še hodim radostno pred Njim.
Pač mislil sem ob dneih trpljenja,
Da v stiskah zapuščen trpim;
Na vse mrmrál sem: »Pač vsikdár
Je človek slednji poln prevar!«
A rešen, kaj — iz duše vnete! —
Naj za dobrote dam prejete?

Zahvalni vzel kozarec bom,
Imé Gospodovo zazval,
Pred vsem Njegovim národom
Obljubljeni Mu dar podal! . .
Skrbnó bediš, Dobrotnik večni,
Da Ti ne strè svetniköv smrt!
Jaz dekle sin, Tvoj hlapec srečni,
Ko jarem smrtni mi je strt,
Zahvalni Tebi dar zažgèm,
Pred narodom izvršit grèm
V Gospodov dom oblubo zvesto,
V preddvore Tvoje, sveto mesto!

S. Gregorčič.

Narodje, hvalite Boga.

Hvalite,
Čestite
Gospoda, narodje!
Slavite,
Molite,
Gospod Bog povsod je.

Dobrota,
Blagota
Velika do nas je;
Resnica,
Pravica
Na večni nam čas je!

Po rešitvi iz velicih nevarnosti v templji zahvala.

Dober Gospod je, Njega hvalite,
Milost Njegova traja na veke!
Rod Izrajeljev, vedno recite:
Milost Njegova traja na veke!
V Arona hiši vsi Ga slavite:
Milost Njegova traja na veke!
Slavo Mu pojte, ki Ga čestite:
Milost Njegova traja na veke!

Iz stiske sem klical k Gospodu,
In peljal me koj je na mesto prostrano;
Nikogar me strah ni, Jehova je z mano!

Kaj more mi človek storiti?
Gospod mi je sam pomočnik vekoviti,
Jaz v ōči bom gledal sovražnemu rodu.

Res bolje zaupati nam je v Bogá,
Ko kdaj na človeško se vero naslanjati;
Pač bolje zaupati Vanj iz srcá,
Kot pa za prvakov pomoč se poganjati!

Pogani so tropoma krog me obdali,
Pa v íme Gospodovo vse sem premogel!
Obdali so me in stiskáli,

Pa v íme Gospodovo vse sem premogel!
Čebelam enako so v mé zablesneli,
Pa v íme Gospodovo vse sem premogel!

Ko v trnji požar so srdito vsplamtéli,
Pa v íme Gospodovo vse sem premogel!
Rohnéli so silniki vsi, da naj padem,

Pa Večni je bil pomočnik;
Gospodu zahvalo in slavo naj znadem:
On bil mi je v stiski rešník!

Veselja in slavja zdaj pesem se peva,
V šatôrih pravičnikov glasno odmeva:
»Desnica Gospodova zmago prinaša,

Prinaša jo z vzvišeno roko;
Desnica Gospodova zmago prinaša,
Sovražnika pahne globoko.« —
Življenje me čaka, ne smrt,
In ljudstvu oznanjal Gospodnja bom dela;
Njegova me roka sicèr je zadela,
A smrtjo le nisem zatrt;
Odprite zatoraj mi vrata pravice,
Da vnidem in pojem Gospodu slavice!

»K Gospodu so vrata pred vami,
In skoz nje pravičniki pojdejo sami!«

Oj hvala, da bil sem uslišan,
Da spet si pomoč mi poslál;
Zavrženi kamen zdaj spet je povišan,
Vogálnik je glavni postál;
Od Njega zato je odbrán,
Pa čudno je v naših očeh;
A danes Gospodov je dan,
Radújmo se, pojmo v veselih teh dnéh:
Gospod, Ti rešitelj si nam,
Ti blag pospešitelj si nam!

»Češčen, ki prihaja v imeni Gospodovem,
In hvaljen v imeni narodovem!«

Od templja pomoč prisijala,
Jehove se luč prikazala!
Peljíte goved^o ovenčan^o v dar,

Z njihovo krvjó oškropljen bo oltar,
Da Tebi se, Bog, zahvaljujem,
Da Tebe, Gospod, povišujem!

Hvalite Ga, On je dobrotljiv, Jehova, *)
Od veka do veka je milost Njegova.

*) *Zpjev: Hvalite Ga vsi: dobrotljiv je Jehova,*

S. Gregorčič.

Hvala Božje postave in besede.

1.

Oj, blažen, ki mu čist je hod,
Ki hodi, kot veli Gospod,
Ki reke Božje vse vrši,
In srčno rad se jih uči,
Ki čuva dél krivičnih se,
Ki stèz drži pravičnih se!
Saj Ti naróčil si ostró
Tvoj zakon čuvati zvestó . . .
O, da bi tudi moja pot
Po volji Tvoji šlà, brez zmot!
V sramoto pač bi ne zabrèl,
Ko zakon Tvoj bi práv umèl,
In iz srcá bi Te slavil,
Ko práv bi vseh se naučil;
Ta prava čuval bi vsikdar —
Le ne zapûsti me nikár!

2.

Saj kdaj na póti pač smo pravi?
Če zvésti Tvoji smo postavi!

* * *

Iz srca, glej, jo jaz želim,
Ne daj, Gospod, da jo zgrešim!

* * *

Naj reke Tvoje v srci hranim,
Da z grehom Ti srcá ne ranim.

* * *

Razkrij pa vse mi pravo Ti,
In jaz bom peval slavo Ti.

* * *

In Tvojih ust pravične sóde
Oznanováł moj jezik bude.

* * *

Saj nad bogastvo pot jaz práv,
Pot Tvojih ljubim jaz postav.

* * *

Zató jih rad bom premišljával,
Rad poti Tvóje preiskával

* * *

Postav bom Tvojih zvest čuvar,
In zábil jih ne bom nikdár!

3.

Ne zabi Ti me, me otmi
In uk Tvoj čuval vse bom dni,
Odpri oči mi, daj jim svita,
Odkrij jim prava čudovita.

* * *

V tujini tujec tavam tod,
Ne skrivaj stèz mi: »kam in kod!«
Želi preželjno duša moja,
Hoditi vedno pota Tvoja.

* * *

Prevzetnike Ti pokoriš,
Postav skrunilce pogubiš;
Od mene pa sramoto vzemi,
Ki služim rad z močmi Ti vsèmi.

* * *

Glej, zbor mogotcev me morí,
Moj duh pa uk le Tvoj gojí,
Postav le Tvojih se raduje,
Kar té svetujejo — spolnuje!

4.

Potrta v prah mrjè mi duša,
Otmì jo, Svoj izpolni rek;
Osod Ti britkih toži tek,
Ko kdaj, naj milost spet okuša.

* *
* *

Pravičnost Svojih sodeb skaži,
Spoznam naj Tvojih čud sladkost:
Do solz mi dušo trè bridkost,
Ti, kot si rekel, jo vtolaži!

* *
* *

Po rekih Svojih se me vsmíli,
Ki čuvam se krivičnih čest,
Ki Tvojim sem postavam zvest
In zakon Tvoj spolnujem mili.

* *
* *

Nikár mi nâd ne osramoti,
Saj Tvojih práv držim se vnét,
Ko mi srcé razširiš spét,
Vesél bom tekal Tvoje poti!

— ••• —

5.

Tvoj zakon naj vodi življenja mi tek
In rad preišljal ga bodem na vek;
Daj um mi, da bodem ga prav preiskával,
Daj moč mi, da s srcem ga bom izvršával.

* *
* *

Na zakona stèzo mi vodi nogó,
Ker to najsrčneje jaz ljubim stezó;
Srcé o izrekih se Tvojih naslajaj,
Bogastva pohlep ga nikár ne zavajaj.

* *
* *

Odvрни oči mi od ničnih stvari,
Otmì me, ki Tvoje držim se poti,
Služabniku spolni obèt Svoj prezvesti,
Ker vodi Tvoj strah po življenja ga cesti.

* *
* *

Odvрни sramoto v bodoče mi dní,^{*)}
Gladké naj so Tvojih mi sodeb poti;
Ker zakon Tvoj ljubi Tvoj sluga udani,
Po Svoji pravičnosti Ti ga ohrani!

*) *It. : quod suspicor = sramota v robitvu, o katerem sumim, plurius, da me
kui v bovine bo se trajalo.*

6.

Nad mé, oj Gospod moj, usmiljenje pridi,
Moj duh po obljubi rešitev naj vidi,
In lahek odgovor smešilcem bom dal,
Čemù da v zaupanji trdno sem stal.

* *
* *

Nikar ne umakni besede resnične,
Ko trdno Ti v sodbe zaupam pravične,
In Tvoje postave prav veren čuvár
Jaz bodem od veka do veka vsikdár.

* *
* *

In potlej po poti jaz hodil bom sreče
In Tvojo postavo premišljal goreče,
Pred kralji, če treba, o njej govoril
In vendar nikakor me strah ne bo vil.

* *
* *

Zvestó preiskaval postavo bom sveto,
Ki zánjo srcé mi iskreno je vneto,
Kopné bom k njej stezal ljubeče roké,
Skrbno se je vadil do zadnjega dné.

7.

Besedo pomni hlapcu dano,
Ki up mi dviga neprestano;
Ta up mi v togi tolažnik,
Tvoj rek mi bo iz stisk rešnik.

* *
* *

Množé trinogi mi krivice,
A jaz ne krenem od resnice,
Saj zvestih Tvojih sodb spomin
Tolaži sred me bolečin.

* *
* *

Pač ginem in mrjém bolesti,
Ko rod postavam zrem nezvesti;
A duši moji spev sladák
Tvoj rek tu v robstvu zdi se vsak.

* *
* *

In ná-Te mislim še po noči,
Da čuvam uk Tvoj neminoči;
A to se mi godí takó,
Ker zakon ljubim Tvoj zvestó.

8.

Moj delež — najdražji mi — zakon je Tvoj,
Moj del je: da Tvojo postavo spolnujem;
Zato pa z zaupanjem k Tebi zdihujem:

Rek milostni spolni mi Svoj! ^{inimite: dobrotno}
Tak spolni mi (oni) ostaj svoj

* * *

Daj milost! Saj Tvoje držim se stezé,
Po Tvoji le poti obračam korake,
Čvrstó po nji spem brez pomude nikake
Postave se Tvoje držé. = *držéč*

* * *

In dasi v krivičnikov sponah ječím,
Glej, Tvojega vendar ne zabim povelja,
O polnoči vstajam, ker žene me želja,
Da Tvojo pravičnost slavím.

* * *

Naj torej veseli svoj delež^{*)} imám
Zè vsemi, ki zakon Tvoj čuvajo voljno:
Saj polniš z dobrotami zemljo vesoljno,
Še jaz naj to milost spoznam.

**) In: Participio ego tima, — dalaž = tak dalaž, kot pi: ga spolnovalec postava
obljubil mi ga pravični som ljubí rev dalaž: Saj polniš z dobrotami
zemljo vesoljno! Ta dalaž je svoj kreča, reši tav!*

Ti Svojemu hlapcu, Gospod,
Naklonil si polno dobrot
Po Svoji resnični besedi;
Razloži, kaj dušna blagost!
Kaj vzgoja, kaj prava modrost,
(Saj vérujem Ti!) — mi povedi!

*) Varijanta v obliki z 183 ob robu:

Zakrčilo njim je srce

Ko lat na površji vode; 2. var.: Kot mleka se stara strde'
3. 4.: Kot mleka v trd se sir strde'

CXVIII. *
Strdi lo njim se je srce

* *
*

Pred Tabo hudó sem grešil,
Zató pa ponižan sem bil,
Zdaj Tvoje pa čuvam izrêke;
Ti dober, Gospod, si vselêj,
Z dobroto, milôbo torêj
Pravice me ũči na veke!

* *
*

Krog mene prevzetnikov rôj
Množí hudobije nebrôj,
Jaz uk pa le Tvoj preiskujem;
*) Njih srce, zakrklo ko loj,
Ne briga za zakon se Tvoj,
Jaz srčno ga rad premišljudem.

* *
*

Pač dobro mi bilo je tó,
Da bil sem ponižan takó,
Ker Tvoja s tem spôznal sem prava;
Zdaj ljuba nad kupe srebrá
In bolj ko tisóci zlatá
Ust Tvojih je meni postava! **)

**) 20. 91 l. Ga. m/10.

10.

Gospód, ki me Tvoja je vstvánila dlan,
+) Spolnjenje Ti Svojih obljudb mi dodeli!
Videč me, pravični naj bodo veseli,
Videči, da nisem zaupal zamán.

+) Varijanta: Spoznanje *Tl svojih mi rebov dobali!

212

*) Ga.: spoznanje, dejanebo namreč = spolnjenje. vesničanje

N) Prokopis bi mi ga je l. Ga. poslal 26. 02 je št. 10 (= for), kopolsoma predelana.

* * *

Pač vem, da pravične so Tvoje sodbé,
In da si ponižal me bil po zaslugi;
A spet mi daj milost, tolaži me v tugi
Vsled Svoje obljube na veke zvesté.

* * *

Usmiljenje pôšlji, da srečno živím,
Ker moje veselje le Tvoje so póti;
Tlačilce krivične mi pa osramóti,
Saj Tvoja povelja premissljam, vršim.

* * *

In slednji, kedor za Tvoj zakon je vnet,
Kdor Tebe bojí se, naj z mano se združi!
Srcé pa naj vedno brez graje Ti služi,
Ko zdaj da v sramoto ne pahneš me spet.

—•••—

11.

Po Tvoji pomoči srcé omedleva,
V resnični Tvoj rek upajoč;
Okó po spolnitvi obljub koprneva:
»Kdaj pošlješ tolažbo?» — kličoč.

* * *

Grbančim, sušim se, ko v dimu mehovi,
A Tvojih ne zabim besed!
Dokdaj naj trpljenja mi trajajo dnovi,
Kdaj silnik bo sojen ves bled?

* * *

Lové me trinogi, — že zije mi jama! —
Ker zakon pač Tvoj jim je tuj;
A reki vsi Tvoji resnica so sama,
Tlačilcem me torej izruj.

* * *

Zatrli so skoro s svetá me sovragi,
Stèz Tvojih pa nisem pustil;
Občuvaj po Svoji me milosti blagi
In zakon Tvoj rad bom vršil.

—•••—

12.

Na veke slednji Tvoj je rek:
Na nebu, glej, veljá na vek;

* * *

Veljá na zemlji z roda v rod,
Kot si vstanóvil, nje gre hod;

* * *

Vrstí se stalno dan in noč,
Vse sluša vkažov Tvojih moč!

* * *

To stalnost moj preišlja um,
To v stiskah mi množí pogum.

* * *

In upa v veke ne zgubim,
Tvoj rek me jači, ko trpim.

* * *

Ker v rek Tvoj upam, Bože moj,
Ti boš me čuval, saj sem Tvoj!

* * *

In dasi tare me sovrag,
Tvoj rek poznam in nisem plah:

* * *

Saj slednja pač prešla bo stvar,
Kar rečeš Ti, veljá vsikdar!

—•••—

13.

Kako, o Gospod, mi Tvoj zakon je drag,
Ves dan ga jaz bom premišljal,
Po njem sem modrejši, kot moj je sovrag,
Na veke ga bodem spolnaval.

* * *

Umnejši, kot moji učitelji, sem,
Ker zakon Tvoj rad premišlujem;
Modrejši od starcev postal sem po tem,
Ker vedno ga rad preiskujem.

* * *

Tuj mojim nogam pot krivični je vsak,
Le Tvoja povelja zvršavam;
Od Tvojih postav mi ne krene korak,
Ker Ti si začetnik postavam

* * *

Oj, kolika Tvojih je rekov sladkóst,
Zdé slajši se mi od medice;
Postave mi Tvoje delijo modrost,
Da póti sovražim krivice.

(Provanis) pis. s. p. p. m. i.

14.

pis. s. p. p. m. i. (Prepis)

Postava, Tvoja

Svetilo mojim je nogàm
Tvoja postava,
Luč jasna mojim je stezàm.

mojim

* * *

Obljubil
Obljubil sem Ti, se zaklél

Obljubil sem Ti, se zaklél,
Da Tvoja prava
Do veka čuval bom vesel.

„Statui“
Obljubil

vedno
jaz čuval bom vesel

Navabe

* * *

Obljuba ta storjena zdaj

Obljuba prosto dana zdaj,
Naj bo Ti draga, —
K zvršitvi luč in moč mi daj!

„Voluntaria oris mei“

* * *

Ponižan, glej, in poteptan
Sem od sovraga,

Ti spat me vzdigni, čuvaj ran! Ti spat me dvigni, čuvaj ran.

* * *

Življenju zmér preti pogin;
Postavi Tvoji

Pa vedno hranim zvest spomin. Pa vedno hranim zvest spomin.

(Prepis)

* * *

(Prepis)

Sovragi v zanjke me lové,
Koraki moji

Pa poti Tvoje ne pusté. *Pa poti Tvoje ne zgreše*

* * *

Saj kje je dražja dedna last
Od Tvojih rékov?

Največja ti so duši slast! Ti duši so največja slast! *Največja ti so duši slast!*

* * *

Zató vršilo pa srcé
Jih bo do vekov, —

Saj plačo večno pridobé! Saj srečo stalno pridobé! *Saj plačo večno pridobé!*

28/12 91

L. G. m/10

28/12 91

15.

Sovražim iz srcá krivico,
Tvoj zakon pa vršim vesel;
V obet Tvoj upam, — saj v resnico! —
Zató me branil boš, otél.

* * *

Rad Tvoje preišlujem poti
In zlih se rad ogibljem cest;
Zató mi nád ne osramoti,
Naj reši Tvoj obèt me zvest,

* * *

Tvoj sladki uk mi zmér je v misli,
Zató pač Ti pomoč mi daš;
A komur pot krivic je v čisli,
In pot laží, — ga poteptaš.

* * *

Zametaš zle ko zgorke rude;
Zato pa zakon Tvoj vršim,
Ker strah mi Tvoj prošinja ude
In sodeb Tvojih se bojim.

— ••• —

16.

Ker prava vsa Tvoja vršim, kot veliš,
Trinogom pač Ti me v pestéh ne pustiš;

* * *

V obrambo pač Svojega slugo sprejmèš,
In silnikom krutim iz rok me otmèš.

* * *

Po Tvoji pomoči oči koprné,
Vresničenja Tvojih izrekov želé.

* * *

Po milosti s hlapcem Ti zvestim ravnaj,
Obetov zvestôbo pokaži mu zdaj.

* * *

Ker zvest sem Ti hlapček, Tvoj rek naj umèm,
Izpolnjene Tvoje obljube naj zrem:

* * *

Pač čas je, da moje teptalce brzdáš,
Da nje, ki skrunilci so prâv, poteptáš.

* * *

Saj zakon Tvoj ljubim iz srca globin
Zelò bolj od zláta, pa vseh dragotin.

* * *

Zvestó se zapóvedi Tvojih držim,
A póti krivične mrzim in črtim.

17.

Tvoj uk, Gospod, je čudovit,
Zato ga duša preiskuje;
Tvoj govor nam prižiga svit,
Um maloumnim podeljuje.

* * *

Odprtih ust . . . ne dihnem jaz,
Ker Tvojo rad bi čul postavo;
Tvoj náme milo zri obráz,
Razkrij ljubilcu Svoje pravo.

* * *

Tvoj rek naj vodi moj korák,
Krivica naj mi ga ne vodi;
Da rešiš suženjskih me tlak,
Po poti práv naj noga hodi.

* * *

Obráz nad hlapcem zjasni Svoj,
Vsa prava živo mi predoči; —
Oh, ko se žali zakon Tvoj,
Okó studence solz mi tóči.

18.

Pravičen, Gospod si, pravičen,
In slednji Tvoj rek je neskončno resničen;
Zato zapovedaš ostró:
Ta prava, te reke vršiti zvestó.

* * *

Gorečnost srcé mi razjeda,
Ker vidim, da skruni se Tvoja beseda;
Rek slednji ognjêni Tvoj jaz
Pa ljubim goreče in bom ga ves čas.

* * *

Res mlad sem in — kdo me pošeteje?
Moj duh pa Tvoj zakon premišlja, umeje!
Vem: Tvoja pravičnost je v vek,
Na veke resničen je slednji Tvoj rek.

* * *

In zdaj, ko teró me bolesti,
Tolažba vsa moja izrek je Tvoj zvesti:
Saj rek Tvoj na veke veljá,
On um pač in srečno življenje mi dá.

19.

Iz srca Te kličem, čuj Bože me moj,
In Tvojo zvestó bom premišljal postavó;
Oh, čuj me, ter reši me — Sebi na slavo!
Da zakon spolnaval bom Tvoj.

* * *

Že rano jaz k Tebi pritekam kličoč,
Ker up moj na Tvoje se reke opira;
Okó že pred svitom se k Tebi ozira,
V Tvoj zvesti obet verujoč.

* * *

Po Svoji zvestôbi usliši moj klic,
In reši po sodbah me Svojih pravičnih;
Grozijo hodilci mi póti krivičnih,
Grozé mi ljubilci krivic.

* * *

A Ti pa si blizu mi vedno, Gospod!
Vse póti so Tvoje resnične do vekov:
Od nékdaj že to vem od Tvojih izrekov,
Da trajni iz roda so v rod!

—•••—
20.

Ponižan hudó sem^{*)} — Ti spet me vspostavi, ^{*) Glej, jaz sem poni-}
Ker uk Tvoj mi vedno — Je v srci in glavi. ³⁰⁰

* * *

Otmì me, ter pravdo — Pravično mi sodi,
Po Svoji besedi — Rešitelj mi bodi.

* * *

Saj grešnikom Ti le — Odlašáš rešenje,
Ker Tvojo postavo — Njih žali življenje.

* * *

Pravičnim dobrot pa — Naklanjš brez broja,
Še mene ohrani — Pravičnost naj Tvoja.

* *
* *
Glej, roj preganjalcev — Zadaja mi boli;
Od Tvojih postav pa — Ne krenem nikoli.

* *
* *
Še drug kdo če pade — Srcé mi trepeče,
Ker Tvojih izrekov — On čuvati neče.

* *
* *
Jaz vedno pa vdan sem — Zapovedi Tvoji,
Zató po obljubi — Ohrani me Svoji:

* *
* *
Resnica le temelj — Je Tvojih izrekov,
In prava vsa Tvoja — Do večnih so vekov.

—•••—

21.

Po krivem preganja sovražnik me silen,
Jaz skrumbe pa Tvojih le slôv se bojim;
Izrekov se Tvojih srčno veselim,
Kot on, ki priplenil si plen je obilen

* *
* *
Srcé mi je vneto za Tvojo postavo,
A slednjo krivico črtim iz srcá;
Zavoljo pravičnosti Tvojih sodbâ
Prepevam na dan Ti po sedemkrat slavo.

* *
* *
Kdor zakon Tvoj ljubi, prepoln je pokoja,
In ni se mu bati nikakih spotík;
Zato pa jaz čakam, da boš mi rešnik,
Ker duša gori za povelja mi Tvoja.

* * *

Da, duša spolnuje zapovedi Tvoje,
Vrši jih srcé, jih iskreno ljubeč,
In zakon Tvoj jaz izvršujem goreč,
Ker Tebi odkrite vse steze so moje.

22.

Gospod, naj pride moje vpitje
Pred Tvoj prestol,
Naj zvem, da rek Tvoj istinit je.
Rad sprejmi srčne prošnje moje,
Glej mojo bol,
Otmi me vsled besede Svoje.

* * *

Veselju z lepo jaz slavico
Bom dal izrás,
Ko skažeš mi obljub resnico.
Navdušen hočem hvalo peti
Na ves Ti glas,
Ko Tvoji se zvršé obeti.

* * *

O, stegni Svojo mi desnico
Ter daj pomoč,
Ker Tvojo ljubim jaz pravico;
Rešitev pošlji zaželéno, —
In dan in noč
Tvoj uk jaz čuval bom ognjeno.

* * *

Živi naj srečno duša moja
In hvali Te,
Beseda naj krepčá jo Tvoja
Zdaj krog — zgubljená ovca! — tavam;
Ti reši me
I v vek bom Tvojim zvest postavam.

S. Gregorčič

Klic pobožnika živečega med lažniki.

V stiski kličem k Bogu trpljenik:
Čuj, Gospod, me, ne zatri;
Reši dušo, vara me lažnik,
Licemerov me otmi!

Kaj, lažnik, pomaga jezik smel?
Li komú koristi mar?
Peče kakor rana ostrih strel,
Kakor brinja živi žar.

Dolgo, že predolgo tam sedím,
Kjer stoji nemirni roj;
Jaz sem miren, mirno govorím,
Oni mislijo na boj.

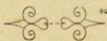
Zaup v Božjo pomoč.

Oči povzdigam tje k goram,
Od koder mi pomoč prihaja;
Nebes in zemlje stvarnik (nam), *same + Gr. (le to bes.)*
Gospod in Bog pomoč mi daja.

On, tvoj čuvar, ne spi nikdar,
Ne spolzne noga ti nesrečno;
On Izraeljev je čuvar,
Ne spí, ne dremlje, čuje večno.

Naj senči te čuvar močan,
Naj pride z desne ti k pomoči!
Ne peče solnce te čez dan,
In luna ne budí po noči.

Pred zlom naj brani te povsod,
Naj tvojo dušo vedno hrani!
Naj čuva vsako tvojo pot,
Naj zdaj te in na veke brani!

Blagoslov Jeruzalemu. *

Radujmo se, ko srce glas zasliši
Preljub mojim željám:
Podvizajmo k Gospodovi se hiši,
V Gospodov lepi hram!

Nogé, Jeruzalem, stojé prezvesto
Že sredi tvojih vrat!
Lepó na novo zidano si mesto,
Ko zlito v trden grad!

In tje hité Gospodovi rodovi,
Da s hvalo Ga slavé,
Tam Davidovi sodni so stolovi,
Da pravo vsem delé.

Na té in vse ljubimce tvoje lije
Naj polne sreče vir;
V zidovih tvojih naj častitost sije,
V gradovih biva mir!

Zaradi bratov in prijatlov svojih,
Ves blagor ti želím,
Gospodov dom stojí na skalah tvojih,
Vsa sreča bodi z njim!

Pogled h Gospodu v stiski.

K Tebi dvigam oči hrepeneče,
Ki stoluješ v nebesih visoko;
Kakor hlapci ozírajo željno
Na Gospoda se svojega roko.

Kakor dekla na dlan gospodinje
Z upapolnim se srcem ozira,
Tak ozíramo mi se k Gospodu,
Naj nam milostno roko odpira.

Bog, usmili se, nas se usmili!
Prav nasítili smo se sramôte;
Prav nasítila naša se duša
Mož oholih posmešne togôte.

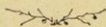
Gospod pomočnik v največi sili.

Da Bog bi nam ne bil pomagal,
Rod Jakobov povédi;
Da Bog bi nam ne bil pomagal,
Ko vrag je bil v zasédi —

Vse bili žive nas požrli,
V togoti pokončáli;
Valovi bi nad nas pridrli
In dušo pokopáli.

Gospodu čast, da nas na večno
V zobé ni dal hlastáve!
Ušla je naša duša srečno
Iz ptičarjev nastáve.

Gr. Raztrgana zadrge vez je,
| Otéti mi smo srečno.
Gr. On stvarnik zemlje in nebes je
| Naš pomočnik na večno!

Zaupaj v Boga, Ne odpadi od Njega.

Nikdar ne omahne, ko Sijónska gora,
Kdor v Bogá up stavi;
V Sálemski trdnjavi
Z gôrami opeti biva sredi dvora.

Ródu Svojemu Gospod pa zid bo veden
Zdaj in večne čase;
Naj nikár ne rase
Grešnikovo žezlo kdaj nad rod praveden.

Gr. }
Da pravičniki ne stézali bi roke
Na dejanje grešno:
Bog, dodeli vspešno,
Da (dobrine) tudi uživajo visoke!
blaginja

Tiste, ki pa stopajo na kriva pota,
Pokončá naj Bog jih,
Pahne v tir nadlog jih!
Gr. | Izrajelu sijaj pa mirú (dobrota)!
blagota

Prošnja rešenih jetnikov za nadaljni blagoslov.

Ko vračal jetnike Gospod je Sijónske
Ko v sanjah se zdelo je nam;
Smejala se usta vesela so sama,
Gr. 1 In samo se pelo je nam!

Tedaj so pagani čudili strmeč se,
Kaj storil nam vse je Gospod.
Res, čuda velika je narodu storil;
Zató veselí se ves rod.

Naj vrnejo k nam se jetniki z daljave,
Kot v suho se zemljo lijak!
Kdor močil ob setvi je zemljo s solzami,
Ob žetvi vesel bo junak.

Sejalec po njivi ves žalosten hodi,
Vso sémena težo nešoč,
A vrnil pa kmalu se bode radosten,
Ko snope bo nosil, pojoč.

Zastonj je trud človeški.

Zastonj vse delo je zidarjevo,
Če hiše sam Gospod ne zida;
Gr. 1 Č Bog ostavi moč stražarjevo,
Njegovo delo je brez prida.

Zastonj užé pred svitom vstajate,
Prečujete noči v jokanji,
S solzami trdi kruh napajate:
Gospod ga Svojim daje v spanji.

Kreposti združeni z molitvijo
V plačilo dá Gospod otroke —
Podobni strelam so mej bitvijo,
Ki je prožé junaške roke.

Pač blagor mu, komur s pušicami
Napolnjen tul je tak, z junaki;
Ne bo osramočén, s strelicami
Sinovi branijo ga jaki.

Hišna sreča pobožnikov.

Blagor mu, ki se bojí Bogá,
Po Njegovem potu hodi!
Rok uživaš svojih sladki sad,
Sreča ti in blagor bodi!

Žena tvoja je ko vinski trs,
Obložen na hišni strani;
Sini so kot oljkino mladje,
V krogu ti pri mizi zbrani.

Gr.

Tak doteka blagoslov možú,
Kteri se bojí Gospoda!
Tudi tebi blagoslov Njegov
Naj do poznega bo roda!

Blaženost Jeruzalema glej!
Prošnjo to nam Bog usliši!
Srečne vnuke svojih glej sinov!
Srečo v Jakopovi hiši!

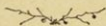
Sramoten konec sovražnikov Sijonskih.

Mnogo stiskali so mene od mladosti,
Izrael glasno povej;
Mnogo stiskali so mene od mladosti,
Ne premogli me doslej!

G. | Kot orači so po hrbtu mi orali,
Dolge brazde do kosti;
Da pravičen je Gospod, pa so spoznali,
Ker presekala je vrvi.

Sram jih bodi; naj umikajo se v grehi,
Ker črté Sijónski stan;
Krivci bodo naj, ko travna zel na strehi,
Ktera zvene vroči dan.

Z njo ni ženjec, ni vezač se ne proslavlja,
Z njo ne polnita vozov ;
I nihčè, ki mimo hodi, ne pozdravlja :
»Z vami Božji blagoslov!«

Zaupapolna prošnja za odpušcanje grehov.

Iz globíne kličem k Tebi, Bog,
Vpitja glas otožni čuj!
Bodi blag, ušesa milostiv
K mojim prošnjam ponižuj!

Ako gledal na pregrehe boš,
Kdo bo pred Tebój prebíl?
Ali Ti odpuščaš grehe nam,
Da bi Tebe vsak častíl.

Jaz zaupam pa v Gospodov rek,
Duša mi hití za njim.
Bolj, ko čaka zarijo čuvaj,
Po Gospodu hrepenim.

Dà, pri Bogu mnoga je blagost,
On rešnik je naš gotov ;
Milostivo rešil Izrajel
Grešnih bode vseh dolgów.

J. }

Bogú udanost otroška. *)

Gospod! srcé se moje ni prevzelo,
Okó ni previsôko se mi vspélo;
Ne iščem, kar je meni čudovito
In kar očém je mojim vedno skrito.
Res, duša moja krotka je in tiha;
Kot dete materi na prsih diha
Pokojno, ker nobene nima želje,
Takó le v Tebi diham vse veselje.
V Gospoda, Izrajel, samó zaupaj!
Veséli z njim se na vse veke skupaj!

131. (Gr. op.: urejan po zvrsti.) gl. pisme

Molitev za hišo Davidovo.

O spomni se Davida hlapca, Jehova,
Velike njegove britkosti,*
In spomni prisege Bogú posvečene,
Obljube storjéne v zvestosti:**
*V šatóru domačem ne bodem prebival,
Na póstelji svoji ne bodem počival,
Dovòlil očém ne bom spanja,
Trepálnicam trudnim dremanja,
Dokler ne bom mesta Mogočniku našel,
Ne videl Bogu stanovanja.*

*) zjavn.: zvestosti

***) s.: krotkosti

Na polji smo čuli o skrinji zaveze
In našli na gozdnem jo mesti;
Odslej pa v ponižnosti v hiši njegovi
Častilci Mu bodemo zvesti.

»Nastani, Gospod, se v izvóljeni lasti
Se skrinjo nebeske sedaj veličasti;
Tvoj rod naj Ti uka v radósti,
Duhovstvo Ti služi v svetósti!« —
Odbral si Jehova Sijonsko je goro,
Tam dom bo Njega visokosti:

»Tu počivalšče bo moje na veke,
In tu bom z veseljem stanaval,
Z obilnostjo tu blagoslavljal deželo
In reveže bom nasičaval,
Duhovnike bom tu odeval z blagostjo
In ljubljence Svoje obseval z radóstjo;
In Davidu vtrdim veljavo,
S sijajem obdám ga in slavo;
S sramoto pokrili bom Njegove sovrage,
A njemu ovenčal bom glavo!«

Prisegel Jehova je Davidu zvesto,
Preklical ne bode nikoli:

»Iz tvojega bodem zaróda sinove
Ti dediče dal na prestoli.
Če bodo sinovi zavezo držali

In zvésto zapóvedi vse zvrševáli
I vnukum bom dajal umeti,
Na tvojem prestolu sedeti. . . .
Zbož Davida hlapca, Gospod, naj zvršé se *)
Maziljencü Tvoji obeti! —

S. Gregorič.

**) Zpéva: Zbož Davida hlapca naj zdej izvršé se*

Hvala bratovske ljubezni.

Kakó je prijetno, kakó je ugodno,
Če bratje so složni, ljubezni podoba:
Kot olje, ki kapa na Arona glavo,
In steka do halje njegove se roba.

Glej, kakor na Hermonu rosa obila,
In kakor na gori Sijonski ob zoru:
Takó je prijateljem sreča gotova,
Takó jim brez konca bo v blaženem zboru.

Opomin k nočni molitvi straži templjevi.

Vsi hlapci Gospoda hvalíte,
Slavíte v večglasnih Ga zborih!
V svetišču Njegovem bedíte,
V preslávljenih svetih prostorih!

Po noči roké povzdiguje,
Noč hvale naj vaše bo priča!
Oj Sijon, Bog blagodaruj te,
Nebó Ga in zemlja veliča!

Hvala Bogú za rešitev iz Egipta.

Hvalíte, Jehova je blag,
Dobrotno imé proslavljájte!
Izbral si je Jakobov rod,
Svetišče Njegovo spoznajte!
Jehova je velik,
Nad druge bogove, na svetu vse stvoril je;
Ljudí in živino,
Prvino egiptsko mogotno pomoril je.

Pokazal je tebi, Egipt,
Vse velike, čudesne znake,
Narode velike pobíl,
Uničil je kralje-veljake,
Sehón Amorejca,
In Oga, mogočnega kralja Basanskega;
In dal Izrajelu
V dedíno vso zemljo plemena paganskega.

Na veke je Tvoje imé,
Jehova, od roda do roda!
Čast, dom Izrajeljev, Mu daj;
Dom Aronov, slavi Gospoda!

Dom Levijev, poj Mu;
Častilci Njegovi pokorni, slavite Ga!
Naj hvala se poje
Gospodu s Sijona, zè mesta častitega!

Hvala za stvarjenje in rešenje.

Hvalíte Gospodnje dobrote,
Na veke je milost Njegova;
Hvalíte Sodníka naródoŸ,
Ne veke je milost Njegova;
Hvalíte Gospoda gospodov,
Na veke je milost Njegova.

On delal je čuda velika,
Na veke je milost Njegova;
On vstvaril nebeško obzorje,
Na veke je milost Njegova;
Utrdil je zemljo na morje,
Na veke je milost Njegova.

Velíka svetíla je vstvaril,
Na veke je milost Njegova;
Nam solnce vladalec je dneva,
Na veke je milost Njegova;
Po noči nas mesec obseva,
Na veke je milost Njegova.

Prvence Egipta je vdaril,
Na veke je milost Njegova;
Izvel Izrajela mogočno,
Na veke je milost Njegova;
Zagrinjal z močjó lastnoročno,
Na veke je milost Njegova.

Razdelil je morje rudeče,
Na veke je milost Njegova;
Skoz morje prepeljal svojino,
Na veke je milost Njegova;
Podrl Farajóna v globino,
Na veke je milost Njegova.

Rod peljal je skozi puščavo,
Na veke je milost Njegova;
Potólkel dežel gospodarje,
Na veke je milost Njegova;
Pobil je mogočne vladarje,
Na veke je milost Njegova.

Spominjal se naše je stiske,
Na veke je milost Njegova;
Sovražnikov narod je rešil,
Na veke je milost Njegova;
Telesa nam s kruhom utešil,
Na veke je milost Njegova.

Spomin na babilonsko sužnost. *)

Ob rekah Babilonskih
Sedeli smo in jokali glasno,
Spomin nesreč Sijonskih
Temnil s solzami motno je okó.

Na vrbe ob bregovih
Obesili smo timpan žalujoč:
V jetniških ni okovih
Visokih pesem sladki glas mogoč.

G. { Odvedši nas pogani
Tu v trdi sužnosti zahtevajo:
Naj glási nam ubrani
(Visóki spev Sijonski pevajo.

G. | Li moremo zapeti
In sláviti Gospoda vojsknih trum
V nsvétem tujem sveti,
Kjer bije na uho brezbožni hrum?

Če kdaj pozabim tebe,
Jeruzalem, veselja sveti kraj,
Naj še pozabim sebe,
Desnica, jezik posuši se naj!

Ti bodi prva želja,
Kedàr s prijatelji se veselím,
In s čistega veselja
Naj takrat prvo solzo ti solzím.

Gr. } A Edomskim sinovom,
Gospod, ne zabi zlobe tistih mal,
Povrni njih gradovom,
Razruši in razdeni jih do tal!

Hči Babilonska, grozna!
Pač blagor mu, ki k tebi bo poslan;
Ne bodi kazen pozna,
Ki vrne ti Jeruzalemski dan.

Gr. | Nas milujoč ne zabi,
Kako obupen je naš jok in stok,
Naj tvojo deco zgrabi,
Gr. | Ob skalo trešči (moč tvojih) otrok!

Hvala milosti in zvestobe Božje.

Gr. } Gospod, jaz hvalim Te srčno
In Ti pred angelji prepevam,
Ker si uslišal me zvestó.

Pred templjem Tvojim naj klečim,
In za dobroto in zvestobo
Imé naj Tvoje počastim.

Nad vse imé si proslavil;
Poslušal si, ko sem Te klical,
In moji duši moč množil.

Slavíte, kralji, Ga povsod,
Ko Njega čujete besedo ;
Opevajte Njegovo pot!

Velíka je Njegova čast;
Z višine gleda tje na nizke,
Pozna visocih vso oblast.

Gr. V britkostih dušo oživiš;
| Na vrage zlobne stegneš roko,
Z desnico mene utešiš.

Gr. Otel me bodeš iz nadlog;
| Saj Tvoja milost je do veka;
Ne pusti stvári Svoje, Bog!

138.

Bog je vsevedoč in povsod pričujoč. } *Ta napis je*
} *dal 138 psalm*
Gr.

Ti, Gospód, si me spoznál,
Znano moje Ti je vse življenje,
Znaš, kdaj sedel sem, kdaj vstal,
Znadeš moje vse mišljenje.

Veš, kdaj hodim, kdaj ležím,
Ti vsa pota moja si odmeril,
Predno kaj pregovorím, *izpove : izgovorím*
Ti o tem si se prevéril.

Ti si Stvarnik čudovit,
Tvoja me vpodóbila je roka.
Meni Tvoj namen je skrit,
Vednost Tvoja previsoka.

Kam izpred duhá Ti, — kam?
Kam spred lica Ti je moč zleteti?
Če v nebó vzletím, — si tam!
Grem li dol, — si v spodnjem sveti!

ta - (ho acrtan)

Zore naj perut bi vzél,
In na kraji se morjá nastanil:
Tudi tam bi me prijel
In z mogočno róko branil.

Ko bi rekel: naj temà,
Črna noč naj vsega me odéva!
Tema Tebi je svetlà,
Zreš me, ko da solnce seva.

Saj Ti vstváril mi srcé,
Ti spod majke si vsprejél me grudi,
Stvor Tvoj divni zrèm strmé,
Duh, slaveč Te, se Ti čudi.

Zrl si, ko sem se snová,
Zrl, kakó s kostjó se kost edíni,
Ti umetno si me stkàl
V gosti, ko pod zêmljo, tmíni.

Ti odločil si mi dni,
V knjigi Tvoji vsi so mi prešteti;
Gledal že si vse ljudi,
Ko ni bil nihče na sveti.

Tvoj naklep mi je temán,
Misli Tvojih množta ne umejem;
Pesek bi preštel drobán,
Misli Tvojih ne preštejem.

Tudi zlih Ti pot je znan,
Roka Tvoja težka jih zadene;
Krvopivci toraj stran,
Zlobniki vsi proč od mene!

Grešnikov naj ne mrzím?
Gnusijo črtilci se mi Tvoji!
Ves, iz srca, jih črtím,
In sovragi so i moji.

Ti preišči me in glej,
Kake misli da rodí sŕcé mi;
Ako sem na cesti zlej,
Ti na pravi pot me spremi!

S. Gregorčič.

Molitev za pomoč zoper sovražnike.

Bog, obrani me protivnikov,
Reši drznih mož nasilnikov,
V srcu z zlom ne jenjajo,
Vsak dan boj začenjajo!
Njih jeziki so jeziki kačji,
Gadji strup je v ustnem njih ozračji!

Bog, obrani rok protivnikov,
Reši močnih me nasilnikov,
Nogo mi podstavljajo,
Zanjke mi napravljajo!
Mrežo so skrivaj na pot mi deli,
Da v nastavi tej bi me zajeli.

Djal Gospodu sem: Ti Bog si mi!
Ti rešitelj iz nadlog si mi!
Čuj na glas molitve me,
Brani v dan boritve me;
Želji grešnikovi ne dovoli,
Da doseže kdaj namen oholi.

Strup na njih naj glave črne se,
Ust poguba vanje zvrne se!
Ogenj zemlje, stari jih!
Blisk z neba, udari jih!
Pahni v oglje živo jih brez nade,
Pahni, kjer ne vstanejo, v prepade!

Ljud ne bo trpèl jezičnika,
Greh bo sam izgnàl krivičnika.
Vém, Bog maščevatelj je,
Revežem prijatelj je.
Poštenjaki bodo v Njega hvali
Vedno pred obličjem svetim stali.

140.

Pregánjanca večerna molitev. } *Ta napis je dal 140.*
} *psalmsu 140.*

Bog, Tebe kličem, zvest pomagaj mi, *gl. pisano*
Čuj glas, pomoči ne odlagaj mi!
Kadílo bodi moja Ti molítev,
Rok dviganje — večerna pa darítev.

Pred usta stražo, Bog, postavi mi,
Obrani jih s čuvaji pravimi!
Ne nagni mi srcá na hude misli,
Da kdaj brezbožnost bila bi mi v čisli.

Naj ne sedím nikakor z grešniki,
Ne jém naj s slastnimi požrešniki!
Naj kara me pravičnik, to je milost,
Na glávo to mi olja je obilost.

Ko vragi moji v sreči plavajo,
Prošnjé mi k Tebi se vzdigavajo:
Prepad požrè naj skalnat glave vporne,
Njih čete pa naj meni so pokorne.

Zdaj kot ivéri smo raznéseni,
Ob robu groba smo raztréseni;*)
Otmì me, Bog, ko v Té zaupno gledam,
V Té upam, Tvojim vérujem besedam!

Obrani vragov zanjki mnogi me,
Ne daj brezbožnikom v nadlogi me!
Sovražnik sam naj v mrežo se zaplete,
A meni sreča in radóst naj cvete!

V. Gregorčič.

Molitev človeka, ki ga stiskajo mogočni sovražniki.

K Gospodu dosihmál,
K Gospodu se zatekam;
Tožbé pred njim izrekam,
Naznanjam bitko žal.

Ti znaš za mojo pot,
Ko duh pojema v mênì,
Sovražnike razžèni,
Zadrge so pavsod.

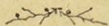
Zrem brambe si išoč;
Pa nihče ne pozná me.
Nihče ne misli name,
In beg je nemogoč.

*) Mat. 7. in 8. v. je prečrtan verz, Jr.: et fax. Gospod zaupno na

A Ti me boš vsprejél,
Ti vir si mi rešenja!
V deželi Ti življenja
Boš delež moj vesel.

Ti klice moje čuj!
Poglej velike stiske,
Poglej stiskalce nizke,
Me silnikov varuj!

Da Tebe poslavím,
Izpelji me iz ječe;
Naj veselím se sreče
In s Tvojci Te častim!

Prošnja za rešitev iz sile in za pravo vodstvo.

Jehova, mojo čuj molitev,
Poslušaj v stiski tej ponižno mi prositev.

Usliši me v resnici,

Saj vedno delaš po pravici.

Na sodbo hlapca svojega ne kliči!
Saj živih nikdo Tebi se ne opraviči.

Če duh obupati mi hoče,

In strah prihaja v srce vzdihujoče,

Povzdigam k Tebi roke, vzdiham vroče:

Usliši hitro me, Gospod,

Moj duh že omedleva!

| 2.

1 2.

g. 1 Ne skrivaj lica, ne obračaj se od tod!
Naj zgodaj Tvoja milost meni seva!
Zaupam Tebi se povsod.
Pokaži, kjer naj hodim, pravi pot!
Ti moje si zavetje iz nadlog!
Po Tvoji volji bodi hod pokornih nog;
Ker Ti na veke si moj Bog!
Naj duh Tvoj dobri, ljubeznjivi me
Po ravni stezi vodi v Tvojo last!
Pravičen si, poživi me
Imenu Svojemu na čast!
Otmì iz sile me in bolečin,
Uniči vse mi silnike,
Upogni jim zatilnike,
Saj jaz sem Tvoje dekle sin!

Zahvala in prošnja stiskanega kralja.

Hvala Ti, Gospod, moj skalni grad,
Vadiš mi roké, na boj učíš;
Ti rešnik si, zámé se boriš!
Škit si, in zavetje mojih nad,
Ki rodove vporne mi krotíš!
Kaj je človek, da za njega znáš,
Kaj je smrtni sin, da ga čisláš?
Naglo kakor dih premine,
Kakor senca hitro zgine!

Veličastni! stopi dol z višín; | *Zr.*
Gôr dotakni se, kadé se naj!
Mêči bliske, vrage pokončáj, | *Zr.*
Spusti gromke strele v njih pogín. | *s*
Meni pa ljubó rokó podaj!
Reši iz velicih me valov,
Reši roke tujih me sinov,
Kterih usta so jezična,
Kterih roka je krivična!

Novo pesem pel Ti bom vesél, | *Zr.*
Na desetostrunast stroj igral:
Kraljem zmago si pribojeval,
Davida služabnika otel,
Meča smrtnega obvaroval!
Reši iz velicih me valov,
Reši roke tujih me sinov,
Kterih usta so jezična,
Kterih roka je krivična!

Sreča Božjega naroda.

Ko sadike naši sini,
Mladež vzgôjena z lahkoto;
Kakor slopi naše hčere,
Templju rezani v lepoto!

Blagoslóvljeno je polje,
Grozdja polne so goríce;
Naše žitnice nasute,
S sladkim grozdem so vozníce.

Množi se ovac število
Tisočkrat po trati naši;
Tolsta naša so goveda,
Pasejo po mastni paši.

V mestnem zidu ni razpoke,
Čuti tožbe ni glasova.
Narodu takó godí se,
Ker njegov je Bog Jehova.

Hvala velikosti in dobrote Božje.

Moj Bog si, moj kralj si!
Naj Tebe slavím!
Naj Tvoje imé Ti
Na veke častím.
Naj vsak dan zahvalo
Slovesno darim,
Za Tvoje češčenje
Naj večno gorím!

Slavíti je treba,
Ker Ti si Gospod;
In Tvoja mogočnost
Ne ume se tod;
Naj dela bodoči
Povzdigal bo rod,
In Tvojo oznanjal
Naj moč bo povsod!

Oznanjam lepote
Naj Tvoje oblast;
Opevam velicih
Naj čudežev rast,
Mogočnosti Tvoje
Povém veličast,
In hváliti Tebe
Naj bode mi slast.

Dobrot naj velíkih
Slavé Ti spomín,
Pravičnosti vedne
Ti hvalijo čin:
Usmiljen Gospod si,
Velikih dobrin,
Ti milosti mnoge
Nam daješ z višin.

Gospod si, in ímaš
Dobrotno srcé;
Usmiljen do Svojih
Si del brez mejé.

Vsa dela različna
Le Tebe časté,
Svetniki se Tvoji
S Teboj veselé.

Lepóto kraljestva
Slavé naj pojoč;
Veličje vsesílno,
Dejanj na tisoč
Ljudém razglasé naj:
Na dela kažoč,
Na njih veličastvo,
Lepoto in moč.

Kraljestvo Njegovo
Na vekov je vek,
Gospostvo Mu traja
Ves časovni tek.
V zvestobi je vedno
Gospodov izrek,
Dejanja Njegova
Pravičnosti jek.

On vsacega Svojca,
Ki pada, drži.
Upognjenim glavam
Na kvišku velí;
Že gledajo Nate
Gladnikov očí,
O pravem pa času
Jim daješ jedí.

Ti roko odpiraš,
Prepolno dobrot,
In sitiš do síta
Ves zemeljski rod!
Po potu pravice
Ti vodiš nam hod,
V vseh delih se Svojih
Spominjaš sirot.

Dà, blizo Gospod je,
Če k Njemu hitiš,
Če s prošnjo resnično
Pri Njem se mudiš;
Izpolni Ti željo,
Če res se bojiš,
On rešil Te bode,
Ko k Njemu kričiš.

Nad zvestimi, Bog moj,
Prijatelji čuj;
Sovražnike Svoje
Pa vse pokončuj.
Imé mi Jehova
Se v ustih zglašuj,
Stvar vsaka, ki diha,
Te poveljučuj!

Zaupaj v Gospoda.

Gospoda bom hvalil v življenji,
Pel, dókler ne bodem mrlíč:
Ne verujte knezom v trpljenji,
Ljudém, ki ne morejo nič,
Saj v zemljo prav kmalu se vrnejo,
Nakane se v nič jim obrnejo.

A blažen, ki upno si jemlje
Bogá v pomočnika in bran;
Bog stvarnik nebá je in zemlje,
On morsko oživil raván;
Na veke Njegova resnica je,
On revežem vedno pravica je.

Gospod, ki odklepa jetnike,
Gospod je, ki daje pogléd,
Gospod nasičuje gladníke,
Gospod je prežaljenim vzlet;
Priséljencu brambe počétnik je,
Siroti in vdovi zavétnik je.

Pravičnike ljubi Jehova,
Pogublja pa grešnikov rod;
Na veke je vlada Njegova,
Na Síjonu v vek On Gospod!
Poj, duša, zdaj hvalo Gospódovo
Vso željo je spolnil naródovo!

Hvala stvarnika in rešnika.

Hvalíte Gospoda, ker je lepó!
Spodobi Bogú se petje glasno.

g. | Jeruzalem zida močni Gospod,
Povsod razkropljêni zbira on rod.

Potrtega celi rane srcá,
In leči, ker znade bóli duhá.

Vse luči nebesnih mnoštvo je zbral,
In s pravim imenom zvezde nazval.

Gospodu samó je moč, visokost,
Brez mere Njegova večna modrost.

Pomoči je Bog rad stiskanim dal;
Brezbožnike često vklanja do tal.

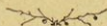
g. | Hvalíte Gospoda pesëm pojoč,
Naj harpa zvení Mu v čast brenkajoč.

Z oblaki zagrinja modro nebó,
In z dežjem napaja polje suhó.

On daje govedí piče masné,
In krokerjem, kateri k Njemu kričé!

Veselja ne zna o jakosti konj,
In moževa moč pred Njim je zastonj.

Kdor v milost Njegovo stavi ves up,
Kdor Njega bojí se, ta Mu je ljub.

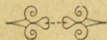

Hvala za vse dobrote.

Jeruzalem, hvali Gospoda;
g. | In z Bogom veličaj se svojim;
Zapahe dal tvojim je vratom
" | In blaženost sinom dal tvojim;
On z mirom ti meje ograja,
{ S pšeničnim te zrnóm naslaja.

Če pošlje besedo na zemljo,
Izpolni povelje se dano.
Pošilja snegá, kakor volno,
Ko s prahom razsipa sè slano.
Led meče v podobi zrnáti;
O mrazu, kdo more obstati?

Beseda Njegova raztaplja;
Le dihne, in voda že teče.
Oznanil Svoj Jakopu sod je,
Naredbe On ne oporeče.
Njegovi neznani so sodi,
g. | Tako ni méj drugimí rôdi.

Nebó in zemlja hvali Boga.

Jehova v veliki je slavi:
Hvalíte Gospoda v nebeški višavi!
Hvalíte Ga vojske hrméče;
Naj hvali mogočnih Ga angeljev zbor,
In solnce, večérni in jutranji zor,
In mesec, in zvezde blestéče.

Hvalíte nebes Ga nebesa,
Hvalíte v ozračji Ga vodna telesa!
Vse hvali Gospodovo slavo;
Njegova beseda je vstvánila vas,
In vas ohranila na večni bo čas:
On dal vam je stalno postavo!

Hvalíte Gospoda zemljani,
Vé morske pošasti, vé vodi prostrani,
Sneg, ogenj in megla in toča,
In tí, ki spolnuješ ukaz Mu, vihar,
Hvalíte Ga gore in griči vsikdár,
In cedri in dreva rastoča!

Zverína naj hvalo Mu vede,
Živina, ki leta in leze in grede;
Vi kralji, vi narodi širni,
Vi knezi, sodníki prostrane zemljé,
Devíc in mladeničev lepe vrsté,
In deca in starčki vi mirni!

Vse hvali imé naj Jehove,
On sam je nad sleharne vzvišen svetove!
Na nebu, na zemlji Mu čast je;
On dvignil Svoj narod je ga varujoč;
Zató naj veliča veselo pojoč
Ga Jakopov rod, ki Mu last je.

Hvala Bogú za zmago nad sovražni svet.

Novo zapojte pesem Gospodu,
V zboru svetnikov čuj se odmev;
Izrael, Bóga — stvarnika slavi,
Kralju Sijóna dôni vaš spev!
Z rájanjem svetim Ga poslavljàjte,
Timpan in gosli, Njemu igrájte!

Svojemu rodu Bog je naklonjen;
Venča trpine, zmago slavé.
Naj veselé se v posteljah svojih,
Naj se raduje polno srcé!
Bógu zahvalo z ustmi spoznajo,
Meč pa dvorezen v rokah imajo.

Res se mestili bodo nad rodi,
Ljud strahovali bodo trdó,
V lance mogočne kralje vkovali,
Kneze zvezáli z močno vrvjó:
Svetce Njegove s tim počastíjo,
Pisani sod takó izvršijo.

Slavite Gospoda z vsemi orodji.

Hvalite Gospoda v Njegovem svetišči,
Hvalite v nebeški trdnjavi!

G. { Hvalite Gospoda za vélika dela,
Hvalite po vrednosti pravi!

Hvalite bučeči rogovi, trobente,
In harpa brenkoča Ga hvali!
Hvalite Ga bobni in plesi slovesni,
Hvalite Ga strune, piščali!

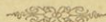
G. { Naj hvalijo šumno Ga cimbale jasne,
Zvonilo naj slednje se vzbuja;
Kar žije in giblje, Gospoda naj hvali
Vesélo pojoč: Aleluja!

Tolmač.

Mnogi naglasi so sprejeti iz dolenjske govornice, kjer je prelagatelj dolgo živel.

34. ps. brani (velike) = orožje;
36. ps. dobrina: je tisto, kar dobrota dá: imetek, posestva, na Dol.
36. ps. zlosin = hudobni sin, na Notr.
37. ps. mogotno = mogočno, na Dol.
45. ps. črtežen = sovražen, na Dol.
56. ps. tokava = globok strm kraj, po katerem voda teče, na Dol.
57. ps. bajač = nekako čarovnik.
68. ps. glib = blato.
70. ps. utrova = uterus, hrv.
77. ps. obrazdati = ognusiti, na Dol.
" " konjič = kobilica = locusta, na Štaj.
101. ps. trstnica = pelicanus, na slov. Ogr.
103. ps. dreva = drevesa, na Notr.
" " školje = skala na Notr.
" " živad = žival, na Dol.
" " števenje = število, na Dol.
111. ps. slov-a, glas, der Ruf, na Dol.
118. psalma prelagatelj je g. Simon Gregorčič. Prevod
118. ps. opira se na verjetno hipotezo, da je ta psalem zložen v babilonski sužnosti, kjer pesnik v svojem in naroda imenu vzdihuje po rešitvi. — *Prelagatelj.*
118. ps. *zgorjki*. *Zlindra* je pretrivijalna, *troskev* sem čital letos prvič v kemiji, izdani od družbe sv. Mohora, torej bo večini čitateljev najbrže neznana; zato sem skoval besedo *zgorjki* po ruski besedi *izgarine*, *ogarki*, kar pomeni toliko, kot *Schlacke*. Menda bo beseda lahko umevna in bolj pesniška od *zlindre*. — *Prelagatelj.*
143. ps. voznica = vinski sod za kacic deset veder, na Dolenjskem.

KAZALO.

	Stran
Življenja dvojna pot (ps. 1)	1
Zastonj je upor svetá zoper maziljenca Gospodovega (ps. 2)	2
Vojvoda jutranja molitev (ps. 3)	3
Vojvoda večerna molitev (ps. 4)	4
Kaznuj, Gospod, brezbožne sovražnike (ps. 5)	6
Trpljenik toži, pa tudi je uslišan (ps. 6)	8
Nedolžno preganjani kliče na pomoč (ps. 7)	9
Hvaležna misel o časti, človeku podeljeni (ps. 8)	11
Popolno pokončaj, Gospod, zatiralce (ps. 9)	12
Zaup v Boga v splošnem prevratu (ps. 10)	15
Zoper nezvestobo svetá (ps. 11)	17
Klic za rešitev iz dolge stiske (ps. 12)	18
Brezbožnike sodi Bog (ps. 13)	19
Kdo sme k hiši Gospodovi? (ps. 14)	20
Bog najviša sreča za čas in večnost (ps. 15)	21
Prošnja za branitev pred posvetnjaki (ps. 16)	22
Zahvalna pesem Davidova za rešitev in zmago (ps. 17)	24
Veličastvo Božje na nebu (ps. 18)	29
Hvala postave Gospodove (ps. 18)	30
Priprošnja za kralja pred vojsko (ps. 19)	31
Zahvala za dobrote kralju podeljene (ps. 20)	32
Trpeči pravičnik je srednik za spreobrnjenje narodov (ps. 21)	34
Dobri pastir (ps. 22)	37

	Stran
Kogá blagoslavlja Bog (ps. 23)	38
Gospodov hod v svetišče (ps. 23)	38
Molitev za odpuščenje grehov in dobro voditev (ps. 24)	39
Trdna vera dobre vesti (ps. 25)	41
Zaupaj v Boga, če si zapuščen (ps. 26)	42
Bog! povrni hudodejcem (ps. 27)	45
Jehova vzvišen v viharji (ps. 28)	46
Hvalna pesem rešenca (ps. 29)	48
Zaupna molitev za pomoč (ps. 30)	50
Odpuščenje grehov po iskrenem spoznanji (ps. 31)	53
Jehova, svetá vladar, čuva Svoje služabnike (ps 32)	55
Sreča pobožnikov, če je vodi Bog (ps. 33)	57
Molitev zoper nehvaležne sovražnike (ps. 34)	59
Brezbožnika zapeljuje greh (ps. 35)	63
Bog izvor življenja (ps. 35)	63
Usoda pravičnikov in krivičnikov (ps. 36) <i>Grigorič</i>	64
Trpljenik toži in spozna grehe (ps. 37)	68
Kratkost življenja naj nagne Boga k usmiljenju (ps. 38)	70
Pokorščina je Gospodu ljubša ko daritev (ps. 39) .	72
Bolnikova tožba o hinavskih prijateljih (ps. 40) .	75
Koprnenje pregnanca po hiši Božji (ps. 41, 42) .	76
Prošnja stiskanega, pa od Bogá zapuščenega ljud- stva (ps. 43)	78
O priliki kraljeve svatbe (ps. 44)	81
Bog zavetje v sveta viharjih (ps. 45)	82
Jehova kralj vsi zemlji (ps. 46)	83
Čudna rešitev Božjega mesta (ps. 47)	84
Tolažba pravičnika iz pogube brezbožnega bogatina (ps. 48)	86
Poduk o pravi daritvi (ps. 49)	88

	Stran
Molitev za odpuščenje grehov in ^{Misoreu} posvečenje (ps. 50)	90
Grožnja hudobnemu sovražniku (ps. 51)	92
Zaupna molitev trpinova (ps. 52)	93
Prošnja zoper nezvestega prijatelja (ps. 53)	94
Samó zaupaj v Bogá (ps. 54)	95
Molitev preganjanega, pa v Boga zaupajočega človeka (ps. 55)	96
Prošnja in hvala za pomoč (ps. 56)	97
Tožba o krivičnih sodnikih (ps. 57)	99
Molitev zoper sovražna zalezovanja (ps. 58)	100
Sklicevanje na obljubljeni zmago (ps. 59)	101
Prošnja za kralja (ps. 60)	102
Bog edino zavetje (ps. 61)	103
Hrepenenje po Bogu (ps. 62)	104
Božji sod lokavim preganjalcem (ps. 63)	106
Zahvala za bogato žetev (ps. 64)	107
Hvalna pesem za rešitev (ps. 65)	108
Zahvala uslišanega trpina (ps. 65)	110
Vsem narodom blagoslov (ps. 66)	111
Jehova slovesno hodi v svetišče, ko je podvrgel svet	
(ps. 67) <i>S. Gregorij</i>	112
Prošnja za rešitev (ps. 68)	115
Molitev za vedno pomoč (ps. 70)	118
Mesijansko kraljestvo (ps. 71)	121
Brezbožniki so časno srečni, Pobožniki pa večno srečni (ps. 72)	123
Tožba, ker je svetišče razdejano (ps. 73)	125
Povračnik je Bog (ps. 74)	127
Jeruzalem je Gospod ovaroval napada (ps. 75)	128
Tolažna misel o delih Božjih v praveku (ps. 76)	130
Prikazen Božja (ps. 76)	131

Nepokorščina očetov svarilen je vzgled (<i>ps. 77</i>) . . .	132
Molitev proti razdiralcem Jeruzalemskim (<i>ps. 78</i>) . . .	138
Gospod! spomni se stiskanega naroda (<i>ps. 79</i>) . . .	140
O praznikih spomni se Božjega svarjenja (<i>ps. 80</i>) . . .	142
Bog sodi zemske bogove (<i>ps. 81</i>)	143
Molitev zoper zvezne sosede (<i>ps. 82</i>)	144
Hrepenenje po templji (<i>ps. 83</i>)	146
Prošnja za odpuščenje skesanemu Izrajelu (<i>ps. 84</i>) . . .	147
Molitev za pomoč (<i>ps. 85</i>)	149
Vsi narodi imajo pravico na Sijonu (<i>ps. 86</i>) . . .	150
Obupajočega klic (<i>ps. 87</i>)	151
Prošnja za hišo Davidovo (<i>ps. 88</i>)	153
Bog večen, človek minljiv (<i>ps. 89</i>)	157
Sreča človeku, ki v Bogá zaupa (<i>ps. 90</i>)	159
Hvala pravičnosti Božje (<i>ps. 91</i>)	160
Jehova vzvišen nad svet (<i>ps. 92</i>)	162
Bog, sđdi drzne zatiralce Svojega naroda! (<i>ps. 93</i>) . . .	163
Hvalíte Gospoda, ne bodíte nepokorni (<i>ps. 94</i>) . . .	165
Vsi narodi naj slavé Gospoda (<i>ps. 95</i>)	166
Kako Jehova sodi pogane (<i>ps. 96</i>)	167
Zahvala za rešitev (<i>ps. 97</i>)	168
Hvala svetega vladarja Izrajeljevega (<i>ps. 98</i>) . . .	170
Slavíte Bogá! (<i>ps. 99</i>)	171
Obljuba králjeva (<i>ps. 100</i>)	171
Molitev človeka, ki žaluje nad razdejanjem Jeruzalema (<i>ps. 101</i>)	173
Ohrani me, Bog! (<i>ps. 101</i>)	175
Hvalna pesem o prizanašanji Božjem (<i>ps. 102</i>) . . .	176
Hvala Božja iz del stvarjenja (<i>103</i>) <i>S. Gragorčič</i> . . .	178
Hvaležen spomin, da so se božje obljube spolnile (<i>ps. 104</i>)	181

Grehi sprednikov od izhoda iz Egipta do časa sodnikov (ps. 105)	184
Hvalna pesem otetega naroda (ps. 106)	188
Prošnja za kazen nehvaležnim preganjalcem (ps. 108)	191
Kralj-duhovnik na veke (ps. 109)	194
Hvala Bogu, dobrotniku narodovemu (ps. 110)	195
Pravičnikova sreča (ps. 111)	196
Hvala vzvišenega zavetnika (ps. 112)	197
Izhod Izraeljev iz Egipta (ps. 113)	198
Blagoslov Izraeljev v imenu edino pravega Boga (ps. 113)	199
Prošnja in zahvala (ps. 114, 115) <i>S. Gregorčič</i>	200
Narodje, hvalite Boga (ps. 116)	202
Po rešitvi iz velicih nevarnosti v templji zahvala (ps. 117) <i>S. Gregorčič</i>	202
Hvala Božje postave in besede (ps. 118) <i>S. Gregorčič</i>	205
Klic pobožnika živečega med lažniki (ps. 119)	224
Zaup v Božjo pomoč (ps. 120)	225
Blagoslov Jeruzalemu (ps. 121)	225
Pogled k Gospodu v stiski (ps. 122)	226
Gospod pomočnik v največji sili (ps. 123)	227
Zaupaj v Boga, Ne odpadi od Njega (ps. 124)	228
Prošnja rešenih jetnikov za nadaljni blagoslov (ps. 125)	229
Zastonj je trud človeški (ps. 126)	229
Hišna sreča pobožnikov (ps. 127)	230
Sramoten konec sovražnikov Sijonskih (ps. 128)	231
Zaupapolna prošnja za odpuščanje grehov (ps. 129)	232
Bogu udanost otroška (ps. 130)	233
Molitev za hišo Davidovo (ps. 131) <i>S. Gregorčič</i>	233

	Stran
Hvala bratovske ljubezni (ps. 132)	235
Opomin k nočni molitvi straži templjevi (ps. 133)	235
Hvala Bogú za rešitev iz Egipta (ps. 134)	236
Hvala za stvarjenje in rešenje (ps. 135)	237
Spomin na babilonsko sužnost (ps. 136)	239
Hvala milosti in zvestobe Božje (ps. 137)	240
Bog je vsevedoč in povsod pričujoč (ps. 138) <i>L. Greg.</i>	241
Molitev za pomoč zoper sovražnike (ps. 139)	244
Pregánjanca večerna molitev (ps. 140) <i>L. Gregorčič</i>	245
Molitev človeka, ki ga stiskajo mogočni sovražniki (ps. 141)	246
Prošnja za rešitev iz sile in za pravo vodstvo (ps. 142)	247
Zahvala in prošnja stiskanega kralja (ps. 143)	248
Sreča Božjega naroda (ps. 143)	249
Hvala velikosti in dobrote Božje (ps. 144)	250
Zaupaj v Gospoda (ps. 145)	254
Hvala stvarnika in rešnika (ps. 146)	255
Hvala za vse dobrote (ps. 147)	256
Nebó in zemlja hvali Bogá (ps. 148)	257
Hvala Bogú za zmago nad sovražni svet (ps. 149)	258
Slavite Gospoda z vsemi orodji (ps. 150)	259
Tolmač	260

